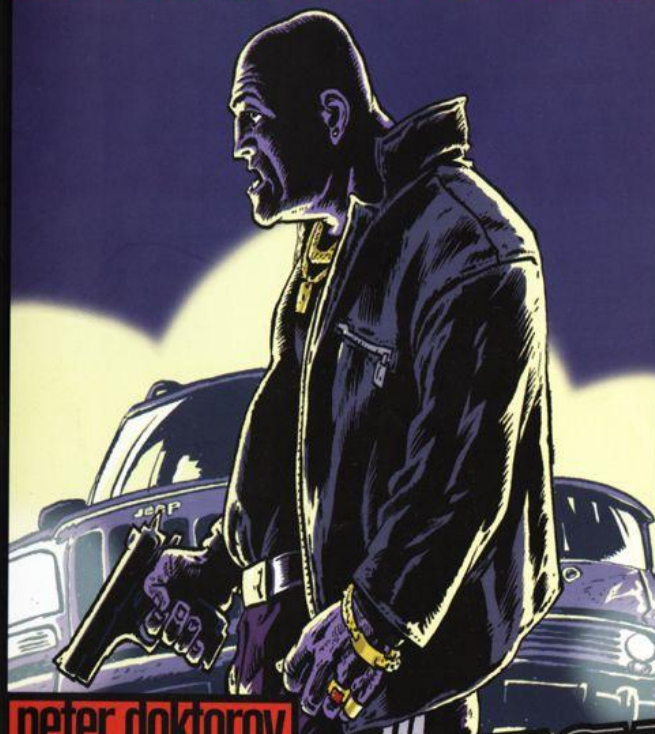

POZOR! NEVHODNÉ PRE ČITATEĽOV DO 18 ROKOV!

peter doktorov

ENGLISH IS EASY, CSABA IS DEAD

mafánsky román

Všetky postavy a udalosti tohoto príbehu su vymyslené. Zhody so skutočnými osobami však nie sú náhodne. Svedčia o odvahe Petra Doktorova pozorovať a o jeho talente dešifrovať správanie sa špecifického poddruhu Homo sapiens: od obrany teritória, loveckých technik, hierarchie rodiny, až po rituály párenia. Jednotlivci spomínaného druhu nemajú krk, ale hlavohrud' obdarenú mohutnou svalovinou. Vedúcemu samcovi sú oddaní ako psy, ale lojalitou môžu maskovať nedostatok inteligencie a odvahy odstrániť vodcu. Päste majú rýchlejšie ako vaše myšlienky, teritórium stretnutiach s konkurenčnými rodinami vždy hrozi krviprelievania a straty na životoch. Ich sklony k agresivite a vulgárnym výrazom robia z románu čítanie nevhodné pre deti a pre citlivé povahy.

ENGLISH IS EASY,
CSABA IS DEAD

Peter Doktorov

ENGLISH IS EASY,
CSABA IS DEAD

Mafiánsky román

VYDAVATELSTVO SLOART

scanned by manje

Text © Peter Doktorov
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s.r.o., Bratislava 2004

Digitalized and corrected by manje & lev0r
books@galerka.com

Ďakujem ľuďom z divadla
GUnAGU,
ktorí vymysleli a hrajú kultovú hru
„English Is Basy, Csaba Is Dead“
ktorá inšpirovala môj román.

Je to predovšetkým režisér Karol Vosátka
a herci Peter Batthyany, Peter Sklár, Martin Vanek,
Igor Adamec, Robert Maduna, Viliam Klimáček
Ivan Macbo, ktorí svojimi slovami
naštartovali to, čo práve čítate.

Diky!

Peter Doktorov

Leto 2003

ŽE JAK JÁ ŠTARTUJEM?

Miki hovorí: „De je ten kokot Edo?!”

Já hovorím: „Tu som, Miki.”

Miki hovorí: „De, dopiči, si bol?”

Já hovorím: „Kukal som televízor.”

Miki hovorí: „Čo máš čo kukat', keď letím do Londýna?! Štartuj!”

Miki sa schová za dvere a já idem štartovať. Obídem džíp, kuknem naspodok. Nijaké dróty. Otvorím motor a pozrem baterku. Nijaké dróty. Zavrem motor a len tak kukám.

Cítim semtex na dva metre jako vlčák. Já som Edo. Zapamatujte si ma. Edo, Já, Edo, mám nos. Som dobrý, že mám taký nos a že štartujem. Volajú ma Edo Štartér.

Chvílu sa len tak kukám na džíp. Džíp sa robí, že ma nevidí, ale vidí ma. Rengenujem ho očami, ale opatrne, aby nepraskol lak. Já mám takú silu v očiach. Autá to vedia, ale ináč mi nigdo neverí. Račej to moc nehovorím. Nechcem sa volat' Rengen. Edo Rengen. Už jedno meno mám.

Štartér.

A též nechcem, aby na džípoch praskal lak. To by ma chalani nemali moc rádi. A já som rád, keď ma majú rádi. Lahšie sa žije.

„Dopiči, Edo!” hovorí Miki.

Miki ma má rád. To je výhoda, jak má šéf niekoho rád. Miki rád žije a preto ma má rád. Rád sa vozí na bezpečnom džípe.

„Čistý jak lalija!” hovorím já.

Sadnem donútra, strčím kľúčik. Motor hned' naskočí. Až teraz z domu vyjde Miki. Predtým sa zašival v izbe, keby náhodú džíp vyletel do luftu, ale teraz sa ondí.

Miki sa rád ondí, šak je šéf. Každý šéf sa rád ondí. Ale opatrný treba byť! Odkedy Prco zhorel v džípe aj s frajerku, štartujem Mikimu já. Dá sa povedať, že som sa na štartovaní urobil. Štartéry zo mna spravili nového človeka.

Eda Štartéra.

Neni mi fasa? Chalani sa poskladajú po tisíce a já im šetkým štartujem. Za liter natočím každú mašinu. Ale nejsom sviňa. Aj za kilečko. Já jediný vím, či je voz čistý jak laliža. Já som ten, čo do vozov vidí. Já, Edo, mám nos.

Na mój nos sa môžete spolahnúť. Gdo vtedy Robovi vytrhal dróty? Šak mal pod mašínú semtexu, že by odfúklo panelák odťálo až na Myjavu!

Robo vám nepovie zlého slova na mňa, ale platiť musí, jak sa chce vozit' na čistom. Šetci platá a já im štartujem. Jediný, gdo neplatí, je Miki. Mikimu štartujem zadarmo, lebo Miki je šéf.

„Jak zmeškám lietadlo, kokot, roztrhám ťa v zuboch!" povie Miki.

Nepovím nič. Kukám na asfalt.

„Zraz tú piču! Čo leze do cesty?!" jeduje sa Miki.

Račej sa babke vyhnem a o chvíľu fičíme po dialnici. Šetko je v porádečku a o hodinu Miki letí do Londýna.

RODINA JE ZÁKLAD

Naša rodina je veľká a silná. Je silnejšia z roka na rok, lebo silný a šikovný je náš Miki. Miki je hlava rodiny.

Je tam ešte Robo, Mikiho pravá ruka, Rudi, ktorému hovoria Chirurg, Chemický Čiki, čo robí šikovné bomby, odpalované cez mobil, no a já, Edo Štartér. My sme Mikiho stará garda. Nejakí mladí sú v Čičolíne a v ďalších Mikiho podnikoch, ale tí sa nerátajú.

Kedysi nás bolo viac. Jakože starej gardy. Mali sme Prca, ktorého roztrhlo v džípe, a pár takých zmrdiv, čo mali vysokú školu na počítanie, ale tí už nežijú. Účtovníci jakože.

Jeden je zabetónovaný v druhom stĺpe diaľničného mosta, čo bol kedysi Mečiar otváral. Druhého chcel Čiki rozpustiť v kyseline, ale rozleptalo mu taliánske boty, tak ho len zahrabal. A tretí leží v hore, jak je pametník partizánskej brigády plukovníka Dibrova, čo ho zhodili na padáku.

Účtovníci u nás majú krátku životnosť.

No a v rodine bol ešte Csaba, ale tá sviňa nás podrazila. Lízali sme sa z toho aspoň rok. Ale nič na nás nemali a Csaba je teraz jako utajený oný, sedí na riti kdesi v Maďarsku, trase sa a žere feferónky, zmrdiv jeden. Jeho dvaja vylízaní kamoši sedá v base a lepia sáčky do vysávačov.

Zle skončí každý, gdo ojebe rodinu.

RODINA SA LÚBI

Robo hovorí: „Edo, pójdeš se mnú na kolečko." Já hovorím: „Miki hovoril, že mám ísť do Čičolíny." Robo hovorí: „Dopiči, nerozmýšľaj!" Já hovorím: „Miki kázal." Robo hovorí: „Načo máš hlavu, ty kokot? Na okuláre? Najprv sa robí kolečko!" Já hovorím; „Šak Rudi spraví, ne?" Rudi hovorí: „Čo Rudi, dopiči?! Furt len Rudi!" Robo hovorí: „Rudi, nepičuj." Rudi hovorí: „Kurva, furt len já na kolečko a nigdy do Čičolíny!" Robo hovorí: „Ty si v Čičolíne skončil, mój!" Rudi hovorí: „Jak skončil?" Robo hovorí: „No skončil." Rudi hovorí: „Každému sa prihodí." Robo hovorí: „Lenže ty si behal holý po dedine. Na teba volali policajtov." Rudi hovorí: „Šak to sú naši policajti, nie?!" Já hovorím: „V porádečku, nehádajte sa, idem na kolečko, chalani." Rudi hovorí: Jój, chod' na kolečko, Edo, a nepičuj už. Ty si nikdy nebehal holý po ulici, Robo?!" Robo hovorí: „Nepičuj, Rudi, a chod' kuknúť chatky, ti hovorím." Rudi hovorí: „Miki sa nasral?! Nenasral! Zakázal mi ísť do Čičolíny? Nezakázal! Tak čo sa jebeš?!" Robo hovorí: „Miki mi pred liétadlom hovorí -Rudiho tam nepúšťaj, zase sa ožere, kokot." Rudi hovorí: „To že povedal? Šak ma ráno zdravil!" Robo hovorí: „Lebo ví, čo sa patrí, a má úroveň a to ty nevíš, čo je, ty fas! Úroveň! Počuješ to cudzje slovo?! Úúúroveň! Teraz som já Miki a ty pojdeš kuknúť chatky a Edo pójde na kolečko, kurva!" Rudi hovorí: „A gdo pójde do Čičolíny?!" Robo hovorí: „Já s Edom."

Rudi hovorí: „Ujebte sa tam, kokoti!“
Chalani sú občas na seba jako psi. Aj mne kolko-
krát povedá že kokot. Ale oni to nemyslia zle.
Nadajú mi, ale my sa tak bavíme. Lebo sa máme
radi.

Aj mňa majú radi. Som tam doma, je mi medzi nimi
dobro. Ved' aj tam, kde je dobre, je občas napetí.
V rodine musíš byť férový. Ináč nemáš šancu. Já sa
nigdy na nikoho nehnevám. Ved' ma nechcú uraziť.
Oni keď mi povedá - nepičuj, ty kokot! - jako keby
povedali - ahoj, Edko! Jako sa máš? Ide to?
V rodine je to tak, keď ti nadávajú, je to v porádku.
Ale jak začnú byť na teba milí, vtedy si daj pozor.

KOLEČKO

Tak si Rudí sám natočil džípa, odplul si a odišiel. Do
večera ho to prejde. Išiel pozreť chatky. Rodina
kúpila vela domov v meste, aj starý pionérský tábor
za jazerom.

Keď som bol malý, chodili tam decká z Moravy a
Čiech. Kývali sme si cez plot, jakože družba.

„Nazdar, vole! Co v Čechách žerete?“ kričali sme
my.

„Slováci - čuráci!“ kričali pionéri.

Jak padla stará republika, prestali chodiť. Aj mi bolo
lúto. Už nebolo koho mlátiť. Robili sme tam
bohovské výpravy. Raz mi skoro vyrazili oko, já som
jednému z Luhačovic vybil zub. Mal som ho roky
odložený v sekretári.

Miki tábor lacno kúpil, dal ho ohradiť a pustil vlčá-
kov. Že padlo staré Československo, to bolo volačo
pre nás. Len čo nás Klaus s Mečiarom roztrhli jak
vechet', v tej chvíli to Mikimu došlo. Že to bude náš
štát, tento nový štát. Že si v ňom urobíme vlastný
porádeček.

Miki je hlava. Vedel, že prídu hranice. A aj prišli. A cez hranice sa hrnuli utečenci jak voda. Naši noví pionéri.

Tábor je dobre zašitý pri lese a občas tam utečenci prespia. Zajtra povežeme ďalších. Akurát ich treba na deň zašiť. Za plotom sú fasa chatky, tam si odpočinú a v noci fujás na čáru!

Toto išel Rudi kuknúť a já s Robom zas robíme kolečko.

Deň jako vždycky. Miki je v Londýne, ale kolečko musí byť. Obehneme podniky a vybereme svoje.

Pivobar, Luna, Cikcak café, Presso bar, Bagetka, Pizza Lagúna, aj putyka U Aničky.

Prvé je Cikcak café. Nad dverami nový neón.

Robo hovorí: „Ty kokot, že jaký neón?“

Já hovorím: „Fasa neón, že Robo?“

Robo hovorí: „Nigdo sa ťa nepýtal, kokot!“

Ideme donútra.

Som ticho, otváram dvere. Já len Roba vozím, ale robí Robo. Teda, robím aj já, ale potichu. Já robím najlepšie, keď som ticho, jednak nenaserem chalanov, jednak to lepšie vyzerá.

Mám stodevet’desiatšesť centimetrov v ponožkách.

V trenkách vážim dobrých stodvadsaťtri kilóv.

Košelu pri krku mám štyridsaťosmičku. Dost’ na to, aby sa každý posral.

Jak vojdeme, spotený majitel vykukne spod pultu.

Hneď ho prejde farba.

„Čo majstruješ, vedúci?“ hovorí Robo.

„Tečie mi drez,“ hovorí vedúci.

Já som ticho.

„Dáte si kávičku?" hovorí vedúci.
„Kapučino s takú tú penú, víš," hovorí Robo.
„A kolegovi?" hovorí vedúci.
„Chceš arašidy, Edo?" hovorí Robo.
Kývnem a som ticho.
Robo sa rozvalí v koženkovom boxe a vyloží nohu na stolík z umelého mramoru. Vedúci robí kávu. Para syčí do mlieka.
„Dúfam, že neni nízkotučné," hovorí Robo.
„Božechráň, pre vás len plnotučné, pán Róbert," hovorí vedúci.
„Nemáš tu nové parkety?" hovorí Robo.
„Plávajúca podlaha," hovorí vedúci.
Podá mi arašidy a furt som ticho. Dobre ich zamiešam a roztrhnem sáček. To najlepšie je sol na dne. Strašne mám rád, jak sú oriešky tak velice slané. Rád vyplúvam tie suché šupky. Žujem a kukám, jak vedúci nese kapučino. Tanierik drkoce.
Robo si srkne a urobí šťastný ksicht.
„Dobré si spravil," hovorí Robo.
„Som rád, že vám chutí," hovorí vedúci.
„Já som, dopiči, neprišiel konverzovať jak v talianskom filme!" hovorí Robo.
„Jasné," hovorí vedúci.
Podá Robovi obálku a uhne sa. Robo jedným okom kukne a hodí obálku na stól.
„To je čo?" hovorí Robo.
„Novú podlahu som robil, aj neóny," hovorí vedúci.
„Jebem já tvoje neóny!" hovorí Robo.
„Doplatím nabudúce," hovorí vedúci.
„Čo, mój? Doplatíš? My ťa tu chránime, a ty nám doplatíš? Ale plávajúce oné si si spravil? A peňážky nevyšli? Popiči smola, mój!" hovorí Robo.

Postaví sa a vedúci uskočí za pult. Robo si pomaly rozopne gate a vyšťí sa na nové parkety.
„Edo!" hovorí Robo.
Rozopnem zips a celé to oštím krížom-krážom. Zaberám aj sedačky.
„Ty si jak hydrant, Edo!" hovorí Robo.
„Šak plávajúca podlaha, ne?" hovorím já.
„Jój, ty humorista," hovorí Robo.
„Doplatím!" hovorí vedúci.
„Utri to," hovorí Robo.
Vedúci kuká. Zapnem sa.
„Počul si? Nebudem stáť medzi chcankami," hovorí Robo.
„Požičiam si, pán Róbert, do večera vám donesiem," hovorí vedúci.
„Utri to, mój, kým ti pekne hovorím. A ty viš, že já dlho pekne nehovorím," hovorí Robo.
Vedúci uteká po kýbel a handru. Robo ide ku mne a zobere si arašíd.
„Fúj, Edo, čo to žereš?" hovorí Robo.
A vypluje arašíd na ošťané parkety. Potom kukne na sáček.
„Šak je to po lehote a ty to žereš, ty prasa!" hovorí Robo.
Kuknem na sáček. Je po lehote.
„Minule som zjedol také sardinky a nič mi neni," hovorím já.
„To sú ryby v oleji, ty kokot, tie tam ležá jak v perinke, ale keď je orech plesnivý, môžeš strašne ochoreť"! Čítal som v Živote!" hovorí Robo.
„Tuším som o tom kukal dokument," hovorím já.
Jój, si ty len kokot, Edo, načo tolko kukáš televízor a potom žereš rakovinu?!" hovorí Robo.

Prišiel vedúci s kýblom vody.
„Dost' je horúca?" hovorí Robo.
„Z kohútika, pán Róbert," hovorí vedúci,
Robo naťáhol ruku a chytil vedúceho pod krk. Ani sa
moc nebránil, keď mu Robo strčil hlavu do kýbla.
Dobre sa odťál parilo.
Vedúci chvíľu bublal. Keď už málo bublal, Robo ho
vyťáhol. Hlavu mal dobre uvarenú.
„Víš, za čo to bolo, ty fas? Ani ma tolko nesere, že
málo platíš", ale že mojím ľuďom núkaš hnilé
orechy! Po záruke arašidy, mój, rakovinu pcháš do
mojich ľudí. To ti já lahko nezabudnem. Daj dole
košelu!" hovorí Robo.
Vedúci kašlal. Ledva si rozopol košelu.
„Teraz utri zem," hovorí Robo.
Vedúci si klakol a utieral ošťané parkety. Košela
bola hneď mokrá.
„Nebere?" hovorí Robo.
„Nebere," hovorí vedúci.
„Edo, vyvájaj ho," hovorí Robo.
Chytil som chlapa za pudlo a vyglancil som podlahu
ráz-dva. Smrdel chcankami jak staničný hajzel.
Robo si zrazu spomenul.
„Alfatoxíny, Edo," hovorí Robo.
Vedúci stenal na zemi.
„Alfatoxíny v orieškoch a je po tebe, ani nemrkneš.
Do večera dones ostatné peňáže," hovorí Robo.
Nechce sa mi odísť nalahko. Zoberem pod pazuchu
nové rádio, čo stojí na policičke. Zhodím pritom
nejaký porcelán.
„Sony," hovorím já.
„Nie sori? Jakože prepáč?" hovorí Robo.
„Sony. Rádio. To je jako sori, nie?" hovorím já.
„To bol vtip, ty kokot," hovorí Robo.

Vyšli sme von. Dal som rádio na zadné sedadlo. Jak sme sadli do džípu a prešli pár metrov, Robo sa otočí.

„Zobral si šnúru?“ hovorí Robo.

„Jakú šnúru?“ hovorím já.

„Od rádia!“ hovorí Robo.

„Sori,“ hovorím já.

Chystám sa otočiť voz.

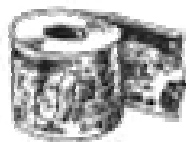
„Nechaj, ty kokot. Donese ju s peňázmi,“ hovorí Robo.

Kým sme s Robom urobili celé kolečko, pomaly sa zvečerilo. Slnko bolo velice zlaté, jaké býva máloke-
dy v roku. U nás sú západy pekné. Priemysel máme malý, máločo zasviní oblohu. Výhľad je vždycky fasa.

Dobre sa tu býva, len keby ľudá neboli na človeka také svine. Šak koho dnes chceli otrávit? Mňa, Eda Štartéra! To mám za to, že len stojím a som ticho.

„Jak sa volá tá rakovina?“ hovorím já.

„Alfatoxín,“ hovorí Robo.

RODNÝ MÓJ KRAJ

V našom meste žije tridsaťtisíc ľudí. Dokial neskrachovala fabrika, ďalších tritisíc denne dochádzalo. Ale fabrika padla a ostali z nej len malé firmičky.

Ale naši aj tak sedeli v krčmách, jako predtým. Ba sedeli tam vác. Vďaka ich chuti je stále čo vyberať na kolečku.

Je tu okolo aj pár dedín, ale samá nuda. Najlepšie je Hruškové. Hruškové má malované tabule až pri dialnici! Každý ví o Hruškovom.

Lebo Hruškové má dobrého starostu. Povolil tam Mikimu kúpiť starý dom. A Miki v ňom urobil Čičolínu.

Až pri dialnici sa o nás ví! Dialnica je hranica Mikiho ríše a tabula „Erotic house Cicciolina, Hruškové, 12 km“ je Mikiho hraničný kameň.

Vždy, keď ideme z letiska, zastavíme pri tabuli a Miki sa kuká.

„Vidíš, Edo?“ hovorí Miki.

„Vidím,“ hovorím já.

„A čo vidíš, Edo?“ hovorí Miki.

„Tabulu vidím, šéfe,“ hovorím já.

„A čo ešte vidíš? No, pod' do mňa, zaber,“ hovorí Miki.

„Vidím svojho šéfa pod jeho tabulú,“ hovorím já.

„A jakého ty šéfa vidíš, Edo? No, pod' do mňa,“ hovorí Miki.

„Vidím dobrého šéfa, môjho šéfa Mikiho, šéfa, čo má dobrú náladu, lebo má dobrú tabulu!“ hovorím já.

„A víš, prečo má Miki dobrú náladu?“ hovorí Miki.

„Lebo urobil dobrý obchod?“ hovorím já.

„Aj to, ale víš, prečo? Zaber, Edo!“ hovorí Miki.

Len tam stojím a krčím plecami.

„Miki má dobrú náladu, lebo Miki vidí až za tú tabulu. Vidíš ty za tú tabulu?“ hovorí Miki.

„Keď sa naťáhnem,“ hovorím já.

„Tak sa naťáhni a povedz, čo vidíš,“ hovorí Miki.

Dvihnem sa trochu a kuknem.

„Čerešne vidím,“ hovorím já.

„A čo ešte vidíš, Edo môj, za tú tabulú? Čo ešte vidíš?“ hovorí Miki.

Kuknem znova.

„Odbočku na Myjavu," hovorím já.

„Odbočku na Myjavu? Kokot! Za tú tabulú je nový svet! Doteraz to Mikimu patrilo len poťáto, ale príde čas, Edo, keď to bude moje aj za tabulú. Ty vidíš odbočku, v porádku. Já vidím dopredu a počítam. Chystám budúcnosť pre teba aj pre celú rodinu, Edko. Nebude to ľahké, ale budeš kukáť," hovorí Miki.

„Teda kukám," hovorím já.

Naťáhnem sa a hladám to za tabulú, no vidím len odbočku na Myjavu.

To bolo kedysi. Ale Miki je furt v Londýne a já švihám do Čičolíny s Robom.

Na kraji dediny stojí starostov dom. Len zatrubím a idem ďalej. Aby vedeli, že prišli Mikiho ľudá. V Hruškovom nás majú radi. Dedina má z podniku pekné peňáze, aj sa chlapi tolko nebijú, je tu porádek a na Rudiho, jak chodil holý po ulici, sa už zabudlo.

Dedina je na našej strane a starosta má ráz do mesáca kompletku zadarmo. Je mu to na riť, lebo mu nestojí. Ale ráz do mesáca príde vždy a len sa kuká. Baby si robia dobre, on sa kuká a pije zadarmo.

Spoza zatáčky vykukne Čičolína a hned' sa usmejem. Baráček obyčajný, brizolit a škridly, ale hore pekný neón. Také srdco, čo od nás odkukali na pražskom hrade.

Namójdušu!

Sedeli sme vtedy s chalanmi a kukali správy. Na hrade svietilo srdco!

„Kurva, to bude luxusný bordel," hovoril vtedy Rudi.

„Ty cicinbrus, to je kráľovský oný," hovoril vtedy Robo.

„Čo môže stáť trtkanie v takom kráľovskom hentom? Desaťtisíc českých?“ hovoril vtedy Rudi.

„Jáj, ty kokot, tam majú korunovačné klenoty a prezidenta, ty kokot!“ hovoril vtedy Robo.

„Nevidiš to srdco na streche?!“ hovoril vtedy Rudi.

„Oni majú moderného prezidenta, nie jako my,“ hovoril vtedy Robo.

Potom sa ozval výbuch, vytrieskalo šetky okná a my sme zalahli na zem. Práve vtedy zhorel Prco s frajerku v Mikiho džipe rovno pri našom dome. Už sme pražské srdco nedoriešili, ale odvtedy mi je ten hrad milší.

Ale to je stará historka, Prco zhorel už dávno.

Flekujem pri krčme oproti Čičolíne. Miki šenk nekúpil len preto, lebo ho má starostov brat. V záhradke pred dverami s oráchaným výčapom, rovno pod plagátom „Priateľský futbalový zápas Hruškové - Okrajné“ sed'á naši chalani a pijú kofolu.

Pri vedľajšom stole blízko, jako sa patrí, sed'á dievčence a pijú džús.

„Ahoj, Robi!“ volajú.

„Čaute, cukríčky!“ volá Robo.

„Ahojte, dievčatá,“ volám já.

„Ahoj, Edo!“ volajú.

Sme na seba milí, lebo je dobré byť na seba milý. Naše dievčence sú veľmi milé, ale nechcete ich poznať, keď sa naserú. Pravda, na nás sa nenaserú, len na nejakých chrapúňov, čo si myslia, že za peňáže môžu šetko.

Šak aj môžu, ale otázka stojí, čo a za kolko.

Vtedy nabehnú chlapani z Čičolíny a vôbec nie sú milí. Vytrieskajú každého, gdo by chcel viac, než si zaplatil. Zderú ho jak koberec.

Porádeček je porádeček. Ale ináč sú furt na zákazníka milí, aby si nigdo nič neoné. V Čičolíne to má úroveň.

Robo vystúpi z auta a pomaličky bozká jednu po druhej. Potom ide za chalanmi. Vytiahnu papiere a počítajú rovno na ulici. Robota nepustí. Berem si kofolu a idem si sadnúť do džípu.

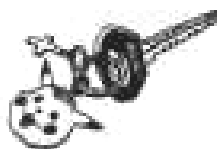
„Edo, pod' si sadnúť ku nám!" volajú dievčence.

Zavrtím hlavou, že nie, a pijem v džípe kofolu. Robota nepustí. Vím, čo treba, a vím, jako sa Robo nasere, keď nerobím, čo treba. A práve teraz treba strážiť džíp a Roba.

Okolo občas prejdú domáci na bicygli. Samí dedkovia. Tu mladí tušírn ani nebývajú. Šetci poutekali do mesta. Starí šlapú na pedále a za toho boha nekuknú na bok, jak sed'á dievčence.

Boja sa nás. Starosta sa nás nebojí, šak preto je aj starosta. Aj na kofolu zájde, keď sú tam dievčence. Chránime naše dievčence, lebo sú dobré.

A aby dobré aj ostali, treba ich furt chrániť. Jednoduchá filozofija.

ČIČOLÍNA ZNÚTRA

Keď to tunák Miki budoval, tak s Robom obchádzali všetky bordele v kraji. Ešte bol s nimi architekt, ale ten to nevydržal a po štvrtom ráze sa zosypal a žena sa s ním rozviedla. To, podlá mňa, není profesionál.

Šak keby staval jadrovú elektráreň, to by jako musel zomreť na žiarenie? Toto já nechápem, nebrať veci pracovne.

Aj Miki, keby to nebral jako robotu, už dávno by mu švihlo. Tolko rúk polámal bejzbólovú palicu, že keby si to mal brať, tak vôbec nespí. Tak sa pozná profesionál. Že ho len tak čosi nezobere. A Miki je profesionál. Zaspí jak drevo.

Šetci sa od neho učíme.

Nakonéc podnik zariadil Miki sám a veru lepšie než nejaký fasinger s diplomom. Vďaka oku, jaké Miki má, je Čičolína znútra velice príjemná.

Miki má dobré oko. Vždy vidí, keď naňho niegdo chystá podraz. A podraz sa dá na Mikiho chystať iba raz.

„Edo, čo poviš? Sú naše dievčatá pekné?“ hovoril Miki.

„Teda sú, Miki,“ hovoril som já.

„A jako sú pekné, Edo?“ hovoril Miki.

„Popiči pekné sú, Miki,“ hovoril som já.

„Naše dievčatá sú najlepšie tapety,“ hovoril Miki.

„Že tapety? Čo, jako?“ hovoril som já.

„Keď máš peknú babenku, tak ti stojí, len čo ju zacítiš,“ hovoril Miki.

„Stojí,“ hovoril som já.

„Keď ti stojí, jedno ti je, či ti stojí v pivnici, v posteli či na džípe,“ hovoril Miki.

„Šak dobre hovoriš,“ hovoril som já.

A na čo sa potrebuješ kukat', na jakú stenu vyondenú, sádrokartón, či čo, keď máš peknú babenku? Kukáš predsa na ňu! A keď ju vidíš stokrát, si do nej jak jelenisko!“ hovoril Miki.

„Jak stokrát?" hovoril som já.
„Jój, ty si kokot, Edo! Nepočul si ešte o zrkadlách?"
hovoril Miki.
„Kúúúrva," hovoril som já.
„Dám do Čičolíny zrkadlá na každú stenu! Všetky tie
bohovské babenky sa tam budú odrážať, z jednej
narobím sto! Už víš jaké tapety dáme, Edo?" hovoril
Miki.
„Jak tam bude krásne, šéfe!" hovoril som já.
A je tam krásne. Čičolína je zrkadlový zámek plný
zakljátych dievčeniec. A jak sú pekné, a ony sú, sú
chlapovi jak býkovi červené. Já keď som tam, som
jako ten býk a na tých kopytách bežím dopredu a
odrážam sa a odrážam a rohými kolem, až som celý
spotený.
Také dobré miesto je Čičolína! A največšia hviezda
Čičolíny je Zora. Skutočne sa volá Ilona nejaká, už
som zabudol, jaká, ale hovoríme jej Zora. Rudi je do
nej jak vlčák, len trhať a trhať.
Zora má izbu urobenú na fitnesko. Má tam činky,
tapacirované lavičky a ty rebriny. U Zory si zacvičia
jak na olympijáde. Robí len v čelenke a v
adidaskách.
Je to velice rajcovné. Tenisky a čelenku nedá zo
seba. Zora je jednotka. Minule tak rozrajcovala
Rudiho, že holý vybehol na ulicu a robil stojky
naprostredok Hruškového. Nič by sa nestalo, keby
cez dedinu zrovna nefičál predseda vyššieho
územného oného v úradnom bavoráku a ten sa
nasral.
Žehlili sme to u čiernych aj u zelených policajtov a
Rudi má odvtedy Čičolínu zakázanú. Neni to dobre
pre chlapca. Chýba mu Zora. Chápem ho, šak sme
luďá.

Rudimu semeno švihá na modzog a to nedopadne dobre. Rudi je na Zore závislý.

Ale Miki je hlava a ví, čo robí. Aj keď je v Londýne, Rudi sa neopováží do Čičolíny. Miki by ho rozpučil jak kliešť'a.

Robo dokončil papiere a velice nerád nastúpil do džípu. Dneska sa nezabaví, má robotu. Prídu pionéri, budeme makat'. Vidím na ňom, že je v napetí. A keď je Robo v napetí, vtedy treba byť potichu. Z pionérov máme najlepšie peňáže, pomaly vám jako za Čičolínu.

Ináč to vodenie cez hranicu neni bohviečo. Jediné, čo je na tom fasa, že robíš na čerstvom vzduchu.

„Keď prší, zajebeme sa jak dážd'ovky," hovorí vždy Rudi.

„A tí fasingeri hraniční striélajú, to kedysi nebývalo," hovorí zas Robo.

Velice upadli pomery na česko-slovenskej hranici.

DOŠIEL NOVÝ TURNUS

Nad táborom zapadá slnko. O chvíľu začnú komáre. Zakrytá Ávia stojí pri baráku, kde kedysi bývala kuchyňa. Tam Českým pionérom varili výživné oné. Kuchyňa je dnes rozebraná, neostali ani kotle, šporhelty, nič.

Na kuchyňu Miki dlabal. Hádám nebude Čičanom vyvárať! Zato sprchy sú v porádečku.

Dlaždičky nijaké, len betónový poter, ale voda teče. Za pet dolárov teplá sprcha, studená za dva.

Šryri chatky máme plné. Dve rodiny z Afganistanu a nejakí Čičané. Včera ich Čiki dovézel na Ávii od ukrajinských hraníc.

„Budíćééék!" reve Čiki.

Pomaly bude tma. Chatky sa otvárajú a vykukujú naši pionéri. Dve ženy, stará a mladá tak zamotané ve farebných šatkách, že nevíš, kde majú predek a kde zadek.

Jedna nese zabalené dieťa, za ňú idú ďalšie dve deti. A traja velice nebezpeční chlapi, že Čiki zo zvyku šahne do vačku. Ukáže im pištoľ a tak debatujú.

„Kamon. Kamon, hir," hovorí Čiki.

Pionéri idú za ním. V kúpeľni máme zavesený cenník, maloval som ho fixkami. Bol aj v nepremokavém obale. Just mi zapršal a teraz je hnusne žltý.

„Hír. Many. Dolars," vysvetľuje Čiki.

Ukazuje na cenník. Pod obrázkom červenej sprchy je „5 \$". Pod obrázkom modrej sprchy „2 \$". A ešte „WC grátis". Nejsme zvery.

Pionéri platia, umývajú sa len v umývadle, nigdo sa nesprchuje, jeden Číňan ide na záchod, ale zhnusený sa vráti a čosi mňauká kamarátovi. Kukajú velice vážne, a to je ich šťastie. Keby sa smáli, môžeme sa nasrať,

Najvác Rudi. Celý týždeň mal tábor na starosti a namakal sa jak vól. Rudi, keď je nasraný, ví aj zabiť, ale jak nemá koho, vyzúri sa na robote. Schytalo to vécé.

Zase čistil hajzlovú misu kladivom. Miki mu to strhne, ale Rudiho neprerobíš. A Číňané musá do lopúchov.

„Míl. Hepy míl," hovorí Čiki.

Otvorí kufor auta a ponúka bagety.

„Fajf dolars," hovorí Čiki a jeden Afganec prikyvuje. Potom Čiki vytáhne Budišskú.

„Naturál uater from máj káuntry," hovorí Čiki.
Voda má úspech u všetkých a Čiki od každého dostane štyri doláre. Páči sa mi, jak sa Čiki dohovori. Tá angličtina je dobrý jazyk. Aj kresťané, aj Číňané, aj mohamedáni, aj Rusi, každý mele anglicky.

Len já trt vím. Sere? Nesere!

Otatní zas nevedá štartovať. Gdo z nich bez strachu natočí džípa jak Edo Štarter? Taký už neni. Prco taký býval, ale ten to už má za sebú.

Čiki boduje s angličtinú. Zákazník mu rozumí, poslúchne, čo treba, a hneď je menej prúserov. Lebo prúsery sa na nás lepá jak sopel.

Pred týždňom chytili troch maníkov, čo makajú pre nás. Chvalabohu, už mali prázdne auto. Nasraní hraničári im nemohli dokázať, že prevádzali utečencov. A oni že boli len na hríboch a tak.

Ale nechali ich zavretých tri dni. Teraz sa tam nemóžu ukázať a musí makat' stará garda.

„Čiki, Edo, štartujte. Pójdem s vami po tehelňu," hovorí Robo.

„Mohol by si aj ďalej," hovorí Čiki.

„Nejste malí," hovorí Robo.

Čiki má gazíka, jakého mávajú horári, já natočím tisícvestotrojku. Nenápadné autá, ale škaredé jak noc. Smradlavé, pomalé, no hnus. Rozdelíme si pionérov. Sú v aute natlačení jako kurátka. Sú ticho, len kukajú.

„Teraz poslúcháte mňa, jasné?" hovorím já.

Nevím, či rozumeli, ale vyrazíme. Robo ide džípom.

NA ČÁRE JE SUCHO

Prejdeme cez mesto, na ulici ani noha. Za oknami svietá televízory. Nevím, čo bere druhých, ale mne zrovna ide dokument o kosatkách. Hovoril som Paule, aby mi ho natočila, ale nikdy nič nenatočí.

Mňa velice berú dokumenty. Porád by som pozeral ty o rybách. Jak žralokovi dorastajú nové zuby. Jak chobotnica ví pustiť do vody tintu, že ju neni vidieť. Na kazetách mám seriál Svjet psů 1 - 6. Na to by som kukal stále.

Prejdeme pod Železničným mostom a okolo garáží z mesta von. Pri starej tehelni Robo dvakrát blikne a odpojí sa. Čiki ide prvý a o desať minút sa už trepeme po lesnej ceste. Autá necháme pri horárni a bereme pionérov von.

Chvalabohu neprší. Hraničári by mali byť na druhej strane kopca, pokiaľ sa držia plánu. A nás to stojí pekné prachy, aby sa ho držali. Ale šetkých neuplatíš a to je riziko. Dojde mladý junec, nový veliteľ, a hneď mení staré dobré porádky.

Obidve skupiny ideme kúsek od seba. Mám tých s deťmi. Mlčia a šlapú. Derú sa cez slovenské krovie, jak keby celý život nič iné nerobili. A možno sa aj celý život drali cez rovnako hnusné krovie v tom ich Afganistane.

Na nebi letí dopravné lietadlo. Tam hore v lufte si jedni sedá a letuška im nosí chlast a druhí dolu nasucho zdrhajú preč. Taký je svet.

Lietadlo bliká farebne, chvíľu máme aj rovnaký smer. A zrazu sme na čáre. Ukážem do doliny, kde svieti moravská dedinka.

„Tam! Tam!“ ukazujem.

A nohými zadupocem, jakože bežte. Rozumejú mi. Rozbehnú sa dole kopcom. Jeden tmavý malý, v tej tme ešte tmavší, sa potkne, hneď vstane a dobehne ostatných. Aj Čiki sa zbavil pionérov a kýva na mňa, ledva ho vidno. Padá tma, jak doteraz bolo sucho, just začne mrholiť.

„Dopiči, nemohlo to počkať?“ hovorí Čiki.

Utiera si mokré vlasy a bežíme k autám. Šmykne sa.

„A ten kokot Robo sedí v suchu!“ hovorí Čiki.

„Nechaj tak. Pójde nabudúce,“ hovorím já.

Kuknem na hodinky. Dokument o kosatkách skončil. Sadnem do tisícvestotrojky a ideme domú. Ešte sa prebehnem so psom a lahnem si spať. Dneska som sa namakal, jako keď som robil v konzervárni. Furt som tlačil tý železné vozíky plné plechovic. To už je za mnú.

Lebo teraz má Edo Štartér novú rodinu a už sa neondí s konzervárni. Aj keď sedí v hnusnom aute, čo hrkoce jak ty konzervy, ví, prečo v ňom sedí. Sedí v ňom, lebo chce sedieť, a nie preto, že musí. A to je poprdeli rozdiel.

JAKÁ DOBRÁ SPRCHA!

Já sa nekukám naschvál, ale jako naschvál, keď idem okolo a kukám sa, vyzerá to, že sa kukám naschvál. Já pritom kukám úplne náhodú a nie naschvál a vidím, čo vidieť netreba. Jako dnes.

Hlavný barak našej rodiny prerobil Miki z dvoch domov. Tu bývame já, Robo a Čiki a deň-noc chránime Mikiho a podnik. Velice pekné fitnesko a bar. Fítnesko otvárame až o pátej, do pátej je to len naše, ale necvičí nigdo, akurát občas Robi, lebo je fas a je mu smutno za Zorú.

Teda jako naschvál idem ráno cez fitnesko do záhrady umyť džípa, keď tu ze sprchy samé jáj a óch. Robo a Paula sa madžgajú na seba a voda teče.

„Jáj, cica, dobrá si!" hovorí Robo.

„Studená!" hovorí Paula.

„Čo sa tlačíš na páku? Dobrá bola," hovorí Robo.

„Si ma oprel, blbec! Čo robíš?!" hovorí Paula.

„Trhám to z teba zubami!" hovorí Robo.

„To je z Máriahilferštráse, debil!" hovorí Paula.

Jój, já tak rád trhám prádielko z Máriahilferštráse!" hovorí Robo.

„Mám len jedno, debil!" hovorí Paula.

„Čo si si nekúpila desať?! Šak som ti dal peňáže!" hovorí Robo.

Aby sa nepovedalo, zaklepem.

„Niegdo tam je!" hovorí Paula.

„Neni, ukáž," hovorí Robo.

Zaklepem zas.

„Tam niegdo je! Já sa nemôžem uvoľniť!" hovorí Paula.

Zatricskam porádne. Sprcha zastane.

„Toto bolo naposledy, čo s tebou idem do sprchy! Necháááj!" hovorí Paula.

Vybehne nasraný Robo v uteráku.

„Počúvaj, ty kokot! Čo sem lezeš?! Nebolo zavreté?!" hovorí Robo.

Krútim hlavú, že nie.

„Načo by som sa aj zamykal, keď som doma, nie?! Musíš stále trieskať, ty kokot?! Myslíš, že idem do sprchy len tak?!" hovorí Robo.

Paula prebehne ku mne chrbtom. Má dobrý zadek a ryšavé vlasy.

„Vypadni, zmizni, už ma sereš!“ hovorí Robo.

„Edo? Povedz mi môj oblúbený vtip,“ hovorí Paula.

„Víš jaký je môj oblúbený? Že zmizni!“ hovorí Robo. Otočím sa preč.

„Edo! Môj oblúbený vtip!“ hovorí Paula.

Zastanem. Predsa len, Robo je Mikiho pravá ruka, ale Paula je Mikiho sestra. Krv je krv. A krv nepustí.

„No dobre! Tak sa zabavíme. Povedz jej oblúbený!“ hovorí Robo.

Pleskne Paulu po zadku, až poskočí. Zrovna si dáva nohavičky.

„Debil!“ hovorí Paula.

„Pišulka, vybavil som ti vtip!“ hovorí Robo.

A naťáhne jej podprsenku. Gumička pleskne jako prak. Paula po ňom hodí šampón.

„Idú dva rajčáky po ceste a jeden hovorí: Pozor auto! Prrrt! Kde? Prrrt! Tam! Prrrt! Teda... tri! Tri rajčáky idú! Jakože pukli - prrrt,“ hovorím já.

Robo stojí, Paula sa rehoce na stoličke.

Nevím rozprávať frky. Ráz na pionérskej onej vedúci povedal, nech hovoríme. Vedel som strašne dobrý neslušný frk, ale hanbil som sa ho povedať. Mal som desať a nejako mi to zostalo.

„Edo, ty si dobrý jak víno. Ale v kanále, ty kokot! Povedz mi ty, krásny chlapec, na kerú Mariju si sem došiel?!“ hovorí Robo.

„Naťáhnúť hadicu,“ hovorím já.

„Jakú hadicu?!“ hovorí Robo.

„Idem umyť džípa,“ hovorím já.

„Nemusíš ho glančiť dva rázy za deň!" hovorí Robo.
„Miki chce," hovorím já.
„Miki je v Londýne," hovorí Robo.
„Idem ho zobrať na letisko. Príde skorším lietadlom," hovorím já.
Robo už nehovorí nič, beží sa obliecť a reve na chlapcov. Rudi začne vysávať posilovňu, Paula sa maluje.
Už je to tak. Miki je tu.

DŽÍP ZASTAL UPROSTRED DVORA

Krížom na tráve leží Paula. Na lehátku, čo jej bol kúpil Miki. Má tie oranžové plavky. Čo jej tak seknú, čo jej bol kúpil Miki. A na ušoch oringle, čo jej bol kúpil Miki. Jakože číta tú farebnú knihu, holé baby od Sáudeka, čo jej bol kúpil Miki.
Vo dverách stojí Robo, Rudi, Čiki a vítajú Mikiho jako prezidenta. Šak Miki je tunák slávnejší než prezident.
Lezem z džípu. On ide rovno na Paulu.
„Jak to beháš pred chlapcami?! Pál sa obliecť!" hovorí Miki.
Paula leží jako obarená. Vyskočí a beží do domu. Nezačína to dobre. Chalani sa uhnú a Miki vojde do baru jak velká voda. Kuká na zem.
„Zajebané koberce! Dobre víte, že krv znesem, ale zajebané koberce nie!" hovorí Miki.
„Rudi vysával!" hovorí Robo.
„Vysával som šéfe, prisahám!" hovorí Rudi.
„Čo ste to za ľudá?! Jak vy tu žijete?! Dopíči! Dve minúty som doma a naserem sa hned?!" hovorí Miki.

Robo ma štuchá do chrbta. Já jediný vím učučkať šéfa. Vždycky to nezabere, ale idem na vec. Vyobímám Mikiho.

„Šéfe, vitaj! Víam strašne dobrý frk! Idú tri rajčáky." hovorím já.

„Dobre, mój, potom," hovorí Miki.

Už sa vydýchal. Kukne na chalanov a Robo vyštar-tuje. Obímajú sa jak Brežnev s Husákom.

„Sevas, Mikinko, ahoj," hovorí Robo.

„Čo nové?" hovorí Miki.

„Šetko v porádečku," hovorí Robo.

„Volal si Helge?" hovorí Miki.

„Že volal som já Helge?" hovorí Robo.

„Kokot, já sa pýtam! Volal si ty Helge?" hovorí Miki.

„Že zavolám já Helge?" hovorí Robo.

„Urobíš to hned! Takto budú cvrkať esemesky medzi tebu a Helgu. A čo je ešte nového?" hovorí Miki.

Chlapci odsunú Mikimu fotelku a on si sadne. Rudi otvára kokakolu, Čiki žmýchá citrón, Robo podáva lad, já zapalujem cigaretu. Miki sedí, pije, fajčí.

„Že došiel Kuki s chlapcami? Že debatovali sme?" hovorí Robo.

„Problémy budú?" hovorí Miki.

„Že jako sme tam stáli proti sebe? Že kukali sme jak kocúri na seba, moji chlapci, jeho chlapci? Že riešili sme?" hovorí Robo.

Miki mi klepne popol do ruky. Já som živý popolník,

„A vyriešili ste?" hovorí Miki.

„Že bude Miki spokojný? Že už teraz môže byť Miki spokojný? Že stáhol sa Kuki s chlapcami a my máme tunel jak pod Braniskom? Že volná cesta je pre Mikiho?" hovorí Robo.

„Jáj, dobrý si, Robo. A Csaba čo?" hovorí Miki.
„Zalezený jak prd. Ale najdem ti ho, Mikinko, takto na tácke ti ho donesem aj s gulámi!" hovorí Robo.
„Mal si zavolať Helge, tá by ho našla!" hovorí Miki.
„Šak už volám Helge," hovorí Robo.
„Paula!" hovorí Miki.
Dójde Paula, kompletne oblečená, zmalovaná, urazená.
„To je pre teba, moja," hovorí Miki.
Hodí jej ligotavý balíček. Hneď s ním začne šucho-
tať. Prsteň, či čo. A zrazu neni urazená.
„Ježííííš, Miki, díky!" hovorí Paula.
Miki nikdy nezabudne na Paulu. Vždy jej niečo donese. Miki a Paula, to sa hneď tak nevidí.
„Chlapci, povím vám, jak to vypadá v tom Anglicku. Chcete vedieť? Doletíš na ten Hetrov a kukáš jak puk," hovorí Miki.
„Tetrov? Tie vzácne vtáky?" hovorím já.
„Nie tetrov, ale Hetrov, ty kokot! Letisko! Doletíš a čo vidíš? Piču s ryžú vidíš. Hmla jak mliéko," hovorí Miki.
„Šak hlásili pekné počasí," hovorí Robo
„Oni sú celkom iní. Pre nich je pekné počasí hmla. Komplet sú iní. Počúvaj. Dójdeš na burzu, kukáš, fajnová burza, elegantná, peknučká," hovorí Miki.
„Šušťáky mali dobré?" hovorí Rudi.
„Mój, ale nie Viétnamci, šušťáky! Nie, ty kokot! Vážna burza! Akcie, doláre!" hovorí Miki.
Chalani sa rehocú. Miki dovolí fajčiť. Všetci ťahajú, okrem mňa. Já nefajčím. Žral som alfatoxín, ešte budem fajčiť?!

„Teraz počúvajte, čo som videl na tej burze! Vyjde odťál feši po robotke, pekne urobený, oblek, kravata. Víš, Rudi, na čo sadne?" hovorí Miki.

„Červené poršátko, najmenej," hovorí Rudi.
„Červené poršátko, mój? Vysúka pravú gaťu, dá si taký žltý pršiplášť, jaký u nás nosa decká do škólky, sadne na bicygel a fičí domov. A víš po jakej strane fičí?! No, gde sa u nás jazdí, Edo?" hovorí Miki.
„Napravo," hovorím já.
Miki mi odklepne do ruky. Vyskočí, jak je rozkošený.
„Napravo, že? A gde jazda oni?! Nalavo! Nalavo jak kokoti! Šetci v protismere! Komplet sú iní!" hovorí Miki.
Chalani sa rehocú, nálada dobrá, môžu si otvoriť kokakolu.
Jak v protismere? De majú volant?" hovorí Rudi.
„Též na druhej strane, víš?" hovorí Miki.
„Jak potlom dočáhnu na pedále? Křížom?" hovorí Rudi,
Nejde mu to do hlavy.
„Chlapci, šak já kým som si tam zvykol, skoro ma zrazili!" hovorí Miki.
Chalani vyskočá, Rudi vybere pištol, Robo začne trieskať do boxerského mecha.
„To mi ani nehovor toto! Tak mójho šéfeho chcú v Londýne zabiť? Ukáž mi to auto a já ho zašlapem do koberca!" hovorí Robo.
„Robo, ty už nič nehovor, ty ma len lúb!" hovorí Miki.
„Edo, chod' to trochu pozret'," hovorí Robo.
Idem na dvor a trochu to pozrem. Brána dobre zavretá, aj psiská sú vonku. Poškrabem Arnolda, oblíže mi ruku. Arnold je mój, írsky seter. Moc rád ho medzi pitbulov nepúšťam, ale zrovna sú prežraní, ledva som ich nakrmlil.

Dve hodiny som im varil maso. Každý deň máme z nejakej reštaurácie pre nich maso. Až sa tak v meste trhajú, gdo dnes doveze maso pre Mikiho psov. Prvá ja kosť.

Já na psov dám a najvác na Arnolda. Arnold žere z porcelánu jako člověk.

Sadnem si s ním pred dvere a strážim. Líže mi ruku voňá bundu. Zamokrí ma ňufákom. Zasran malý, zasran. Spí se mnú v posteli. Občas chodíme na kolečko Na koho Arnold zašteká, na toho si dám bacha. Arnold ví, gdo je zlý a gdo je dobrý. Šetci sa boja Arnolda, jak na nich zašteká. Vtedy strašne chcú byť se mnú kamaráti. Ale mna si nigdo len tak lahko nekúpi! Ani Arnolda.

Mój pes je to najlepšie, čo na svete mám. A to sa nest'ážujem, jasné?

Já sa chválím.

SOM LEN RÁZ ČLOVEK

Len jednu reč poznám. Našu. Preto som len rász člověkom.

Ale mne stačí byť len rász člověkom, ale porádným. Na mňa sa Miki vždy môže spolahnúť. Na Eda. Na jedenkrát člověka.

Hovorím, jako mi jazyk narástol. Nepotrebujem byť zajímavý. Já sa dohovorím všade s každým. Neni takého, ktorý by nechcel se mnú hovoriť, keď já chcem a keď nechcem, nehovorím s nikým.

Ale Mikimu je to málo. Počúvajte. Pohladím teda Arnolda, ešte rász kuknem okolo domu a idem donútra Miki stojí na stole a šetci híkajú na jeho topánky.

Had'á kočka! Naozajstná had'á kočka! Miki chodí po stole, jako keby sa tam had'é hlavy šmýkali.
„Hned' mi padli do oka v tom výklade. Hovorím tej cice, že henty chcem, moja, henty já chcem. Dvadsať minút diévc'a maturovalo!" hovorí Miki.
„Komplet sú iní," hovorí Robo.
„Víš, čo mi donese? Šestky! Mne šestky donese, piča!" hovorí Miki.
„Šak čo je blbá? Ukázal si jej, nie?" hovorí Čiki.
Miki sa rozpaží.
„Takto som jej ukázal, že takéto chcem. Tááákééé-to! Deviny, a nie šestky. Len sa rehotala, piča fúzatá," hovorí Miki.
„Páčil si sa jój," hovorí Robo.
Zohnem sa k stolu a zblízka kukám na Mikiho boty.
„Podrž mi, Edo," hovorí Miki.
Podá mi rozfajčenú malborku a ukazuje chlapcom, jak si v obchode pýtal.
Kukám na tíe boty a predstavujem si tých hadov. Jaké to museli byť hadiská! A náš Miki to bude nosiť! Nebude nad nášho Mi...
„Jáááú!" zarevem já.
Cigareta mi popálila prsty, až ma švihlo o zem. Sadnem a kuknem - Miki, Robo, Rudi aj Čiki stojá hore, mierá na mňa pištolami, len striélať. „Popálil som sa," hovorím já.
Chalani skovajú zbrane a krút'á hlavami.
„Skoro sme prišli o nášho Eda," hovorí Miki.
Zaistí pištol, kuká na mňa, potom mrdne plecóm, sadne si. Chlapci fajčá, smejú sa už, kukajú na mňa, na Mikiho, na mňa.
„Šak nechaj tak, Edo," hovorí Miki.

Čosi ho napadne.

Já vám teraz povím jedni veľkú životnú pravdu Ty keď nevíš ten jazyk, keď nevíš tú reč, neurobíš obchod," hovorí Miki.

Chalani prikyvujú, fúkajú dym. Miki mi odklepne popol do dlane. Vôbec sa už nehnevá.

„Počúvaj, Robo, já sa musím naučiť anglicky. Zoženeš učiteľa?" hovorí Miki.

„Neni problém. Brnkačka," hovorí Roboi.

A tu sa začali sečky ty problémy. Keby sme ostal len rás človekmi, keby sme sa neučili tú reč, dodnes sme veľká a silná rodina.

ŽE JAKÝ SOM BÓL V ŠKOLE?

Nachodil som sa tam velice. Dvakrát som rachol Najhorší žák. Ale v jednej veci som bol najlepší. Bol som prvý ve zbere. Vtedy to frčalo, jeden rok šípky druhý rok slimáci. Zbírali sme šetko.

Sedím v džípe, idem ku škole a spomínam. To teda bolo!

Len ty zbery! Ze šípkami nás oblbovali, že to ide na lieky. A slimákov vraj predávajú do Francie. Tí jebnutí to tam žerú a ešte nám za to plaťá. Hovorte inému ale nie Edovi! Eda neoglbete!

Či škola dostala niečo za slimákov, nevím. Moc by som sa čudoval. To zhrabli nejakí v Bratislave. Šak keď som bol malý, neboli sme s Franciu kamarádi! My sme boli Varšavská zmluva, oni tí druhí. Miérili sme na seba raketami, ale zrázu im nevadilo, že si vará našich slimákov?!

Taký sopel by som do huby nezobral. Ale musel sme nazbierať aspoň pol kila. V triede sa ma decká báli a každé mi račej donieslo tri slimáky. Tak som bez robotky mal, čo bolo treba. Vyhrával som zbery a ešte mi aj slimáci zostali.

Tých som hádzal do polievky pre učiteľský zbor. Školská kuchyňa mala zadný vchod z rampy, furt bolo otvorené. Jak hučali mixéry, kuchárky nepočuli a dalo sa ísť donútra a hodiť do hrnca slimáka.

Alebo naplúť do perkeltu.

Nigdy som v školskej onej nejedol. Kupoval som si tridsať deka vlašského šalátu, kofolu a dubčekovský rožek. Veľký, dobrý a slaný. Potom sa zas volal ináč, bol už menší, menej slaný a nie tak dobrý.

Jak som bol prvý v zbere, vyhrával som všelijaké ceny. Samé voloviny. Volejbalová lopta, domino, Človeče nezlob sa. Hneď som to predával. Mne bolo ve škole dobre, ale šetko dobré sa ráz skončí. Desať rokov som tam chodil a nič som sa nemusel učiť.

Tak ma chceli mať z krku! Decká sa skladali na fajku mieru. Denne mi dávali dvadsať korún a zato som ich nebil. Krásne časy. S dvadsať korunami som vyžil celý deň. Lebo som nefajčil, ani časopisy nečítal.

Moc nečítam ani dnes. Račej kukám telku. Zrovna mi bežia na Spektre Zabijaci. Bohovský seriál! Krajty, žraloci, tigre. Zas to neuvidím, lebo sedím v džipe.

Flekujem pred školu a čakám.

„Šak nejaký učiteľ pójde," hovorí Rudi.

Číta časopis o naolejovaných kulturistkách. Ešteže mám na zadnom sedadle Arnolda. Poškrabem ho, zaskučí a hneď mi je veselšie.

„Gdo ťa učil fyziku?" hovorím já.

„Jebem já fyziku," hovorí Rudi.

„Mňa učil Butčák," hovorím já.

„Jebem já Butčáka," hovorí Rudi.

Listuje ďalej. Kuknem, samé urobené cice. Nabúchané svaly a prsa žiadné. Nožiská jak uličná lampa, plavky jak poštová známka. Samé maso, žiadná žena.

Rudi sa kuká a vzdychá.

„A gdo ťa učil dejepis?" hovorím já.

„Jebem já dejepis," hovorí Rudi.

„Mňa učil Cypraj," hovorím já.

„Jebem já Cypraja," hovorí Rudi.

Dejepis sa mi náhodu lúbil a jedno si pamatám: venivi diviči. Jakože latinsky.

Nevím, čo to znamená, a pamatám si to len preto, lebo Miki, jak sedel lavicu predó mnú, to zrýmoval.

„Venivi diviči, strčte sa do piči," hovoril Miki.

A my sme sa chlámali na celú triedu. A boli sme ze školu aj na filme Dny zrady. O tom, jako ty kurvy nemecké obsadzovali Československo. Velice nás to bralo. Najlepšá bola scéna, jak sa dobýjali cez našu hranicu, ale naši sa báli strielať, že bude jako medzinárodný průser.

Ale jeden vojak, taký v helme, sa postavil a kričí: Franto, zmáčkni to! Na mou zodpovjednost!

A Franta to zmáčkol a lahkým gulometom pokosil šetkých fašistov. To sa mi lúbilo!

Keď sme s Mikim mali svoje prvé pištrole a učili sme sa strielať do flašek od sódy, kričali sme na seba: Franto, zmáčkni to! Na mou zodpovjednost!

A sklo len tak liétalo.

ZRAZU ZVONÍ

Až na ulicu počuť zvonček. Vidím ty decká jako vybiehajú a tešá sa, chudátenká.

Rudi zbalil časopis, já som poškrabkal Arnolda. Zo školy sa začali trúsit' žáci a sem-tam nejaký učitel. Nikoho už nepoznám.

Majú šťastie tí moji učitelia, že už nežijú. Miki bol tak nasraný na nášho triedneho, že mu to nevedel zabudnúť. Ešte patnásť rokov po škole naňho myslel. Ani už nevím začo. Ráz sa nadržbal, zobral nás a popílili sme mu celý sad. Devadesát stromov: jablone, slivky, broskyne. Ukradli sme na to motorové píly z obchodu a narobili sme sa jak kone. Ale stálo to za to. Pól dňa sme čakali v tráve, papali sme, fajčili, kukali do ďalekohladu, keď prišiel triedny. Už to bol starý dedko. V živote som nepočul chlapa tak kvičať. Normálne kvičal, jak nevládal plakať a my sme sa od rehotu válali v tráve, až sme rozpučili plnené kurátko v alobale.

Tak si já spomínam na školu.

„Počkaj tu, Edo, idem chytiť nejaké decko," hovorí Rudi.

Vyskočí z džípu v dlhom kabáte, dá si slnečné okuliare a decká sa hned' poserú. Vyzerá jak z Matrixu.

„Ukáž mi učitela, čo tu ví anglicky," hovorí Rudi.

Decko sa trase jak sulc a ukáže na nejakých dvoch, čo idú po schodoch.

„Kerý?" hovorí Rudi.

Decko ukáže. Rudi nastúpi, trochu cúvnem. Chlap zaťál sadne na bicygel a ide dole ulicu. Zastaneme a naložíme ho. Ani moc nepičuje. Bicygel necháme tam.

MIKI SA IDE UČIŤ

Náš človek sedí vo fitnesku, zrovna sme ho rozvá-
zali. Aj pásku má dole z očí a kuká jak vyoraný
krtek.

„Čo čumiš," hovorí Čiki.

Učiteľ zavrú oči, prestane sa trást'. Otvorí oči, roz-
trase sa. Zase ich zavrú, prestane sa. Otvorí,
roztrase sa.

Čo je už toto?

Chlapci stojá, kukajú naňho. Miki fajčí, klepe mi
popel do ruky.

„Dobrý deň, volám sa Július Gáži a som učiteľ,"
hovorí učiteľ.

Chlapci stoja jako kamene, to oni ved'á. Stáť jako
kameň, to ví len ten najlepší. Stojíš, kukáš na
druhého, strikaš do neho ty svoje myšlénky a on sa
roztápa jak maslo. Gdo sa raz kukal do očí Kukimu a
jeho chlapcom, ten má strašné oči.

A zrovna to sme my.

„Neposral sa?" hovorí Rudi.

„Rudi, nebuď ty zlý na človeka. A ty sa netras,"
hovorí Miki.

Učiteľ zavrú oči, prestane ho trást'. Otvorí oči, roz-
trase sa. Kuká na nás a neverí.

„Pustite ma, prosím vás. Šiel som len náhodou
okolo, keď ma vaši priatelia zobrali. Mal som namie-
rené do záhradky polievať. Ved' ja vôbec nič
nemám, čo si už na mne vezmete? Nemám ani
konflikty s nikým. Ja v bytovke upratujem schody
podľa harmonogramu, viete? Aj v škole ma majú
radi, zbožňujú moje veselé chemické písomky. Nikdy
som nikomu neznižil známku z chovania, ani som
nikdy nenechal nikoho prepadnúť, pravda, okrem
Laurinca, ale toho som musel, páni, pochopte,
prepadol z ďalších štyroch predmetov!" hovorí
učiteľ.

Zatvorí oči, prestane sa trásť. Otvorí ich, roztrase sa. Naraz sa len mykne a prezerá si jedného po druhom. Opre oči na Mikiho, pozná šéfa. Miki sa nedá nepoznať. Aj ten, čo ho prvý raz v živote vidí, musí vidieť, že je to šéf.

„Dobrý deň, pán Laurinec," hovorí učiteľ.

Miki sa ani nepohne, jako socha. Učiteľ uhne očami a rad za radom šetkých zdraví.

„Pán Laurinec? Pardon. Alebo vy ste pán Laurinec? Povedzte chlapcovi, nech príde do kabinetu, uvidím, čo sa dá robiť," hovorí učiteľ.

Na konci stojím já. Len kukne na mňa, zmakne.

„Pán Laurinec, chlapec nech ani nechodí, ja mu to opravím sám," hovorí učiteľ.

„Ale teraz sa určite posral," hovorí Rudi.

„Učiteľko, krásny človek. Si učiteľ?" hovorí Robo.

Učiteľ prikývne a trase sa. Zavre oči, prestane ho trásť.

„Víš čo? Budeš učiť nášho šéfeho anglicky," hovorí Robo.

Učiteľ otvorí oči. Netrase sa, iba sa potí.

„Ale ja som... ja som v živote..." hovorí učiteľ.

„Že problém, Robo?!" hovorí Miki.

Skočíme s Rudim na učiteľa. Jak leží na zemi a moju nohu má na hlave, ani nedýcha. Robo pomaličky výbere pištoľ a položí mu ju k hlave.

„Tak budeš učiť nášho šéfeho anglicky?" hovorí Robo.

„Budem, budem!" hovorí učiteľ.

„Edo, jak sa to poví?" hovorí Robo.

„Celou vetou," hovorím já.

„Ty to víš a on to neví?" hovorí Robo.

„Budem učiť vášho pána šéfeho po anglicky!" hovorí učiteľ.

„Neskoro!" hovorí Robo.

Strčí mu pištol do huby a stlačí kohútik. Šťukne, neni nabitá. Učiteľ kvičí jako ten triedny, čo sme mu popílili sad.

„Robo, nebud' ty zlý na človeka. Potrebuje sa okukať. Dáš mi na chlapca pozor, nech má všetko, Čo má mať, nech je u Mikiho spokojný," hovorí Miki.

„Teraz robíš pre Mikiho. Pre Mikiho nerobí len tak každý. Jasné?" hovorí Robo.

Učiteľ zavre oči a prestane sa trást'. Odchádzame. Robo len na to čaká a začne brnkať do človeka. Ten otvorí oči, kukne na Roba a zase sa roztrase. Račej oči zavre a netrase sa.

Čo z nich tá škola narobila!

JAKO CHOĎÁ PROBLÉMY

Škrabem Arnolda za ušami. Hádzem mu starú bárbinu a on mi ju nosí. Sedím pod oknom a kukám na svet. Vnútri Robo žmýchá toho ksichta. Teda tupý je jak mech, makarenko.

Učiteľ hovorí: „Prosím vás, pustite ma. Viete, ja mám záhradku, musím ju chodiť polievať. Mám posadený ligurček a zvadne mi."

Zuedne mi! Zuedne mi! Keby ste počuli, jak meko stále hovorí! A keď povi to svoje „ä", jeden by sa posral. Zvuedne mi l'igúr-če-ček!

Neznášam takých makčárov. Tí poved'á radšej „sračka" než „hovno", len aby tam bol mekčeň.

Učiteľ hovorí: „Ja som v živote nikoho neučil po anglicky. Nemám na to aprobáciu.“

Robo má teda nervy. Ale trochu lepší aj jemu. Nechce sklamať Mikiho. Miki nesmie pomysleť, že Robo mu není schopný zohnať učiteľa!

Robo hovorí: „Učiteľko, krásny človek, čo vlastne chceš? Chceš tri záhradky? Kúpim ti, kompletne poláté! To chceš?“

Učiteľ hovorí: „Chémiu by som mohol učiť. Alebo telesnú. Ja som chemikár. Nevieť po anglicky!“

Robo hovorí: „Počúvaj ty sem, krásny človek! My sme zle začali. Ty mne chceš povedať, že si sa nikdy, ale nikdy neučil anglicky?“

Učiteľ hovorí: „Na gymnáziu, pred dvadsiatimi rokmi, ale už si nič nepamatám.“

Nepamuetám, nepamuetárm! To posrané „ä“! Idem račej behať s Arnoldom, lebo ma vystre.

Robo hovorí: „Počúvaj. Dám ti teraz otázku. Keď ju zodpoviš, dobre. Ako sa povie po anglicky mama?“

Učiteľ hovorí: „Madr.“

Robo hovorí: „Dobre. A jako sa anglicky povie, že tata?“

Učiteľ hovorí: „Fadr.“

Robo hovorí: „Dvakrát dobre!“

Učiteľ hovorí: „Ale to nič neznamená! To sú úplné základy!“

Robo hovorí: „Do očí mi kukaj! Čo tam vidíš? Vidíš tam niečo? To je láska, ty kokot! A jako sa povie, pod' jebať?“

Učiteľ hovorí: „To nás v škole neučili.“

Obehneme dom, chvíľu Arnoldovi hádžem palicu, ale trhajú sa po nej pitbuli, tak to račej nechám. Idem k oknu, oprem sa lakt'ami, počúvam. Učiteľ je chrbtom, nevidí ma.

Robo hovorí: „Začali teraz prázdniny, že učiteľko? Kedy ty musíš ísť k detičkám?”

Učiteľ hovorí: „V auguste máme porady.”

Robo hovorí: „Ale do školy sa ide až v septembri, čo? Septembrový si ty chlapec. Počúvaj, Julo. Čo budeš celé prázdniny doma robiť? Šak ty si sám. Nemáš ženu, nemáš deti, nemáš psa. My o tebe šetko víme. Čo si ráno uvariš, to ti večer skysne. Je toto život? Alebo chceš behať po kúpalisku jak zúfalý Jojo, aby sa ťa detičky báli? Topiť sa budú ze strachu? Nemajú ťa dosť za celý rok? Takto ti povím, učiteľko, krásny človek, dva mesiace ti budem každý deň v patách a ty budeš učiť šéfeho anglicky. A keby bôl nejaký problém a ten problém by prišiel od teba ku mne, to by sa mohol vrátiť ode mna k tebe. A potom já musím kúpiť Edovi záhradku a ten ťa do nej dobre hlboko zákope. A Edo je kurva dobrý záhradkár!”

Robo na mňa žmurkne, učiteľ sa otočí a jak ma vidí, ide k zemi. Stojím a kukám.

Robo hovorí: „Že, Edo? A víš, jak volajú Rudiho? To je ten z Matrixu. Chirurg ho volajú! Rozreže ta kliešťami na kurence, ani nemrkneš. Toto chceš?”

Učiteľ hovorí: „Budem! Budem!”

Kýve hlavú jako Kuko v televízore.

Robo hovorí: „Čo budeš? Učiť šéfeho anglicky?”

Učiteľ hovorí: „Budem ho učiť!”

Trase sa.

Robo hovorí: „No vidíš, ty kokot. A musel si robiť taký cirkus.”

RUDI KUKÁ NOVU

Nevím ráno spávať. Čosi sa vo mne pokazilo a spím ledva tri hodiny. Ale stačí mi. Vypijem na raňajky Redbul a hneď som jak rybička. Prebehnem sa s Arnoldom, pripravím džíp. Dnes vezem Paulu do Vídne nakupovať.

Rudi už sedí v bare a kuká televízor. Chcem ho pozdraviť, ale račej som ticho.

Rudi sedí pol metra pred bedňu, kuká Cvičíme s Novú a honí si. Na obrazovke maká taká pekná černá cica, Rudi kuká, fučí a maká tiež. Rudi je na športovkyne, s tým sa nedá nič robiť. Tá černá sa všelijako vypína, rozkračuje, vypasované plavky jej len tak ihrajú. Na líci má mikrofón a zadychčané hovorí, že jaké svaly si zrovna pretáhuje.

Rudi híka jako osel.

Zakašlem, chlapec sa zabalí. Chudák, vystríkal sa do treniek. Ale my sme rodina, my na seba šetko víme. Rudi má zakázanú Zoru, nesmie do Čičolíny a potom si honí. To neni dobre. Rudi je v napetí, nepodá taký výkon, jaký čaká Miki. Miki by ho račej mal do Čičolíny pustiť.

Ale nepovím mu to, já si Mikiho šetrím, keď budem niečo potrebovať sám. Šak aj Rudi by sa mňa vysral.

„Jak to tie baby robia, že sa nepotá?" hovorí Rudi.

Sedí, jakoby nič, len trenky mokré.

„Možno im pichajú v televízii nejaké inekcie," hovorím já.

„Já mám rád, keď sa baby potá," hovorí Rudi.

Jak ešte nemal Zoru, obháňal dorastenky, čo behávali cezpolný oný. Ale baby kričali a potom Rudiho zas naháňali policajti. Zašportoval si chlapec velice.

Ráz bol opitý a priznal sa, čo robil jak malý. Že ho rajcovala žinenka v telocvični. V takom kumbále, gde boli nahádzané na kope. On že si vyliezol vždycky navrch a strčil si vtáka do tej rúčky, čo vyzerá jak psie ucho. Za to sa žinenka nosí.

A že makal.

Ináč je Rudi fasa chalan, oblieka sa bohovsky, jak si dá čierny kabát a okuláre z Matrixu, baby sa idú roztéct'.

A taký chalanisko skončí pri Snídani s Novú! Život je leda dobrý oný.

PAULA NA MÁRIJAHILFERŠTRÁSE

„A nie že budeš plávať na colníkov!“ hovoril mi Miki. „Hnurní zmrdi rakúski! Minule nás nechali čakať hodinu a žrali žemle! Sme pre nich len hovná ze Slovenska!“ hovoril som já.

„Edko, prevezeš moju sestru fajnovu jak krištálový luster a dovezeš mi ju naspák, jasné? Nechcem nijaké problémy!“ hovoril mi Miki.

„Jasné, šéfe,“ hovoril som já.

„Tiež by som to tam občas pokropil škorpiónom, ale jebať na nich,“ hovoril mi Miki.

Ze jaký som já cestovateľ?! Keď treba byť slušný, som slušný. Pekne tichučko sme prešli hranice, jako po masle, a Paula už behá po obchodoch na Márijahilferštráse. Já za ňú jak taký fasinger nosím kabele a balíky. Každý obchod voňá ináč, lepšie jak naše obchody. Ale aj tie naše už začínajú dobre voňať, už tým Rakušákom dýchame na krk.

Ale furt to ešte neni ono. Jak Paula chce čosi ozaj fajnové, nejde do Trenčína, nejde do Bratislavy. Ide na Márijahilferštráse. Už by som tam trafil aj poslepiáčky.

Najračej mám prádielkové obchody. Sú tam dobré figuríny v podvazkových pásoch, skoro ako živé. Len čo otvoríme dvere, vyroja sa na nás také ty urobené baby a grýsgot sem, grýsgot tam. Paula tu nakupuje gaťky, pančušky, korzety, nech má Robo čo trhať. Aj si čosi vyskúša a volá ma do kabínky. Šak sme rodina. Já už som Paulu toľkokrát videl holú, že sa pri nej cítim jako doktor. Šéfovú sestru si človek váži, aj keď ho rajcuje. Ale odťál poťál.

„Edo, poj sa kuknúť,“ hovorí Paula.

Predavačky sa vrtá, keď idem do kabínky, ale usmievajú sa.

„Nekuká mi z toho rit?“ hovorí Paula.

„Kuká. Šak chceš, aby kukala, nie?“ hovorím já.

„Trošku, nie moc,“ hovorí Paula.

„Podlá mna kuká akurát,“ hovorím já.

„Vypadni, chcem sa prezliecť,“ hovorí Paula.

Vypadnem a predavačky si šuškejú. Nás už poznajú. Paula tu nehá aj pól kreditky. Keď im zamáva pred očami zlatú kartu, hned sú cukrové jak uvarený špagát. Vyprevad'á nás z obchodu a samé dankešén, fídrzén.

Potom obeheme zlatníctva a Paula si vyberá náušnicu na pupek. Chcela si dať jazyk prepichnúť, ale Robo jej to zakázal. že nebude ju bozkávať a furt pritom volačo žužlať.

„To je zlato. Taká gulička,“ hovorila Paula.

„Je z toho rakovina,“ hovoril Robo.

„Z pírsingu? To si si vymysle!“ hovorila Paula.

„Zo šetkého! Víš ty, čo je alfatoxín?!“ hovoril Robo.

Paula je dobrá baba. Ani moc nemiňa. Len za han-dry a za zlato. A mohla by vác! Miki by dovolil.

Aj teraz v zlatníctve kuká len tú malú onú na pupok. Robo nič nemôže povedať. Pírsing na pupok jej nezakázal. Iba na jazyk a na šušku.

Zakiaľ Paule nosá ty zamatové podložky s náušnicami, stopím jednu reťáčku. Chvíľu si ju jakože kukám a hneď ju stopím. V obchode je dosť ľudí, tí rakušáci kupujú viac zlata ako chleba. A reťáčka je moja.

Paula platí, ideme ven. V mekáči si dáme največší hamburger, jaký majú. A hranolky, kávu, zmrzlinu a jablkový koláč, ale ten jebnem do koša. Tak mi ho zohráli, že keď kúsнем, popálí ma jablková plnka. Chladím si hubu kokakolú, zaťal čo Paula sa smeje.

„Pekná?“ hovorím já.

Ukážem reťáčku a Paule zabehe.

„To je jaká?!“ hovorí Paula.

„Zlatá,“ hovorím já.

„To si ukradol, ty kokot?! Chceš, aby nás zavreli? Odtialto nás Miki nedostane, ty kokot!“ hovorí Paula.

„Šak ma nevideli,“ hovorím já.

„Zavrú ma kvóli tomuto kokotovi!“ hovorí Paula.

„Idem ju vrátiť,“ hovorím já.

Vstanem, ale sťáhne ma na stoličku. Škrabne ma nalakovaným pazúrom.

„Kam ideš, ty kokot?! Šak ťa zavrú!“ hovorí Paula.

„Jakože som našiel,“ hovorím já.

„Tupý, blbý, vylízaný kokot!“ hovorí Paula.

Hamburger je parádny, hrubý jak peceň chleba. Odkusujem, na Paulu kukám, nenechám sa nasrať.

Vídeň okolo hučí.

„Už aj ju zahod!“ hovorí Paula.

Kukám na ňu, z hamburgera padá cibula.

Jak, zahod’?!“ hovorím já.

„Do kanála! Môžem si kúpiť sto takých retiazok a nehám sa zavreť pre jednu?!" hovorí Paula.
Ideme von, kúsok na Márijahilferštráse je kanál, ľudí jak nadrbaných. Zeberem reťázku, zabalím do servítky a hodím ju dolu. Paula je furt nasraná.
„Toto si spravil naposledy, ty kokot!" hovorí Paula.
Paula nikdy nekradne. Ona si šetko poctivo zaplatí. Aj preto ju mám rád. A nie som z nej vytočený, pozor! Veru nie.
Lebo Paula je charakter.

MIKI OBEDUJE

Ledva pól druhej a sme z Vídne nazad. Zanesem Paule balíky do izby, hned' sa zavre a skúša si ty tanga a deravé podprsienky, čo z nich bradavky kukajú. Dávno už zabudla na moju reťázku, teší sa večer na Roba.
V jedálni Miki krája krvavý stejk, navrchu dve vajca, pivom zapíja a baví chalanov. Jak tí sed'á! Jak pena. Keď Miki baví, vždy je o čom.
„Počúvajte vy, jaké prasačiny som já v Anglii videl," hovorí Miki.
„V bordeli?" hovorí Robo.
Škúli na Paulu, jak ide do izby, hned' by išél za ňú, ale bojí sa Mikiho.
„Že v bordeli?! V galérii, mój. Džef Kóns, čo vám to hovorí?" hovorí Miki.
„Džef Kóns? Ten z formuly?" hovorí Rudi.
„Nie pretekár, kokot. Džef Kóns, umelec!" hovorí Miki.

Zakrojí do stejku, krv sa mieša ze žltkom. Na plnú hubu sa Miki teší.

„Sochy robí z umelej hmoty. No nečum jak fas, dneska sa sochy už nerobá z mramoru! Gdo by furt rúbal jak kokot? Šak kameň je na hovado tvrdý. Z umelej hmoty to robí, ale jaké sochy! Spravil Čičolínu z umelej hmoty!" hovorí Miki.

Rudi vzdychne tak, že naňho šetci kuknú.

„Nefuč mi tu, Rudi. Tam v tej galérii, hovorím vám, mali holú Čičolínu z umelej hmoty. Ten Džef Kóns, kurva jedna, ból manželom tej naozajskej Čičolíny, čo sedela v talianskom parlamente, šak víte," hovorí Miki.

„Ilona Staller," hovorí Robo.

„Moc si ty múdry, ale dobre. A že nie ledataká socha. Čičolína z umelej hmoty, nohy rozťáhnuté, na nej chlapík tiež z umelej hmoty, ten Džef Kóns, obidvaja holí, ležá a trtkajú! Toto ti dajú do galérie a desať liber pýtajú!" hovorí Miki.

„Mohli by aj sto, za také umení," hovorí Rudi.

„Šak zaplatil si, nie?" hovorí Robo.

„Zaplatil veru. Aj Angličané platili jak diví, keď chceli videť umelú Čičolínu. Šak dobré to bolo, o tom potom, ale umení? Umelá oná?!" hovorí Miki.

„Teraz také kúpiš do záhrady. Trpaslíkov, aj rusalku se džbánom," hovorí Robo.

„Ic do piči s rusalkú! Čičolínu do záhrady nekúpiš. Víš, kolko to stálo? Pýtal som sa. Hádajte kolko?" hovorí Miki.

„Stotísíc?" hovorí Rudi.

„Stotísíc, kokot?! Pol melóna, ale v anglických!" hovorí Miki.

„Podlá mňa to Džef Kóns nechce predať. On sa chce sám na Čičolínu dívať, aby si mohol honiť," hovorí Robo.

„Ale načo by si honil, keď je jeho žena? Decko spolu majú! Odfotení sú v tom katalógu, čo som ho, kurva, zabudol v hoteli," hovorí Miki.

„Z umelých hmoty sa ti nepostaví," hovorí Rudi.

„Jó, ona nebola celá umelá, ty fas. Len brucho, stehná, cecky. Oči sa jej normálne ligotali a vlasy mala pravé. Aj chlpy," hovorí Miki.

Otvoria sa dvere a nakukne Julo, učiteľ.

„Dobrý deň," hovorí učiteľ.

„Vypadni!" hovorí Rudi.

„Jaké vypadni?! Edo, zavolaj Paulu. Sú dve hodiny, začíname!" hovorí Miki.

PRVÁ LEKCIA

Tak sa ideme učiť anglicky, já teda nevím, načo nám to je. Ale já tu nejsom na to, aby som vedel. Já som tu na to, aby som tu bol. Ale šak zvládol som venivi, diviči, zvládnem aj toto.

Učiteľ stojí a kuká. Aj my kukáme. Nie a nie začať. Robo ho štuchne.

„Dobrý deň. Volám sa Július Gáži a budem vás sprevádzať prvými lekciami anglického jazyka," hovorí učiteľ.

Rudi sa zasmee, Robo naňho škaredo pozre. Rudi prestane, špára sa okulármi v uchu. Učiteľ sa s nádejú zadíva na Mikiho.

„S čím by sme začali, pán Miki?" hovorí učiteľ.

Já som učiteľ?!" hovorí Miki.

Učiteľ sa scvrkne. Miesto chlapa tam stojí sušená slivka.

Miki sa postaví, učiteľ cúvne, ale Miki ho vezme za pleco k oknu. Je otvorené a chvíľu spolu kukajú na námestie. Obchody, kaviarničky, fontány, daňový úrad. Miki sa dlho kuká von, je leto, teplúčko. Hovorí mierne, tak dobre a milo.

Miki je kurva formát.

„Chlapec mój, Julo, tak sa voláš? Julo, šak dýchaj! Musím ti čosi vysvetliť. Toto mesto patrí mne, víš? Toto je Mikiho mesto. Ale pre Mikiho je už malé. Miki chce rásť, chce ísť do sveta, robiť biznis. Aby bol Miki vo svete úspešný, čo potrebuje?“ hovorí Miki.

„Peňáze, Mikinko, peňáze,“ hovorí Rudi.

„Dobre. Aj peňáze, ale aby bol Miki ozaj úspešný, čo potrebuje?“ hovorí Miki.

„Zdravíčko!“ hovorím já.

„Šak nehovoríš špatne, Edko. Ale keď už máš peňáze a zdravíčko, a Miki má, aby bol Miki úspešný vo svete, čo potrebuje?“ hovorí Miki.

„Ovládať cudzie jazyky,“ hovorí učiteľ.

„A kerý jazyk teraz najvác frčí?“ hovorí Miki.

„Anglický!“ hovorí Paula.

A velice sa usmeje na učiteľa. Julo je šak kyselý.

„A gdo tu ví anglicky? Gdo naučí Mikiho? Pod' do mňa!“ hovorí Miki.

Zebere učiteľa za pleco, postaví doprostred izby, sadne si za stól a šetci čumíme. Miki vytáhne zošit a pero!

„Čo kukáte? Aj vy sa idete učiť!“ hovorí Miki.

Posadáme si a Rudi výbere ze šuplíka servítku, že si bude jako zapisovať.

„Tak na úvod by sme začali niečím jednoduchším. Napríklad farby," hovorí učiteľ.
„Kurva, čo sme natiérači?" hovorí Rudi.
„Aká je vaša najoblúbenejšia farba, pán Miki?" hovorí učiteľ.
Robo sa postaví a pochváli Jula.
„Neni to kokot. Je to učiteľ!" hovorí Robo.
„Černá," hovorí Miki.
„Áno, čierna. Čierna sa povie blek. Píše sa..." hovorí učiteľ.
A napíše Mikimu do zošita: BLACK.
„Opakujte: blek," hovorí učiteľ.
„Oné, že blekenvajt!" hovorí Rudi.
„A to máme hned' slovíčka tri. Blek en uajt. Blek ako čierny, uajt ako biely a to end uprostred je a," hovorí učiteľ.
Naberá odvahu chlapec. Dobrý je. Blekenuajt.
„Neojebávaj!" hovorí Miki.
Ticho že až. Kukáme na učiteľa, on kuká na Mikiho.
Miki hovorí: „Ty nechodíš do kina, mój? Keď skončí film, čo je tam napísané? End, ne? To akože - a?! Že film skončil - a - vy chod'te domov?!"
Učiteľ hovorí: „Anglický jazyk, tak ako slovenský jazyk, má aj viacvýznamové slová."
Rudi hovorí: „Čo dopiči?"
Učiteľ hovorí: „Například mesiac. Poznáme dva rôzne mesiace. Mesiac na oblohe, aj v kalendári."
Rudi hovorí: „Jáj, taký mesác"
Miki hovorí: „Jako február, ne?"
Učiteľ hovorí: „Alebo marec."
Robo hovorí: „Jój, marec ne, to sú dane! To je iná mafia!"
Učiteľ hovorí: Jelou. Žltá. Ďalšia farba."

Rudi píše na servítku: JELOU. Učitel to opraví na YELLOW. Miki si to odpíše a škerí sa na Rudiho.

Miki hovorí: „Jelou taxi. Pravdu hovorí.“

Učitel hovorí: „A teraz si na ďalšej farbe preberieme výslovnosť. Červená, red. Angličania nikdy nevyslovujú pregnantne.“

Rudi hovorí: „Čo dopiči?!“

Učitel hovorí: „Presne. Pregnantne je presne.“

Rudi hovorí: „Presne? A to bol problém povedať?! Rob na sebe!“

Učitel hovorí: „Oni ten jazyk tak ledabolo váľajú po podnebí, veľmi nedbanlivo tie hlásky vyfukujú, ako bublinky... prosím, skúste nedbanlivo.“

A všetci bubleme. Vred, vred, ozýva sa. To není normálny jazyk, že vréééd. Šak tam brat bratovi nemôže rozumeť. Nečudujem sa, že furt je vojna v Írsku, keď žblnkocú takým jebným jazykom.

„A vždy, keď si budete chcieť spomenúť na červenú, tak si v pamati vybavte ten nápoj Red bull. Červený býk,“ hovorí učitel.

„Veru je tam býčisko namalovaný. Redbul,“ hovorí Robo.

„A čo je to, že pitbul?“ hovorí Miki.

„Pes Brada Pitta,“ hovorí učitel.

Zasmeje sa. Miki zúži oči, jako keď si predstavuje. Teraz kuká ďaleko, velice ďaleko, až za tú svoju tabulu.

„Vidíš, ty kokot? Že slávny si? Máš svojho psa? Raz bude Mikibul. Po mne. To bude iný trhač. Chovná svorka Mikibulov! A Edo ich bude kŕmiť!“ hovorí Miki.

Zavrem aj já oči a chcem kukat' do dialky, do téj mojej. Lenže moja dialka je velice blízko, nevím si predstavovať. Ale o Mikibula sa vždycky postarám. Já to ze psami vím.

„No a na úplný záver by som si s vami dovolil prebrať zelenú farbu. Grín. Zelená je grín," hovorí učiteľ.

A nakloní sa k Paule, hladá pero, ona mu podá svoj rúž a on ním červeno napíše na jej papier: GREEN. „A tým by sme hádam uzavreli kapitolu farieb," hovorí učiteľ."

Miki zažmúri zas oči, ale ináč. Teraz kuká do blízky a Škaredo. Postaví sa.

Julo mój, Angličania neserú? Jakej farby je anglické hovno?" hovorí Miki.

„Braun! Hnedé! Ďakujem, skoro by som zabudol," hovorí učiteľ.

„A jaký je nás koberec, čo?" hovorí Miki.

„Modrý. Blú. Modrá je blú, oranžová orindž, ružová pink. Fialová vajolet, alebo párpl a tým by sme skutočne uzavreli kategóriu farieb," hovorí učiteľ.

„Pravdu má. Možno ani vás farieb nemajú. Šak tam je furt hmla," hovorí Robo.

„Idem sa vyšťať," hovorí Miki.

Vstane, kukne na učiteľa, odíde. Vyzerá spokojný. Robo sa utre servítkou, na ktorú si písal. Na čele ostane modrý od pera.

Zaťál sa darí. Problém nedošiel od učiteľa k nemu, lebo žiadny nebol. Drgne do Jula.

„Vidíš, keď chceš," hovorí Robo.

MIKI SA VYŠŤAL

Rudi žere čipsy, Paula sa maluje a kuká velice na učiteľa. Robo Paulu chytá za stehno a ona ho švácá Mikiho zošitom. Já kukám z okna na psov. Potom zavolá Čiki a Robo sa s ním vybavuje do mobilu.

Čiki išiel za kamošom na hraničnú políciu vypytovať sa čo a jako. Zajtra čakáme pionérov, vela roboty. Jak Robo pustí Paulu z očí, už sa lepí na učiteľa. Keby som Paulu nepoznal, normálne by som myslel, že učiteľa balí.

On je ten Juló furt ešte vyklepaný, ale už sa začína chovať normálne. Neni celkom nemožný, taký do štyridsať, aj vlasov má dost'. Keď hovorí o tej angličtine, vedá sa mu oči zažnúť jak baterky. Jako keby zabudol, že neni v škole. Jeho to tam možno aj baví. Asi budú takí fasi. Hovno plat, ale radi učá.

Šak Juló už aj nás naučil nejaké farby, ale dokial sa já Edo Štartér, naučím celú tú reč, dokial budem dvakrát človekom, to potrvá.

Rok? Dva? Skorej nikdy.

„Nelákajte sa, ideme," hovorí Miki.

Sadá za stôl, škaredo pozre na Paulu, vezme jej zošit, ktorým švácala Roba, a narovná ho. „Budeš mi ho prepisovať," hovorí Miki.

„A teraz sa naučíme niečo z praktického života," hovorí učiteľ.

„Konečne!" hovorí Rudi

„Preberieme si zvieratká," hovorí učiteľ.

„Krista, načo sú nám zvieratká?!" hovorí Miki.

Rudi sa poškrabe v rozkroku.

„Ledva som sa ich zbavil," hovorí Rudi.

„Nie ste hádam vegetarián, pán Miki?" hovorí učiteľ.

Robo vyskočí a tleska.

„Dobrý je! Reštaurácie, mňamušky! Myslel zvieratká na žraní! Šak nebudeš venku drevo kúsať. Maso si dáš, nie? Pod' do nás. Julo. Ideš!" hovorí Robo.

„Správne si objednať. To tam treba," hovorí Miki.

„Ako prvé si preberieme mačku. Ket," hovorí učiteľ.

Robo spraví kyselý ksicht.

„Ale chlapec môj, povedz mi ty, kedy si si naposledy objednal v reštaurácii mačku!" hovorí Miki.

Robo cíti problém. Ksicht mu zesladne.

„Iné daj, Julko," hovorí Robo.

„Prasiatko je pig," hovorí učiteľ.

„No vidíš. Prídem a povím: prosím si pig so zemáčkami!" hovorí Robo.

„Nie! V tomto je angličtina zradná, vy si musíte vypýtať pórka!" hovorí učiteľ.

Já ich jebem, já prídem a vypýtam si pig aj s pórom aj so zemáčkami!" hovorí Robo.

„Nie, prosím! Živé prasa sa povie pig, ale mŕtve prasa pórka. A živá krava je kau, alebo bul, ale jej maso sa povie bíf!" hovorí učiteľ.

A trasúcou sa rukou napíše Mikimu že BEEF.

„To jako keď pijem bifíter, to jako pijem hovadzí vývar?!" hovorí Miki.

„Z hovadzieho vývaru som sa ešte nenajebal," hovorí Rudi.

„Jój, Julo, mňa už bolí z tých tvojich kokotín hlava. Víš, jak sa povi ryba? Fišenčips! Já to vím, já som tam bó! Počúvaj ma sem. Já som ti chcel zaplatiť, že nás učíš, ale pozri sa ty na seba! Jako ty vypadáš?" hovorí Miki.

„Jako bifíter!" hovorí Rudi.

Šetci kukáme na učiteľa.

„Ovládaš ty svoje telo? Alebo ono ovláda teba? Stretnú sa tí dvaja niekedy?! Urobíme bárter spolu," hovorí Miki.

„Čo urobia?" hovorí Paula.

„Ojebe ho trošička," hovorí Rudi.

„Počúvaj ma sem, Julo, tá posilovňa na prízemí patrí mne. Ty tam budeš pekne cvičiť a za to nás s chlapcami budeš učiť anglicky. A aby si nepovedal, že som škrob, jontáky máš zadarmo. Vypi, čo vládzeš. Paula ti to tu poukazuje," hovorí Miki.

„Jasné," hovorí Paula.

A urobí na učiteľa oči jak taniere. Robo sa na ňu škaredo pozre, ale rovnaké oči urobí aj naňho, šetko je v porádečku.

Prvá lekcija skončila. V hlave mi hučí grín a blek. Idem sa prebehnúť so psom, aby mi z toho nejblo.

PRÁDIELKO Z RAKÚSKA

Jak bolo po robotke, jak sme urobili kolečko, počítame prachy. Hneď je ten večer krajší. Dneska dali šetci, čo mali dať. Nebolo treba pritlačiť.

Občas je to fajn vymačkať niekoho jak citrón, ale dneska bolo samé bingo. Ošťaná podlaha sa rozkríkla. Robo je velice spokojný s robotú aj ze sebú. Zrovna je v Paulinom byte a čaká.

„Ty si moja Klaudia Šifer," hovorí Robo.

Paula sa prezlieka rovno pred ním. Musí ukázať šetko, čo sme vo Vídni kúpili. Jak ona vidí, že Robo ju vidí, spomalí. Vrtí sa jak áčková kurva. Ale Paula neni kurva. Ona je dost' bohatá. Může Robovi dávať len tak z radosti.

Já som tvoj Kopríld. Jaké kúzla ti já ukážem! Ani sa nespamatáš!" hovorí Robo.
A chmatne ju za podvazek.
„Toto mi neroztrháš. To mi sekne. Aj Edo hovorí," hovorí Paula.
„Ty sa v tom ukazuješ pred Edom?!" hovorí Robo.
„Šak kto mi v obchode poradí? Ty so mnou nikdy nejdeš nakupovať! Furt len makáš! Tak sa opýtam Eda. Čo na tom?!" hovorí Paula.
„Jebať na Eda," hovorí Robo.
Ví, že som neškodný. Jako nigdo uznávam rodinu. Já, Edo Štartér. Paula stojí bosá na koberci, na sebe čipkovanú podprsenku, gaťky, podvazkový pás. Zavrtí sa, hodí vlasiskami a Robo híka.
„Zežerem ťa jak malinu!" hovorí Robo.
„Ale nebudeš to zo mňa trhať," hovorí Paula.
„Zase si nekúpila vác?!" hovorí Robo.
„Daj to dole normálne, jak ostatní," hovorí Paula.
„Jakí ostatní?! Ukáž mi tých ostatných a narobím z nich žrádlo pre psov!" hovorí Robo.
„Vy ste šetci rovnaké hovadá! Víš, čo urobil Milan Erike?! Chudera je v nemocnici, odt'áľto pot'ál má jazvu, lebo ten hajzel jej rozbil hubu! A mňa sere, že ty si rovnaký ako Milan!" hovorí Paula.
„Ser na Milana. Poj na svojho vlčáka," hovorí Robo.
„Aj sa kukáš jako Milan, zrovna teraz! Pozri sa do zrkadla!" hovorí Paula.
„Tak já sa od rána teším, jako sa budeme pekne milovať, ale nie! My sa budeme jebať s Milanom a Erikú! A prečo jej to spravil?" hovorí Robo.
„Mala tam nejakého študenta," hovorí Paula.
„Jáj, tak mladé masko!" hovorí Robo.

„Aj já by som urobila to isté! Toto neuznávam, že Milan je celý mesiac v Budapešti a kurví sa tam a ona má sama sedieť doma!" hovorí Paula.

„Šak Milan v Budapešti maká! Je v napetí, ty vôbec nevíš, čo je tam za ťažkú robotu! On musí ty dievčence vyskúšať, kým ich kúpi!" hovorí Robo.

„A ty si čo robil minulý týždeň v Budapešti? Tiež si bol v napetí?!" hovorí Paula.

„Šak robím jak také hovado a to mosí ven!" hovorí Robo.

„Já ti kurvu robiť nebudem!" hovorí Paula.

„Jáj cica, ty si taká dobrá, keď si najedovaná! Já už víc nevydržím!" hovorí Robo.

Z izby počut' naháňačku, na zem padne flaška. Paula vykrikuje, zrázu hrá staré cédéčko Lokomotív GÉTé, ale prestane.

A potom počut' len ticho, ale jaké!

POKOJNÝ VEČER NA VRŠKY ONDIL

A mesiac svieti na pole. Je to len taký štráfik zeme na fazulu, čo si pri lese urobili ľudia zo samoty. Býva tam akurát starý Valenčík. Zrovna nám hojne lieva slivovicu. Šak mu ju dobre zaplatíme. Valenčík je náš človek, pamatá fašistu, aj komunistu, aj demokrata. Valenčík vždy pomôže, keď treba. Navarí čaju a my kukáme na hodinky. Čára je pól kilometra za jeho chalupu a ešte je čas. Chalani spomínajú na šeličo.

„Pametáte na tú čérnookú?" hovorí Čiki.

„Šetky boli čérnooké," hovorí Rudi.

„Tú Ašlu, z Indie," hovorí Čiki.

„Jáj," hovorí Rudi.
„Jak si ju chcel opáčiť a škrabla ťa do líca," hovorí Čiki.
„Kurva vyjebaná," hovorí Rudi.
Valenčík doleje slivovice a celý sa trase na naše reči. Rudimu vtedy nebolo šecko jedno. Dobre ho škrábla! Tiekla mu krv, aj sa nasral, ale nič nemóhel. Mala tam bratov, tak ostal nasraný.
„Kurva, bál som sa, že má ajc," hovorí Rudi.
„Čo že má?" hovorí Valenčík.
„Ajc, dedko. Tú chorobu z trtkañá," hovorí Rudi.
„Šak si ju neondil," hovorí Valenčík.
Rudi hodí rukú a ze zvyku kukne z okna. Jakoby tam niegdo chodil. Kuká chvílu, ale nič.
„Tak sa jėj pýtam, očuj, nemáš ajc?" hovorí Rudi.
Čiki sa rehoce, až sa obleje čajom.
„A ona, kurva, na mňa že uot?" hovorí Rudi.
„Čo?" hovorí Valenčík.
„Pýtala sa jakože čo? Že čo chcem, dedko. Anglicky," hovorí Rudi.
„Aj dón andrstén, povedala. Že ti nerozumí, ty fas," hovorí Čiki.
Jaká choroba z trtkañá?" hovorí Valenčík.
„Á í dé es," hovorí Čiki.
Je to už rok, čo ma škrábla, ale stále mi stojí. Asi nemala ajc," hovorí Rudi,
„Šak kapavka též neni sranda. Mal som ju trikrát," hovorí Valenčík.
„Alebo ráz čo bolo! Počúvajte," hovorí Čiki.
Rudi si zapáli a kuká z okna.
„Jak sme hovorili šetkým chlapom, čo sme ich vodili cez čáru, že ty piča baraňá? Víš, len medzi sebú. No jak ich budeš volat? Humanitárna katastrofa?!" hovorí Čiki.

Rudi dymí, prikyvuje.

„Piča baraňá, jeden jak druhý," hovorí Rudi.

„A s tým jedným sme sa skamarádili, tiež ból z Indie, a jak voláme naňho piča baraňá, pod' sem, tak piča baraňá, ahoj, on sa len tak sprosto usmívá. Až ten fas Robo ho začne učiť naše slová, že mama, dobrý deň a hned' aj piča. A chlapík zrazu tak čudno kuká na nás, pamatáš?" hovorí Čiki.

Rudi zahodil cigaretu a rehoce sa.

„Škaredo teda kukal a opýtal sa potom, že uo tizit picabaraňa? Zle bolo!" hovorí Rudi.

„Ale vtedy príde Robo, chytí ho za pleca a tak vážno mu povi, piča baraňá its gud boj! Gúd boj!" hovorí Čiki.

„Potom sa už ten kokot otrhaný s nami moc nebavil. Rozumiš tomu? Má nejakú univerzitu v tom jeho zasranom Bombaji, smrdí jak ošťaný madrac a uráža sa! Načo sa mu ty školy, keď musí utekať? No načo?!" hovorí Rudi.

Vstane a kukne do okna. Jasne vidieť v poli dva tiene.

„Venku niegdo chodí!" povie Rudi.

Valenčík zhasne žárovku. Chalani vytáhnú pištole a vybehnú cez pitvor do póla. A mesác svieti jak strelený, treba sa držať pri kríkoch. Okolo čary býva husto.

„Tam sú! To nejsú hraničári. Kurva, není to ten Lojzo s tým druhým? Tj od Kukiho?" hovorí Čiki.

„Kurva, to budú oni! Čo tu robá, zmrdí? Hej. Hej!" hovorí Rudi.

Tiene zrazu vystrelá, Čiki s Rudim zalahnú a vystrelá tiež. Velké šuchotanie v lese a neznámi zdrhnú preč.

„Kurva!" hovorí Čiki.

„Padáme! Za chvílu sú tu hraničári!" hovorí Rudi.

Bežia na cestu pred Valenčíkov dom, gde v aute počúvam nočné správy.

„Štartuj, ty kokot!" hovorí Čiki.

„Nejdeme na čáru?" hovorím já.

„Našli sme Kukiho ľudí, chceli nám vyfúknuť kšeft!" hovorí Rudi.

„Šak máme na mape čáru, že vy máte les poťáto a my odtáto. Kurvy vyjebané!" hovorí Čiki.

„Kuki je kurva. Nedrží slovo," hovorím já.

Zrázu sa domotá starý Valenčík. Tak divno ho krutí.

„Otrávil mi ho," hovorí Valenčík.

Vystúpim z auta a kukám, jak dedko nese malého bieleho psa.

„Neštekal... nemóhel..." hovorí Valenčík.

Stojím a je mi ťažko.

„Štartuj, Edo! Pohni, ty kokot! Šak sme striélali! To počut na tri kilometre!" hovorí Čiki.

„Belíno mój..." hovorí Valenčík.

Položí psa vedia plotu. Čiki na mňa čosi reve, ani ho moc nevnímam, ale odchádzame. Jak niegdo môže otráviť psa?! Keby mne toto niegdo urobil, keby niegdo ublížil môjmu Arnoldovi, vedel by som ho zabiť.

Já, Edo Štartér, by som ho strašne bil do krvi, pomaličky by som mu prerážal kosti, jemu aj celej jeho blbej rodine, decká by som mu pozabíjal, decká toho debila, čo ví otráviť psa!

„Dopiči, vojna," hovorí Čiki.

„Vojna s Kukim, dopiči," hovorí Rudi.

Pozabíjať ich za šecker!

TOLKO NEGATÍVNEJ ONEJ

Celú noc bola vo fitnessku porada. Brána zavretá, pitbuli pustení. My s Rudim sme krúžili okolo baráku. Pištol som mal v ruke a uši jak sova. Já som prírodný človek. Keď je zle, dokážem počúvať stromy aj kriky.

Mačky to o mne vedá. Už ma poznajú a nechodá mi na oči. Keď sa niečo šuchne, nevím či mačka, či človek, napálím to a až potom idem kuknúť.

„Že jaký tunel mi Kuki nechal, ty kokot?!" hovorí Miki.

Robo stojí jak ošťaná tyčka od fazule.

„Prisámbohu, že sa vtedy stáhol. A nebol mesác pokoj?" hovorí Robo.

„Že tunel jak Branisko si hovoril, kokot?! A on mi striéla na ľudí?! A mojich pionérov chce vodiť cez čáru?!" hovorí Miki.

Chvílenku bije do boxerského mecha, ale nedá sa vytočiť. Mikiho vác sere, že Robo podcenil Kukiho.

„Musíme íst na nich, ti hovorím, na nich, jak sú doma," hovorí Robo.

„Najprv sa stretneme. Jakože dobrá vóla," hovorí Miki.

„Jak vedeli, že sú chalani u Valenčíka? Od nás to nemohlo íst. Já si za chlapcov ručím," hovorí Robo.

„Jak ty za chlapcov ručíš, ty kokot? A Csaba? Kdo ho priviedol?! Ty!" hovorí Miki.

„Furt sú nejaké omyly," hovorí Robo.

„A jak si toho Csabovho kamoša priviazal v tehelni o rúru a bil ho bejzbólovú palicu, čo?! Že nebolo o chvílu vidieť, kde má predek a kde zadek, čo?! A on reval, že nechajte ma, čo?! A ty si ho odjebal?! A bol to Csaba!" hovorí Miki.

„Miki, šak víš, že pre teba urobím prvé-posledné!“
hovorí Robo.

„Preto budeme opatrní. Ešte nejsme pripravení na vojnu s Kukim. Chvílu sa zdalo, že sa to s ním utrase, ale neutrase. Musíme získať čas. Pójdeš ho kuknúť s chlapcami a budeš sa chceť dohodnúť. Čas potrebujem, rozumíš?!“ hovorí Miki.

Začali sme makat' jak včelky. Železné okenice na barák, na kolečko traja, dievčatá z Čičolíny nechodá von, obed im nosíme núter. A ešte sa do tohto plete aj učiteľ! Vojde do posilovne, v jednej ruke jogurt, v druhej dva rožky.

„Dobré ráno, Pauluška. Váš pán brat mi povedal, že mi to tu všetko poukazujete,“ hovorí učiteľ.

Paula v rohu kuká televízor. Trošku je nasraná, lebo ju nepustili za babami na kávičku. Vojna je vojna. Neví sa, čo Kuki urobí. Ale jak uvidí Jula, spraví naňho tie svoje oči.

„Jasné, Julko. Smiem vám hovoriť Julko? Všetko vám vysvetlím,“ hovorí Paula.

Ani ho nenechá zjesť jogurt a už ho vodí po mašínkách. Učiteľ kuká a čuduje sa. Činky a železá. Dneska šetkým zadrvalo. Posilujú. Aj učiteľ sa posadí na bicyglík a ťahá a Paula sa rehní a nastavuje mu páčku ráz do kopca, ráz z kopca a on ťahá jak taký fas a smeje sa.

Vojde Robo a nesmeje sa.

„Musí tu, kurva, stále vrčať ten bicygel?“ hovorí Robo.

Cucá bonbón a pchá si do bundy zásobníky.

„Miki mi kázal, že to tu mám Julovi poukazovať,“ hovorí Paula.

„Dobré ráno, pán Robko,“ hovorí učiteľ.

„Dopiči, už od rána tu trieskaš?!“ hovorí Robo.

„Skúšal som činky!" hovorí učiteľ.
„Jeb ty na činky, mój," hovorí Robo.
„Ale pán Róbert, vo vás je tolko negatívnej energie! Mali by ste s tým niečo robiť! Vy tú negatívnu energiu síce vyžiarite do prostredia, ale ona sa vám vráti nazad ako bumerang a vy jej máte naraz v tele dvojnásobnú dávku! To sa musí prejaviť na organizme!" hovorí učiteľ.
A usmeje sa na Roba tak, že ho môžeš akurát zabiť. Ale práve to Robo nesmie, a tak stojí, cucá bonbón a kuká na Jula.
„Čo? Čo sa prejaví jako?" hovorí Robo.
„Toto počúvaj!" hovorí Paula.
A pritisne sa k učiteľovi na bicygel.
„Spôsobuje to napríklad ochorenia nefrologického charakteru, nervového charakteru, aj onkologického charakteru," hovorí učiteľ.
Paula prikyvuje, Robo aj cucat' zabudol.
„A niekedy aj gynekologického charakteru," hovorí učiteľ.
„Vidíš?! Nehovorila som ti?" hovorí Paula.
„Čo si ty už odo mňa chytla?!" hovorí Robo.
A treskne do bicygla, že páčka odvisne na šláfik. „Mali by ste niečo robiť s tou negatívnou energiou. Poznáte Pať Tibet'anov? To je taká brožúrka," hovorí učiteľ.
„Písmenká, Robo!" hovorí Paula.
„Telom tečie energia ako rieka a prepletá sa s inými riekami energie v takých bodoch, ktoré sa volajú čakry. A tie sú tu, tu, tu a tu..." hovorí učiteľ.
Robo uskočí jak popálený.
„Kurva, nechytaj sa ma! Furt sa ma niegdo chytá! Dopiči!" povie Robo.

Otočí sa, treskne dverami a je preč. Paula sa pozre na učiteľa a učiteľ za ním kričí.

„A veľa čítajte, pán Róbert!“

A potom Paula povie, nech ešte Julo hovorí niečo poučné jako o tej energii a učiteľ celý zblblý začne hovoriť, jako vznikalo uhlie, a Paula sa opýta, že jaké, či černe alebo hnedé, a on povie, že to bolo dávno, kedysi v prvohorách, a Paula povie, že to si teda nepamatá, že ona moc do hory nechodí, ani do téj prvohory, že vždy tam chytí kliešťa, a pritlačí sa prsami na učiteľa, ten začne pregígať a odťahuje sa a hovorí takým zaškrteným hlasom, že pred mnoho, mnoho milión rokmi bol svet plný papradí a prasličiek a že tie paprade a prasličky kvitli, kvitli, až odkvitli a padli na zem, a Paula povie, že to bolo smutné, a bradavky má jak klince a tak vzdychá, jakoby ju ten Julo rozrajcoval rečami, celkom je iný než Robo, jak pekne ví hovoriť, múdro jakosik a Paule sa otvára nový svet, kuká za tú svoju tabulu kamsi ďaleko, jak Miki kukáva zase za tú svoju, do budúcnosti kuká, a Paula tam začína vidieť Jula a počúva jeho pisklavý hlas, šak už má chlapec hrdlo stisnuté, že tie prasličky padali hlboko a ešte hlbšie a tam tleli a madžgali sa a nakoniec z nich vznikla panva hnedouholná a niekde zas černouholná, a Paula sa spýta, že či aj teflonová, a učiteľ sa ani nezasmeje, to sa nedá rehnúť sa, keď vás pritláča veľká ryšavá baba, čo má stehno medzi vašimi stehnami, a tak len chudáčik mele čosi, že z makších častí vznikla ropa, a Paula s ním zabúda na šetko a hovorí mu, že Julo, s tebou ja zabudnem na šetko, keď mi takto hovoríš, ale Julo nezabúda, ví, na čo tu je, aby učil Mikiho anglicky a živý, zdravý sa po prázdninách dostal domov, čo je teraz velice, ale velice ohrozené, lebo tá baba, čo si dáva jeho ruku na svoje prsá, je sestra človeka, čo dal v meste zabiť asi desať ľudí, a frajerka toho Roba, čo tých desať ľudí osobne zamordoval, a preto Julo zobere

posledné sily a ujde Paule a zamkne sa na záchode a tam plače a neví, že šetko počujem já, Edo Štartér.

Ale nechám si to len pre seba, lebo Paulu mám rád a svoju rodinu mám rád a nechcem nikomu zle, navyše teraz, keď máme vojnu s Kukim.

JAK ROBO TRUCUJE

Robo maká celý deň a vráti sa až v noci. Dlho s Mikim debatuje, v meste je klud, ale šetci víme, že dlho nepotrvá. Kuki je ticho, Miki je ticho, aspoň zatiaľ. A v baráku napetí.

Robo chodí okolo Pauly, jakoby bola sklo, vytáhuje mobil a stále volá nejakej inej babenke.

„Marijana? Že jaké pančušky som ti já kúpil? Že zeberem ich z teba zubámi? Jak ty budeš kukat', jaký je Robo žralok?"

Alebo: „Petka! Láska, ahoj, láska... kukneme sa na video, čo sme minule spravili? A spravíme to zas tak isto? Pred kamerú, čo?"

Alebo: „Silvinka? Že nebudeš mať na sebe gatky, hned' jak zazvoním, čo? Crknem ci - cin - cííín, mój signál, víš! Urobíme to rovno pod vešákom. Že jaký Mikuláš ti príde v júli?!"

Alebo: Janka? Skočíme na večerku? Na tie morské príšerky, čo povieš? Salónik len pre teba a pre mňa, čo? Jak majú také tie nožíky, víš. Otvoríme nimi ustricu, čo? Že jakú ustricu? Šak ty víš! Čo?"

Alebo: „Vedúci? Chceš, aby bol Robo smutný? Pošlem chlapcov za tebu? Poležia si na áre trošičku? Že budeš jako vymenený?"

To posledné bol pracovný telefonát. Nigdo z rodiny nikdy žiadnej žene neublížil. Ale baby nám narobili zlého dost.

Lenže my im vždy odpustíme, to je to. Máme veľké srdco. Niekedy mám pocit, že ja sám som jedno veľké srdco, od hrdla až po pupek. Tak ja mám rád baby. A svojho psa.

Psa tuším vám.

PAULA FAJČÍ ROBOVI

Po týždňovom boji nakoniec už Robo nevydrží a chytí Paulu za zadok. Paula sa moc nebráni.

Ježííš!" hovorí Paula.

Robo ju zase chytí za zadok.

Ježííš, nechaj, debil," hovorí Paula.

„Čo ti je, kurva?!" hovorí Robo.

„Mám krámy, debil," hovorí Paula.

„Mohla by si ma vydudlať," hovorí Robo.

„Vydudlaj sa sám! Ježííš! Nechaj!" hovorí Paula.

„Keď ty víš tak dobre dudlať, keď máš krámy!" hovorí Robo.

„Ježííš!" hovorí Paula.

„Čo sa ondiš, neondi sa, kurva!" hovorí Robo.

A rozopne si zips.

„Na to zabudni, debil!" hovorí Paula.

A klakne si.

„Jak si ty dobrá, keď máš krámy!" hovorí Robo.

A je to.

ZAS SA VZDELÁVAME

Nič sa nejí tak horúce, jak sa uvarí. Aj naša vojna trochu vychladla. Nervy až tak necukajú.

Miki dal s Kukim reč, len medzi štyrmi očami. Naši chlapci aj jeho chlapci zatiaľ sedeli pred dverami a kukali na seba. Bolo také napetí, že keby niegdo kýchol, tak sa nafleku postriélajú. Po pól hodine vyšli Miki aj Kuki a pred chlapcami sa objali.

Máme prímerie. Dávame si síce bacha, ale Miki sa tvári, že šetko ide ďalej. Len Čikiho poslal preč a furt volá Helge. Miki čosi peče, ale to sa mňa netýká. Nigdo mi to nebrnká o nos. Nepletem sa, do čoho sa nemám.

Držím hubu a učím sa anglicky. Tak je. Lebo zas sme s tým začali. Jako by nebol dost Kuki.

„Tak, chlapci, na úvod si zopakujeme učivo z predchádzajúcej lekcie. Tak, pán Robo, čo sme preberali minule?“ hovorí učiteľ.

„Já to vím, ale on to neví!“ hovorí Robo.

Ukáže na Rudiho, jak sa velice nešťastný krčí pri bare.

„Prepáč, Mikinko, neučil som sa, ženu boleli zuby,“ hovorí Rudi.

„Krista, Rudi, ty ma nesar! Dávam ti šancu vzdelávať sa? Dávam ti šancu rásť? A s čím ty ideš na mňa? Ze zubámi?! A ešte tvojěj ženy?!“ hovorí Miki.

A ukáže na Roba.

„On sa to doučí a ty ho to vyskúšáš!“ hovorí Miki.

„Prepáče, prepáče!“ hovorí Paula.

Celá vyrehotaná dobehne v minisukni do pol zadku. Chlapci sa začnú mrvit'. Robo jej urobí miesto na sedačke, ale Paula si sadne k učiteľovi. Zrázu je tu velice husto.

„Naučím vás pesničku, ktorá vám pomôže zapamatať si všetky anglické číslovky od jedna do desať! Spieva sa v nej o takom malom chutnom zvieratku, čo sa volá elefant. Opakujme chlapci - elefant!" hovorí učiteľ.

„Elefán," hovorí Rudi.

„Elegant," hovorí Paula.

„Elefant," hovorí Miki.

„Eéé..." hovorím já.

Robo len škaredo kuká.

„To znamená slon!" hovorí učiteľ.

Smeje sa na vlastnom vtipe. Potom sa vysmrká. Postaví sa a diriguje. Sám si spieva. Čučíme naňho a neveríme. Proste božé hovado.

„Uan, tú, srí, fór, fajf, elefant. Six, sevn, ejt, najn, ten, elefant!"

A my jak takí fasi musíme opakovať po nem. Takého debila som robil naposledy na zédéeške, keď sme spievali Gdedomovmúj. Tak som sa rehotal, že som dostal gulu. Mal som v žiackej: Hymna, 5. A doma sa mi brat vyškiéral.

Jáj, ty jalito, šak máš z hymny pet!" hovoril mi.

A zas robím fasa!

„Spolupracujte, prosím," hovorí učiteľ.

„Robo nespupracuje, chytá sa za gule," hovorí Paula.

„Všetci budú spolupracovať a ty sa nebudeš chytat' za gule!" hovorí Miki.

Vyjeme jak tí traktoristi, čo sa chod'á každú sobotu najebať do Aničky. Potom revú V rrichtárovej studni a zobud'á celé mesto. Ráz som aj na nich vystrelil, len tak, nad hlavy.

Spievali ešte vác.

A tiež plieska Rudiho po stehne. Lenže Miki kukne na Roba a šetko stíchne.
„Jój, že Bóčeli, ty kokot? Šak to je klasika, ty kokot!
„To je Čajkovský, kokot!" hovorí Miki.
„Čajkovský, ty kokot!" hovorí Rudi.
A plieska Roba po chrbte.
„Ale páni, to nie je Čajkovský, to je Beethoven!" hovorí učitel.
„A ty drž hubu! Čo si ty o sebe vlastne myslíš, že vieš šetko?!" hovorí Miki.
Julko náš stratí reč, zuby mu skoro vypadnú.
„Víš ty šetko?!" hovorí Miki.
Paula sa na brata usmeje.
„Ale Miki..." hovorí Paula.
„Pál do piči!" hovorí Miki.
Paule tiež padnú zuby a kuká jak oná. Robo sa od rehotu pučí, ale potichu, aby nenasral Mikiho. Miki strašne kuká na učiteľa.
„Víš ty šetko?!" hovorí Miki.
Julo pokrúti hlavú.
„No vidíš. A to si učitel, ty kokot!" hovorí Robo.
„A čo ty vieš? Anglicky! Tak nás šetkých uč! Čo si ty o mne myslíš?! Že já nedoprajem svojim ľudom?! Že já nechcem, aby sa vzdelávali, chodili do kina?! Čítali časopisy?!" hovorí Miki.
„Tak ja vás naučím niečo z praktického života..." hovorí učitel.
„Že já sa vždycky musím nasrat'!" hovorí Miki.
Šadne si, Paula mu naleje kolu a odkrojí citrón.
Čakáme.

PRAKTICKÝ ONÝ

Málogdo ví, jak sa Julo tajne učí anglicky. Poslal ma kúpiť šetky knihy a slovníky a furt sa len dre. Iba já to vím a Robo, čo ma do tých obchodov poslal. Chlapca moc ven nepúšťame. Čo jak ho Kuki odjebe?

Istota je gulomet.

Teraz Robo možno aj lутuje, že Julovi pomohol, lebo Paula Jula opaluje. Zas na druhej strane, jak je Miki s Julom spokojný, má to dobré aj Robo. A jak to Julo s Paulú prežene, Robo dá spod neho ruku preč. A vtedy bude chlapec na sámkrají priepasti. Nevie o tom, ale bude.

Bude muset tak poprdeli dobre učit' Mikiho, že tú ruku pod neho položí sám Miki. Ale jak Mikiho nasere, nebude vám ochrannej ruky a Robo ho zhodí dolu. Ale pokiaľ je Miki vzorný žák, dot'ál nad učitelom lietajú samy andelé.

A ten cicinbrus Julo sa škerí, nič z tohoto netuší a hustí do nás.

„Dnes sa naučíme predstaviť sa. Keď sa stretnete s partnerom, treba sa mu predstaviť a zistiť, ako sa volá. Pán Miki nám to iste potvrdí," hovorí Julo.

„Právda, furt na teba žblnkocú," hovorí Miki.

„Takže v mojom prípade poviem: máj nejm is Július Gáži. A potom sa spýtam obchodného partnera: „Vots jór nejm?" hovorí učitel.

Chalani stíchli. To bolo iné ticho, jako keď sa Miki nasere! Toto bolo dobré ticho. Chalani čučali, šak Julo prehovoril jak rádio. Jak bí bí sí. Aj já by som chcel hovoriť jak Julo! Chcel by som hovoriť jak velké rádio. Alebo aspoň jak tranzistor.

Velký dojem narobil Julo!

„Tak si to precvičíme vo dvojiciach," hovorí učiteľ.
Cvičím s Mikim a Robo, jak chce cvičiť s Paulu, cvičí
s Rudim, lebo Paula urobila dvojicu s Julom. A dobré
ticho bolo fuč.
„Tak, Pauluška, cvičíme. Máj nejm is Július Gáži.
Vots jór nejm? A vy odpoviete..." hovorí učiteľ.
„Máj nejm is..." hovorí Paula.
„No?" hovorí učiteľ.
Paula ho xeroxuje očami.
„Máj nejm is Július Gáži... nie, nie! Sori! Ja som taká
piča!" hovorí Paula.
„Máj nejm is Paula," hovorí učiteľ.
„Ja som taká piča..." hovorí Robo.
„Moju sestru nechaj na pokoji, dobre?" hovorí Miki.
„Sori, Paula, nejsi piča," hovorí Robo.
„An uots jor nejm, Paula?" hovorí učiteľ.
„Uots jour nejm? Máj nejm is. Paula!" hovorí Paula.
„Bjútifl, perfekt, ekselent!" hovorí učiteľ.
Tlieska a Paula tlieska učiteľovi, no radosti kopec.
„A teraz prosím pána Mikiho," hovorí učiteľ.
„Máj nejm is Miki. Edo! Uots jór nejm?" hovorí Miki.
„Csaba," hovorím já.
„Čo ti jebe?" hovorí Miki.
Chalani sa rehocú. Postavím sa. Normálne mi jako-
by zvoní v hlave. Jakoby mi tam nejaký hlas povedal
Csaba!
„Csaba," hovorím já.
„Čo Csaba, ty kokot?" hovorí Rudi.
„Csaba to kúpil. Citím to," hovorím já.
„Ten je zašitý v Maďarsku jak utajený svedek! A
možno, že je dávno preč!" hovorí Robo.
Miki ide telefonovať. Chalani na mňa kukajú, ale už
sa mi nerehocú. Ved'á, kedy sa treba rehotat' a kedy
ma treba brať vážne. Kukajú a šepkajú si. Idem k
umývadlu a pijem rovno z kohútika. Vypijem aspoň
liter. Dvere sa otvoria a vojde Miki.

„Paula, vyťáhni čerešňovicu. Odjebali Csabu!“
hovorí Miki.

Chalani revú a skáćú. Tak nejaćáli, ani keď sme boli
zlatí v hokeji.

„Najšťastnejší deň mójho života!“ hovorí Miki.

Ide ku mne a kuká mi do oćí.

„Ty máš dar, Edo. Veliký dar. Nepreser si ho,“
hovorí Miki.

Ale čo mám robiť, aby som si ho nepresral, to
nepoví. Zato nám naliéva a pijeme jak špongje.
Čerešňa šťípe v krku a hned' vím, že robím čosi pre
zdraví.

„Jak sa to stalo?“ hovorí Robo.

„Pred pár minútami. Helga poslala esemesku,“
hovorí Miki.

„Á čo. Jebali ho psi,“ hovorí Robo.

To bola pohrebná reć za Csabom.

Až o týždeň sa dozvíme, jako Miki zaplatil nehorázne
prachy za Csabovu adresu, chatu v južnom
Maďarsku, kde si varil propán-butánom a jako z
neho Helga urobila parádnu propán-butánovú
pečienku a tá sviňa išla rovno do pekla, chrumkavo
upečená jak kedysi chudák náš Prco s frajerku, čo
bola Csabova robota. A ešte to urobil pred týmto
domom, kde sa zrovna učíme anglicky, lebo to auto,
čo vyletelo do luftu, bolo Mikiho a on ho Prcovi
požičal, aby mohol frajerkú za mestom dobre
urobiť.

Taký kamarád bol Miki, a tak blbo to vypálilo. Hned'
na nás nabehli všelijakí policajti, lízali sme sa z toho
rok, ale Mikinko lietal po Slovensku jak Batman a
nebolo takého, čo by proti nemu svedčil. A Csaba
ostal sám a odlifrovali ho raćej preć, lebo proces s
Mikim nie a nie začať, a tak je to dodnes.

Rodina je prístav, rodina je nádej, rodina je láska.
Ale jak ju zradíš, rodina ťa spráska. Jak blchu ťa
rozpućí a nezostane z teba ani smrad.

RUDI SI HONÍ

Zas to prišlo na chlapca. Zora! Zora! Len to tak z neho kričí, ani hubu nemusí otvoriť. Keď do Čičolíny nemôže?!

Telefonuje, listuje v diáre, ale žiadna babenka neni volná. Tak narýchlo vybehne do stánku. Nakúpi šetky porná, čo dostať. Príde domov, zamkne sa v izbe a začne si vystrihovať baby.

Pripináčkami ich vešá na steny. V jednom nájde rozkladací plagát - černoška rozkročená na žltom surfe a morské vlny do nej perú. Ten sa Rudimu velice líbi. Opatrne ho obstrihne a pripne ho rovno na dvere. Pripináčky dá na bradavky, aby moc nerušili, Ale potom sa mu zas kláti vystrihnutá hlava.

Rudi dostane nápad. Strčí pripináčik černoške do huby a pohladá ty včerajšie noviny, jak v nich bol farebný plagát Bekema. Vystrihne mu hlavu, velice fajnovu, aby sedela.

Potom na černoškinú hlavu nalepí ten futbalový ksicht, je velice nadržaný, šetko, čo sa týká športu, Rudiho rajcuje. Potom šáhne do šuflíka, kde má v igelitovom sáčku Zorine gaťky. Sťáhne si ich gumičkou okolo hlavy, aby ich mal na nose. Začne si honiť. Chodí po celej izbe a vidí sa, jakoby nosil Zoru na vtákovi.

Kuká z obrázku na obrázek, baby sa rozčapujú a volajú ho očami - poj, poj! Nakoniec zastane pri černoške, čo má miesto hlavy futbalistu. Tu Rudi velice nahlas zahíká a stríkne Bekemovi na ksicht šetko, čo v sebe týždeň nosí.

Napetí ho opustí tak rýchlo, jak prišlo. Ledabolo postřha baby, napchá ich do igelitky a ide na dvor. V rohu je záhradný gril. Strčí papiere pod rošt, hodí kocku pevného liehu a kuká, jak to horí.

Ide okolo Robo a fajčí. Kuká na oheň, na Rudiho, odklepáva.

„Ty páliš Bekema, ty kokot“ hovorí Robo.

„Aby si nemyslel, že je moc dobrý.“ hovorí Rudi.

„Šak on je velice dobrý, ty kokot. Je nejlepší. Víš, kolko mu platí?“ hovorí Robo.

„Jebem já Bekema,“ hovorí Rudi.

„Mohli sme si ho zavesiť do posilovne vedľa Coborovej, ty kokot,“ hovorí Robo.

Rudi si len ťažko vzdychne a popraví si trenky.

JAK SOM ČÍTAL BIELEHO TESÁKA

Já si vím s učitelom dobre pohovoriť. Pomaly jediný. Paula to silí k sexu, z Roba má strach, pri Mikim musí myslieť na učenie. A ostatní? Čiki mu dal ze srandy do ruky semtex a Rudi mu zas ukazoval, jako štiká prsty kliešťami na kurence. Odvtedy sa náš Julo uvolní len pri mne.

Hovorím mu o najlepšej knihe, jakú som v živote prečítal. Biely tesák. Že jak ma bralo, keď Tesáka zavreli do klietky a dráždili ho a bili, aby bol zlý pes na iných psov a ruval sa s nimi. A jak sa mi líbilo, že knihu jakoby písal pes. Jak som ju čítal, tak som sa cítil jako pes. Ňuchal som po snehu, hrýzel som vlkov a oblizoval ruku svojho pána. Odvtedy ovela viac cítim psov. Vidím do mójho setra, do Arnolda, jak do pohára s vodú. To šetko ma naučila tá kniha a ten chlap, čo ju písal.

„A viete, Edko, že Jack London robil v konzervárni? Musel tvrdo pracovať, aby sa uživil. Bol aj vo väzení, bral každú robotu, cestoval Amerikou krížom krážom na strechách vlakov a dostavníkov. A predstavte si, že po tom všetkom sa prihlásil ešte aj na univerzitu a začal študovať, takú mal silu! Nechal to síce tak a odišiel na Klondajk hľadať zlato, ale do smrti napísal skoro dvadsať románov!" hovorí Julo.

„Biely tesák je najlepší, čo?" hovorím já.

Učiteľ na mňa chvíľu kuká a prikývne.

„Normálne robil v konzervárni? Jako v našom Slovlíku?" hovorím já.

„V inom, v takom americkom Slovlíku," hovorí Julo.

„Sú tam kurva majstri, v Slovlíku. Aj já som robil v Slovlíku, kým ma jeden majster nenasral. Taký Záhorák. Jak ma buzeruje, tak ma buzeruje, až som mu jedného dňa povedal, prestaň ma ty buzerovať, lebo ti zavarím ucho do kompótu. Tak som mu povedal, jako počuješ. Ale on na mňa len vyskakuje. Počkal som mesiac, to sa mi ukazovala už robotka u Mikiho, a dal som výpoveď. A posledný den som si zobral nočnú. Aj ten Záhorák ju mal, to som si tak vybavil. Prídem ráno o druhý do jeho kumbálu, mal taký smradlavý kút vedľa linky, mal tam stoličku a stolík a dôležité grafy. Spal, hajzel. Zbral som taký pilkovaný nožík, víš, z telešopingu, a než sa zobudil, urezal som mu ucho. Ani nezareval, jak som mu zapchal papulu. Teraz ma počúvaj, hovorím mu. Jak povíš len slovo, urežem ti šetko, čo z teba trčí a pošlem to tvojej žene v konzerve. Len kukal a bučal, jak ho to ucho bolelo. A zbral som to ucho a dal som ho na linku do hruškového kompótu. Mašina zavrela pohár, vyvarila to šetko a v pondelok už kompót vyvážli aj s uchom do obchodov. Odvtedy som ho nevidel." hovorím já.

„Z vás by mal Jack London radosť," hovorí Julo.
„Ty si dobrý človek, Julo. Keby si niekedy potreboval pomoc, povedz mi. Nejaké dlhy od niekoho a tak. Prsty komusi polámat, postrašit. Netreba sa sveta báť, račej nech sa svet bojí teba. Kedykoľvek zavolaj Eda, jak čosi budeš mať," hovorím já.
Kuká na mna jak ten Záhorák chvílu potom, čo som mu zavaril ucho.
„Ale hádam nebude nič treba..." hovorí Julo.
„To nikdy nevíš," hovorím já.
„Edko, a vás prečo volajú Štarter?" hovorí Julo.
„Lebo štartujem," hovorím já.
„Prečo si neštartujú oni?" hovorí Julo.
Teraz já naňho kukám jak puk. Je tu už mesác, a furt nechápe, de žije?
„Aby nevyleteli do luftu, ne?" hovorím já.
„A nie je to nebezpečné?" hovorí Julo.
Idem do svojej izby. Šáhnem pod postel a donesem urnu. Julo jak vidí urnu, strase ho.
„To je Lojzo. Jednej noci, jak som ležal ve špitále, zebal to za mňa. Natočil džíp a ujebalo sečky okná na ulici. Tak sa pozná kamarád," hovorím já.
Otvorím vrchnák a zakričím do urny, až sa práši.
„Lojzo, poradí ťa mám rád, ty kokot!"
Neodpoví.
Popel sa usadí. Kúsek Lojza mi pristane na nose. Kukám na ten prášek. Dopíči, jaký fešák to býval. Preťáhol šetko, čo naňho kuklo. A zrazu je z neho len prášek.
Ani nevím prečo, rozpravám učitelovi, jak som býval nešikovný v škole, jak som sa nevedel vyšplhat na tyč, kým šetci ostatní vedeli. Miki sa vedel, Robo sa vedel, Rudi sa vedel, Paula sa vedela, jak sa mi šetci furt smáli, že tučný blbý Edo, nevyleze po tyči!

Jak som začal decká v škole bíjať a jak som si tým urobil pokoj a už sa mi nesmáli a jak som došiel do rodiny, gde som odznova bol posledný fas, čo len umýva džípy a varí chalanom kávu a zametá dvor, kým mi zrazu nenarástli ty rengénové oči. Začal som videť do áut, zaňuchal som výbušniny naďaleko, mal som šikovné prsty a vedel som odpojiť drótky tak jemne, že mašina nevybuchla, a tak som začal s Čikim robiť ty jeho bomby, kerými sme pár zmrdiv poslali do ľufu zas my, ale najvác zo šetkého som štartoval, pchal tam ty klúčky deň a noc a nebál som sa, nebál sa nigdy a pritom šetci mali sračky až v botoch, Rudi mal sračky až v botoch a bál sa naštartovať, Paula mala sračky až v botoch, Miki mal sračky až v botoch, furt im tékli do bot a nesadli by do džípu ani za milijón, kým neprišiel Edo a nenatočil im to.

A največšie sračky mal Robo, čo teraz robí največšie ramená, tomu tékli sračky tak, že jeden čas nechodil ani autom a chcel si kúpiť horský bicygel, tak bol poond'atý ze smrti, kerú som já, Edo Štarter, pliéskal po prdeli a štartoval den a noc...

JAK SA ROBO NASRAL

„Fúúúj, čo to cítim, fúúúj, sračky tu tečú!" hovorí Robo.

Kuknem a zrazu stojí pred mnú. Na ksichte má takú škaredú roletu, jak je od zúrivosti celý pokrčený a šťuchá do mňa.

„Fúúúj, do vlastných bot mi tečú sračky, som posraný, pomoc! Gdo ma zachráni? Edo! Edo mi pomôže a sračky umyje, aj posranému Mikimu, aj Paule dá dole gaťky a umyje ju od sraček, čo?!" hovorí Robo.

Nikdy ešte taký nebol. Učiteľ sedí v kútku jak mucha. Tváří sa, že tam neni, no sám dobre ví, že toto sa robí kvóli nemu.

„Šetci sme posraní, len Edo je hrdina. Počúvaj ma, zmizni, ty tučný kokot, lebo ti spláchnem hlavu aj s ušami a tvoje posrané trenky dám zožrať tvójmu psovi!" hovorí Robo.

V hlave mi zahučí, pred očami sa mi zaťáhne červené a idem preč. A Robo ide do učiteľa.

„Učiteľko, krásny človek, kolko si už tu? Štyri týždne? A kolkokrát si ma za ten čas stihol nasrať?! Že počítajme spolu? Štyrikrát?! Víš, ja som mal fasa kamaráda, dvadsať rokov sme sa poznali, spoločné frajerky sme mali. A ten kamarád ma nasral iba raz. Ale to nevadí, učiteľko. Povedz sedem!" hovorí Robo.

„Sedem," hovorí učiteľ.

„Mám ťa rád. Aj keď sa to nerýmuje, je to pravda, ty kokot," hovorí Robo.

A otvorá sa dvere a vojde Paula. Taká je nasraná, až sa jej šminky na ksichte vará od zlosti.

„Prestaň, Róbert!" hovorí Paula.

„Jáj, princeznička moja, počúvala si za dverami?!" hovorí Robo.

„Reveš na celý barák! Nikde som nemusela počúvať! Aj Miki sa vypytuje, čo sa tu robí!" hovorí Paula.

„Šak Miki sa ešte len bude vypytovať, keď mu povím, jak dorážaš na tohoto!" hovorí Robo.

A Paula pristúpi k učiteľovi a dá mu takú jazýčkovú, až to mlaskne. Robo sa zakníše. Dať Paula ešte jednu, na fleku obidvoch zastrelí. Ale Paula stojí a usmieva sa.

„Kurva! To je pekne piči totok!" hovorí Robo.

Jebne dverami, že spadne krížik na stene. Učiteľ pozre na Paulu, Paula naňho.

Robo sa vážne nasral.

JAK SOM SA JA NASRAL

Že toto Robo poví mne, kerý mu štartuje auto?! Že toto mne urobí za to, že mu jeden každý den pomám? Že ho vozím všade, aby sa mohol nadrbať?!

A že dá zežrať moje trenky môjmu psovi?! Mójmu Arnoldovi?! Len by krivo naňho kukél a ide!

Som velice nasraný. Nervy nám šetkým drnkajú, v porádku, ale svojich urážat netreba! Je vojna s Kukim, a nie s nami! My musíme držať spolu, šak sme rodina!

Sadnem do auta. Moc na cestu nekukám, idem račej pomály, aby som niekoho nezrazil. Pred Cikcak café zametá majitel, keď ma uvidí, tak sa trhne, jakoby chcel ujst', ale potom opre metlu a zakýva mi. Bliknem a idem.

Čochvíla som za mestom, prejdem pod mostíkom, zahnem za cintorín a idem do polí. Tam zastavím a trochu dýcham. Výhľad na mesto ma vždy upokoj Kukám na paneláky, na ten jeden modrý s opršanú farbú, kde som kedysi býval. Potom kukám na ulice, krčmy, štadión.

Mikiho mesto, naše mesto. Trochu aj moje, lebo každý jeden sme kúsok Mikiho.

Toto si nedám zebrať, aj keby bol Robo jaký chcel chuj.

Zrázu počujem štekot. Kuknem do pola. Jakýsi chlapík tam gezuje psa. Hádže mu palicu, všelijako ho dráždi, jakože hodí palicu, ale nehodí ju a tak. A psisko skáče, celé veselá. Potom ho učí sedieť, reve naňho, až sa to nad pole nese ku mne.

A kopne doňho. Normálne kopne do psa!

A zas reve, učí ho čosi. Pes sa kuká, jak ti má rozumieť, ty fas, keď reveš?! Aj to zviera je len človek! Zas ho kopne. To už nevydržím a idem za chlapíkom.

Krížom cez pole idem jak nasraný kombajn, klásky ffrkajú a já idem. Konečne ho vidím. Je to taký čuráčik v šušťákových teplákokch.

Zrovna komusi telefonuje. Prídem k nemu a jak mu jednu ubalím, mobil odletí do žita.

Hovorí len: „Čo je? Hej, čo je?“

Já nepovím nič. Dám mu z druhej strany a jak mu vrazím pestú do brucha, skloní sa. Kopnem ho do brady a on sa vystre a padá do kolaje. Pes len kuká, páčí sa mu to.

„Čo je? Čo je?!“ hovorí furt.

A já som ticho, veliký jed do mňa vojde, za Roba, za šecko, a kopem toho fasa do hlavy, do ladvín, už nič nehovorí, len sa krutí.

Jeho pes zavyje a uteče. Aj tomu zvieraťu sa hnuší taký krvavý.

„Aby si vedel, že pes sa nekope!“ hovorím ja.
Kuknem naňho, dýcha. Čučí, leží, kuká na mňa.
Odchádzam. Polom prejdem už pomaly. Zastavím, očúvám vtákov.

Neprestali spievať, aj keď som mu dával. Cítim sa jak vysprchovaný. Zavolám z auta Mikimu, či nič nepotrebuje, otočím sa za cintorínom a cez mesto prefrčím stodesať.

Za pár minút som v Hruškovom.

Vojdem do Čičolíny a ukážem na tú čiernu, čo je volná. Mrknem na chalanov, prikývnú. Môžem ju zobrať do džípu. Cupká za mnú jak také kurátko. Zastavím ju, otvorím zadné dvere a vyberem igelit. Taký, čo si dávajú malári. Naťáhnem igelit na predné sedadlá, Miki má moc fajnové poťahy. Ukážem jej, kurátko našadne a ja zabuchnem. Zas je mi trošku lepšie. Šak načo sa tolko hnevať.

MÁLIČKO ASTRONÓMIE

Aj sa zotmelo. Hore na dome, na takom balkóniku, čo je krytý zo šetkých strán, sedí Paula s učiteľom. Kukajú na hviezdy.

„Nemôžeme tu takto sedieť, Pauluška,“ hovorí učiteľ.

„Prečo? Pre Roba? Aj tak nás zabije,“ hovorí Paula.

„Zabije?!“ hovorí učiteľ.

Paula ho stiahne za kravatu.

„Neboj sa. Kým si pri mne, nič sa ti nestane. Len musíš byť pekne blízko pri mne,“ hovorí Paula.

Učiteľ vypadá jak darca, čo ho zrovna vycicali z krvi.
„Rozprávaj mi niečo, Julo. Ty vieš tak bohovsky rozprávať," hovorí Paula.

„Máte rada hviezdy?" hovorí učiteľ.

„Milujem Brada Pitta," hovorí Paula.

„Myslím také na oblohe," hovorí učiteľ.

Paula prikývne a kukne hore. Zas tam letí dopravné lietadlo a na každom krídle bliká iné svetielko. Paula si na chvíľu predstaví, že v ňom sedí ona sama v byznisklás s Julom, túlia sa k sebe, pijú drink a letá preč z tohoto zasraného mesta.

„Porozprávam vám o najslávnejšom súhvezdí, o Veľkom voze," hovorí učiteľ.

„Mám rada veľké vozy. Tojotu, Hondu," hovorí Paula.

A usmeje sa. Frk. Zas až tak blbá neni.

„Má štyri hviezdičky ako kolieska a tri hviezdičky ako oje. A práve stredná hviezdička v tom oji je veľmi zaujímavá, lebo to nie je jedna hviezda, ale dve hviezdy, ktoré okolo seba rotujú. Volajú sa Alkor a Mizar. A starí Egyptania..." hovorí učiteľ.

„Tí strašne starí?" hovorí Paula.

„Tí najstarší, čo stavali pyramídy, tak tí vodili pod nočnú oblohu mladých Egyptanov..." hovorí učiteľ

„Tiež starých?" hovorí Paula.

„Áno, mladých starých Egyptanov, a pýtali sa ich: kolko hviezd vidíš? A keď mladý starý Egyptan povedal, že dve, mohol dostať zbraň a bol z neho vojak a mohol urobiť slušnú kariéru. Ale ak videl iba jednu, dostal modrú knižku a do ruky motyku a až do konca života kopal zavlažovacie kanály," hovorí učiteľ.

Paula sa skloní nad Jula tak, že mu poštekľí vlasmi tvár. Po tomto by normálny chlap vyletel z trenek jak raketa. Len Julo zatne zuby a obleje ho studený pot. Ani neblekoce, len pregígá.

„Julo, ja milujem hviezdy..." hovorí Paula.
„Ešte vám niečo porozprávam! O tiaži! Chcete?!"
hovorí učiteľ.
„To keď je čosi ťažké?" hovorí Paula.
„Áno, áno!" hovorí učiteľ.
„S tebou je to veľmi ťažké, Julo," hovorí Paula.
„Kolko vážite, slečna Paula?!" hovorí učiteľ.
Paula mu už hryze ucho.
„Lebo taký normálny, osemdesiatkilový chlap,
predstavte si, Pauluška, by na Mesiaci vážil patnáť
kilogramov, ale na takom Slnku, ak by tam teda
nezhorel, by vážil celých tisícristo kilogramov!"
hovorí učiteľ.
„A toto vie aj Brad Pitt?" hovorí Paula.
A žužle mu ucho.
„Neviem..." hovorí učiteľ.
„Julo, kolko vážiš?" hovorí Paula.
A dvihne učiteľa do náručia, a kým ten stihne mrk-
núť, odnese si ho do svojej postele.

ČO MUSÍ BYŤ, KEĎ SA NASERE AJ MIKI

To nové ráno nebolo dobré ráno. Miki ani neroz-
deluje robota, len sedí nad hemendexom a nadáva.
Hemendex chladne, ale Miki je stále vrelejší.
„Čo ste to porobili, vy hlavy kokotje?!" hovorí Miki.
Stará garda nastúpená. Robo čučí, Rudí čučí, já
čučím.
„Pustili ste pionérov do lesa, ani ste ich neprevédli a
ušli ste, kokoti!" hovorí Miki.

„Šak peňáže sme vybrali," hovorí Rudi.
„Víš kolko bude stáť, kým to vyžehlíme? Behali po lese a prepadávali ľudí, lebo nemali čo žrať! To vás nenapadlo, čo budú žrať? Že si natrhajú maliny, ste mysleli?! Neháli ste ich tam bez šetkého, decká aj ženy!" hovorí Miki.
„Prepáč Miki, jebli mi nervy," hovorí Rudi.
„Mysleli sme, že dobehnú," hovorí Robo.
„Čo sú vlčáci? To mali vynuchať čáru?!" hovorí Miki.
„Pójdeme ich pohladať," hovorí Rudi.
„Už ich hladajú policajti. Zelení aj černí," hovorí Miki. Nabere na vidličku studený hemendex, posolí si. Žuje a kuká na nás.
„Šecko by bolo v porádku, keby neprepadli veliteľovho syna. Zebrali mu horský bicygel, bundu, boty, šecky šaty. Prišiel domú večer holý, len v uteráku. Čo strhel z nejakého balkóna," hovorí Miki.
„Kurvy vyjebané," hovorí Robo.
„Drž hubu, Robo! Už dlhší čas ťa sledujem, máš len blbé reči a nič nerobíš. Nemóžeš to dirigovať odťáľto. Oddneska chodíš na čáru aj ty! Jak sa tam, pravda, ešte tento mesiac dostaneme. Hraničári vymenili veliteľa, môžem rokovať odznova," hovorí Miki.
Hodí na stól počmáranú krabičku od cigariet.
„Vybav to, Robo," hovorí Miki.
„Jako čo?" hovorí Robo.
„Je tam napísaná značka toho bicygla, čo mladému Klandúchovi ukradli. Kúp mu taký ze svojich a do večera nech ho má pred dverami," hovorí Miki.
Vstane od stola a škaredo na nás kukne.
„A potom dojdi za mnú," hovorí Miki.

Odíde do svojej izby. Robo zebere cigarety a hodí ich Rudimu.

„Kúp bicygel, kokot. Ty si ich pustil do lesa," hovorí Robo.

„Prečo zas já?!" hovorí Rudi.

„Lebo ty si to dojebal, kokot!" hovorí Robo.

„Keby si bol s nami, nedojebem to, nie?!" hovorí Rudi.

„Nech je do večera pred dverami," hovorí Robo.

Odíde.

„Dopiči, kokot vyjebaný!" hovorí Rudi.

Kukne na mňa. Podá mi krabičku.

„Kúp bicygel, Edo," hovorí Rudi.

„Dvakrát si vyhoň a zabudni," hovorím já.

„Šak ty si sedel v aute," hovorí Rudi.

„Ale ty si sa na nich vysral," hovorím já.

„Povím Robovi, že mu pluješ do kávy," hovorí Rudi.

„Ty si dobrá sviňa," hovorím já.

„Pójdeme na polovicu, neboj. Nevyjebe sa on vždy na nás? Šak ťa zjebal za ty reči pred učiteľom. O sračkách. Myslíš, že nič nevím? Každý nás tu chce len ojebať!" hovorí Rudi.

„Šak sme rodina," hovorím já.

Ale tatko môže byť len jeden. A tiež jeden je syn, čo bude dediť. A musá byť aj sprostí, čo na nich robá!" hovorí Rudi.

Podá mi krabičku cigariet.

„Platíš dve tretiny," hovorím já.

„Dobre, ty kokot, len to vybav, Já nepójdem kupovať žádný bicygel! Akurát!" hovorí Rudi.

„Máš adresu?" hovorím já.

„Na námestí sú tri športové obchody," hovorí Rudi.

Dá na drevo tisícky.

„Toho chalaniska," hovorím já.
„Býva predsa s tatkom, ty kokot. Náčelník policaj-
tov. Šak tam každú zimu nosíš od Mikiho jedličku,
nie?" hovorí Rudi.
„Vybavím to. Ale jedno ti povím. Nenadávaj na
rodinu!" hovorím já
Rudi na mňa kukne, čučí. Dlho si kukáme do očí.
Uhne prvý.

JAK SOM ŠPARCHAL

Kúpil som velice fajnový bicygel, zlatú metalýzu má,
kolečká a páčky, jako malá motorka. Dovezem ho
do toho domu, zazvoním, otvorí pani Klandúchová,
pekne pozdravím, že Miki sa velice omlúvá náčel-
níkovi a zatiaľ že neseme aspoň ten bicygel.
Stará sa robí, že nerozumí, ale vezme bicygel a dá
ho donútra. Pekne pozdravím, usmeje sa na mňa a
zavre dvere. Sadnem do džípu, je teplý augustový
deň, nezapínam ani klimatizáciu, len sťáhnem
okienko. Zahrá mestský rozhlas, romantický klavír
Maláška, zvučka, že sa budú hovoriť správy.
Odkedy vymenili amplióny za nemecké, keré
namontovala firma starostovej manželky, už
konečne počuť bez ozveny, čo sa hovorí.
„Miestny úrad oznamuje občanom, že budúcu
sobotu sa pri jazere za mestom konajú rybárske
preteky. Víťazov čakajú hodnotné ceny. Začiatok
podujatia je o devať nula nula. Po vyhlásení
výsledkov bude veselica. Hrá ľudový súbor Jarabinka
a káuntry skupina Dostavník. Koniec hlásenia,"
hovorí rozhlas.
Zvoní mobil.

„Áno," hovorím já.

„Edo, prídi hneď do tehelne!" hovorí mobil.

„Idem," hovorím já.

Pridám rýchlosť. Keď Miki volá z tehelne, museli kohosi dostať. Kuki si odsere, že si začal s Mikim. Nemá na Mikiho. Položím pištoľ na predné sedadlo a zakryjem ju novinami, nech je poruke. Jeden nigdy neví.

Prejdem okolo školy, zlava-sprava rodinné domy a šopy. Prejdem cez tunelček a tetky, čo idú s kablami zo záhrad, uskakujú k cementovej stene. Za garážami odbočím na starú asfaltku. Drótená brána je otvorená, idem pomaly ďalej a kukám, Mikiho auto. Stojí celkom zboku pri peci.

Tehelňa už desať rokov nepeče tehly, ale Miki kúpil pozemok. V tehelni máme špinavý sklad. Na robotu, čo by ste doma nechceli robiť, je to murovaná stavba s dreveným poschodím. Dole sú pecové tunely, že sa v nich chlap pohodlne postaví. A výborná akustika. Nič nepočuť.

V jednom tunele sedí Miki a Rudi a pri nohách im ležia nejakí v kvietkovanej košeli. Dvaja sú, vypadajú jak z havajského karnevalu. Huby už majú rozbité, ale ešte ich poznať.

Zhíkнем.

„Šak to sú Kukiho samci!" hovorím já.

Dve največšie hlavy z jeho partie! Venku flekujú gummy a šetci ťaháme pištole. Ale došiel len Robo s dvoma mladými, čo pre nás makajú.

„Kuknite to vonku," hovorí Miki.

Istotka nepustí. Kuki tých dvoch už gdesi velice hladá. Neni vela času.

„Rudi, kukni to," hovorí Robo.

„Dopiči, furt len já! Gdo ich dostal?! Já!" hovorí Rudi.

„Klídek, Rudi. Ešte ich uvidíš. Chod' to kuknúť," hovorí Miki.

Rudi sa zatvári, jakože nič, ale dobre to v ňom vre. Tak on chytí Kukiho samcov a nebude sa kukat'?! Odíde a na jeho plac sa postaví Robo. V peci je málo miesta, pod nohami červený prášok.

„Potrebujem od vás pár vecí," hovorí Miki.

Kvietkované košele mlčá.

„Alebo mi to povíte normálne, alebo vás to bude bolet'," hovorí Miki.

Košele sú ticho.

„Robo," hovorí Miki.

Robo si čupne k jednému a lup, zlomí mu ukazovák dozadu. Lup, aj prostredník, lup, aj malíček. Chlap reve jak tur. Druhý sa trase.

„Drž piču, lebo ti dám do huby slipy!" hovorí Robo.

Chlap stále reve. Robo mu rozopne gate, chytí slipy za gumku a na pár rázy ich z neho strhne. Napchá mu ich do huby. Chlap už tolko neruší.

„Vidíš, hned je tu lepšie volume," hovorí Robo.

„Chlapec mój, jeden aj druhý! Povedzte mi teraz niečo o vašem šéfovi. Len nejaké maličkosti a potom, prisámbohu, vám dám pokoj. Edo!" hovorí Miki.

„Stupím mu na brucho?" hovorím já.

„Choj to kuknúť ven," hovorí Miki.

Čo narobím? Idem. Tam ma vítá nedočkavý Rudi.

„Tak aj teba ojebali?" hovorí Rudi.

Veru, dlho nám bolo. Sedeli sme pri tehelni až do večera. Najprv sme poslali mladého pre bagety a pre kolu a o chvíľu sme parádne večerali na kapote. Potom som ostal sám, lebo do tunela zavolali aj Rudiho. Hned sa vrátil a bol velice spokojný. Otvoril auto a vytáhol nožnice na hydínu.

„Jáj, ty chirurg," hovorím já.

Zebral inštrument a dal sa vnútri do roboty.

„Chlapci, nelutujte ho. To isté by spravili oni vám, jak by vás dostali. Preto musíte byť horší jako oni, aby ich ani nenapadlo na to pomyslet," hovoril vždy Miki

Dneska bolo chladnejšie, fúkal taký dobrý vetrík a vzduch voňal včelami. V tejto tehelni som jak chalanisko brigádoval s Robom. V puberte.

Vtedy sme ešte museli pre peňáze robiť. Šéfoval nám taký strašne srandovný cigáň, čo vedel samé frky. Ten s troma rajčákmi mám od neho.

Furt behal s kladivkom a klopkal po tých tehlách či sú dobre upečené. Roba napadlo, že mu vercajch pritlačeme na stól a naozaj sme mu ho pribili dlhými klincami a ešte ich aj ohli okolo toho kladiva, takže vypadalo jako normálne položené. Potom sme si s Robom sadli do lopúchov a čakali. Jak prišiel a chcel ho zobrať, tak strašne sa nasral, že ho na flaku porazilo. Len tak rozhodil rukami, zatancoval a naťahlo ho. Ani to nebola taká sranda.

Zrovna jak zapadlo slnko, vykukne nejaká hlava.

„Edo, daj igelit," hovorí Robo.

Vybral som ten malársky, šak víte, a dal som ho dozadu do džípu, jako keď vozím psa. S Rudim sme vyniesli, čo z tých dvoch zostalo. Ešte trochu žili, lebo občas sa mykli. Dali sme ich do džípu a zakryli starým kovralom.

Za tehelnú je velké pole, čo padá dolu, jak tam kedysi bagrovali hlinu na tehly. Vyložili sme ich na polnú cestu a já som párkrát po nich pojazdil džípom.

Rudi zbral sáček a nasypal ešte na nich ty prsty, jakože nehoda.

Boli už celkom ticho. Zem bola suchá, drobila sa v takých voňavých hrudách, ani som si moc nezasvi-
nil auto.

Miki si sadol ku mne.

„Chlapci, teraz sa to všetko zlomí. Bud' my, alebo oni," hovorí Miki.

Zamieril som domov.

„Edo, ty vieš čosi o rybách, nie?" hovorí Miki.

„Tatko bol rybár," hovorím já.

„Urobíš na jazere preteky," hovorí Miki.

„Preteky? Tie čo hlásili?" hovorím já.

„Naše preteky," hovorí Miki.

„Kurva, Edo Rybár!" hovorí Robo.

„Čo jak to doserem?" hovorím já.

„Ty už nič nehovor, ty ma len lúb. Šetkých chlapcov potrebujem na Kukiho. Ostaneš tu sám. Dám ti jedného mladého a s ním to urobíte. Učiteľ a Paula ti pomôžu," hovorí Miki.

Robo sa velice škaredo pozrel z okna.

„Kúpite veľké ceny pre víťazov. Rádiá a tak. Nie ukradnuté! Nové! Pozval som šetkých, starostu, policajtov. Šéf daňového je veľký rybár. Potrebujeme si vyžehliť imidž," hovorí Miki.

„Edo to kurva vyžehlí!" hovorí Robo.

„Vyžehlí, kurva, ti hovorím! Edo, po sobote budú šetci rybári spívať aleluja Miki, je ti to jasné? Ožer ich, upeč prasa. Hudbu som objednal," hovorí Miki.

„Šak počul som v rozhlase," hovorím já.

„Vidíš. Čo bolo v éteri, napoly sa stalo," hovorí Miki.

Vysadli sme doma, chlapci s Mikim sa išli radiť, já som umýval džíp.

Do dezénu kola sa mi dostal jeden odstrihnutý prst. S prsteňom. A prsteň sa tvrdo zasekol do gummy.

Sparchal som ho šrobovák, nakoniec som ho vyšparchal.

RYBÁRSKE PRETEKY

Deň bol ešte pokoj. A potom sa to sa sypalo ráz-dva. Vojna!

Najprv ktosi vystrielal kartárov v Kukiho bare. Samopalom. Pet mŕtvych a zranený na áre. Šetko Kukiho ludia. Miki v čase činu bol zrovna na pracovnej večeri s primátorom a odovzdával mestu dar, dvestotisíc na čističku vody. Alibi jak lalija.

Na druhý deň zrazilo auto Kukiho účtovníka a vyhorel Kukiho bowling. Hasili do druhého rána a cudzí oný sa nedokázal. Kuki sa stratil z mesta a nebolo o ňom počuť. Záložňa, čo mu patrila, ostala zavretá, aj penzión na výpadovke, gde ho naposledy videli. Zranenému na áre sa priťažilo po bodných ranách. Nemal v noci ostrahu. Kým ju dostal, bolo po ňom.

Dá sa povedať, že, až na Kukiho, celá jeho parta zmizla z povrchu zeme. Chalani preberali robotu po ňom a skoro vôbec sme sa nevideli. To bol hustý týždeň.

Aj já som mal plno roboty. Učiteľ nakupoval ceny a Paula ich balila do ligotavého papiera. Strašne chcela Julovi ukázať, že čosi ví. Balila jak besná, aj keď by nám to urobili v obchode. Takto ale mohla špekulovať, jakú mašličku nalepí sem a jakú stuhu zaváže tam.

Proste eňo ňuňo.

Robo nebol doma celý týždeň a učiteľovi narástli rožky.

„Paula, ty vieš, jako ťa mám rád, ale toto neskončí dobre,“ hovorím já.

„Ser na to, Edo, staraj sa o seba,“ hovorí Paula.

Tahala Jula do postele aj trikrát denne a on chmulo sa dal. Musel som niekedy púšťať nahlas cédečka, aby ich nebolo počuť do dvora. Predsa len, za plotom bola materská školka.

Miki poprdeli dobre kúpil tento dom.

Prežili sme tu všelijaké časy, aj sa na ulici striélalo, aj okná nám vytĺkali, ale vždycky len máličko. Nigdo si nechcel narobiť nepriateľov tým, že by sa čosi stalo deckám ze školky. Preto najvác útokov v tých starých časoch, Mikiho ťažkých začátkoch, bolo cez víkendy, keď decká boli doma.

Vtedy horel aj Prco s frajerku a keď došli ráno decká do škólky, asphalt bol umytý, akurát sa trošku vlnil.

Makali sme na pretekoch. Učiteľ mi pomohol objednať montované pódium pre kapely, sám som bol kuknúť miesto na brehu a vykolíkoval som pretekárom fleky. Paula fixku malovala čísla. Kuchára sme mali z nášho Motorestu, chystal bohovské prasa, čo má v papuli citrón. Také z filmu. Mestský rozhlas vysielal celý týždeň o pretekoch a keď bolo v sobotu devet' hodín, mali sme na štarte dvadsaťosem pretekárov!

Pozývali sme majlom, telefonicky aj osobne primátora, aby to otvoril, ale vyhovoriť sa na služobnú cestu. S čím som počítal. Ale poslal nejakého cicvora cez sociálne veci. A s tým som nepočítal.

Kvóli tomu fasovi som musel tahať aparáturu na pódium o pol dňa skorej, lebo kapely mali zahrať až o šiestej.

Učiteľ chcel, nech brnkajú od rána, no jak som mu vysvetlil, že by sa ryby plašili, nechcel už nič.

Sociálny izé nerečnil o rybách, ale o tom, jako išla dole nezamestnanosť v našom meste a že v škole montujú digestor do kuchyne.

„A týmto považujem dnešné preteky za otvorené," povedal.

Rybári povedali, že prestal akurát, ináč by ho nabrali podberákom. Pretekal všeligdo, aj vedúci daňového úradu, kerému som na Mikiho rozkaz vybral najlepší flek v tieni. Aj tak si doniesol skladacé kreslo, stolík, plastickú chladničku a slnečník. Na Mikiho rozkaz dostal číslo sedem.

Na brehu sa to len tak jarabelo lud'mi. Dospelí aj decká, obyčajné udice aj také ty, čo sa bez maturity ani nedajú hodiť. Učiteľ sa prechádzal medzi rybármi a rozdával anketové lístky.

Že páčilo sa vám? Aký je váš vek a zamestnaní? Kedy ste začali s rybolovom, uveďte rok! Ako by sa podlá vás dal zlepšiť dnešný pretek? A naxeroxoval to, debil.

Chodil po brehu a zdravil šelikoho, rodičov aj žakov, ale jeho nigdo neodzdravil. Začal byť z toho nejaký smutný. Šetci sa od neho otáčali a Paula sa pri ňom nésla, jako by sa zajtra išla vydávať.

Komu neni rady, umre mladý.

Já hovorím: „Julo, poj se mnú na kofolu."

Učiteľ hovorí: „Nemóžem, Edko, kontrolujem preteky."

Já hovorím: „Julo, ser na to."

Učiteľ hovorí: „Nerozumiem vám, Edko."

Já hovorím: „Ale moc dobre mi ty rozumíš."

Učiteľ hovorí: „Raz ste mi hovorili, že keby som potreboval, viete."

Já hovorím: „Prsty komusi zlámať!?“
Učiteľ hovorí: „Božechráň! Pomóť, Edko.“
Já hovorím: „Gdo ti ubližuje?“
Učiteľ hovorí: „Robo. Robo ma zabije.“
Já hovorím: „Nezabije. Nasere sa veľmi, ale nezabije ťa.“
Učiteľ hovorí: „Čo mám robiť?“
Já hovorím: „Sám choj za Mikim.“
Učiteľ hovorí: „Ja neviem.“
Já hovorím: „Teba iné sere, Julo.“
Kukne na mňa a sedí jak pena. Kuká do zeme. Okolo ide riditeľ školy s manželku. Kukajú na Jula a ksichy majú také čudné, jakoby videli prezidenta šťat' do kríkov. Rýchlo otočá hlavy a just kukajú naopak, na zákaz vjazdu. Velice ich zrázu tá značka zajíma.
„Teba sere, že sa ti u nás páči,“ hovorím já.
Vzdychne. Kuká, ako sa Paula zrovna fotí. Bere ju starý Lašák, ten čo robí obrázky do závodného časopisu. A občas aj amatérske porno s babami ze Slovliku.
„Myslel si si, že sa len tak vrátiš, keď Mikiho naučíš anglicky. Já poznám Mikiho. Miki neni kurva. Pustil by ťa. Ale už by sa nevrátil ten istý Julo, jaký k nám vtedy prišiel. Šak ťa už ani nestrážime. Kam by si bežal? Oni ťa už medzi seba nezeberú. Šak pre toho riaditeľa si luft. Julo, už si náš. Čím skvór na to prídeš, tým lepšé,“ hovorím já.

IDEM SA PREJŠŤ

Zavolal som mladého, nech má preteky v merku. Potrebujem vyvetrať hlavu. Cez deň som mal tri telefóny od Mikiho, že šetko je v porádečku. Zaťál čo chlapi hladali Kukiho, Miki začínal mať nových kamarátov, čo od Kukiho prebehli. Naša rodina friško rástla.

Aj na jazerku bola pohoda. Rybári člupkali plavákmi, hrčáli navijáky, ligotal sa silón. Spomenul som si, jak sme s tatkom každú nedelu ráno chodili sem. Tatko hodil prút a kázal mi strážiť plavák. Sedel som pri vode jak bimbasa a tatko nechodil. Ráz sa chytila taká ryba, že sťahla udicu a kým som sa postavil, bola preč aj s prútom.

Šiel som mu to povedať. Nesedel v bufete, jak sluboval. Bufet bol zavretý. Vnútri čosik vĺzgalo, tak som obišiel búdu a nakúkam cez silonovú záclonku. Okno bolo špinavé a na ňom osušené muchy. Najprv vidím len regály s flaškami a poháre s horčicú.

Kuknem na zem. Tam je madrac a z neho trčá nohy. Lavá holá a na pravej zešúverené pančuchy. Medzi nimi ležia ďalšie nohy, chlpaté s froté ponožkami.

Aj by som sa ďalej kukal, keby som nedostal blbý nápad. Že zabúcham. Čo šetko som mohol v jedenástich vidieť! A já zabúcham! Nohy sa najprv prestali hýbať a potom sa začali hýbať velice rýchlo. Bežal som na náš flek a rozmýšľal som, čo tatkovi poviem. A došiel veru nasraný, a keď som mu povedal o udici, dal mi zaucho. Potom si sadol a jak sa mu vyhrnuli nohavice, mal froté ponožky.

Preteky bežali aj bezo mňa. Julo sedel na tribúne jak reklama na nešťastie a komisári od polovníkov merali ryby. Dve učnice z hotela nosili chlebičky a malinovky. Samozrejme, zadarmo.

Miki si robil imidž. Píše sa to image. Naučil ma to Julo.

„Bude aj káva!“ hovorila Paula.

Aj ona fičala s dievčencami a hostila rybárov. Gdo chcel, naliala mu borovičku. Robila popiči dobré image.

Nechal som Jula tam a stratil som sa do hory. Strašne dobre voňá tá hora pri jazere. Voda sa mieša s rybacím oným, do toho mach, listy, ihličie. V hore sa mi vždycky postaví. Chodím lesom a spomínam, čo sme tu jak chalaniská zažili.

Ten bufet, tá latková búda, čo som na ňu búchal, už nestojí. Tam by malí urobiť pametník. Keď sme boli väčší, to už bola iná bufetárka, Často sme tam sedávali. Miki bol už hlava našej partie, skončil akurát gymnázium a špekuloval, či má emigrovať do Rakúska, či ísť na ekonómiu. Nakoniec začal predávať bony.

Zapíjali sme zrovna v bufete modrú knižku, čo mu vybavil tatko, keď došiel na motorke bufetárkin muž a začal sa rozkrikovať, že sme moc nahlas a že bude zavírať. A to bolo ešte len pol desátej.

Padli nejaké facky, dostal som já aj Miki, aj sme si uderili. Odišli sme velice nasraní a v noci sme sa tam vrátili s kanistrom riédidla T 6000. Vytíkli sme okienko, zasrané muchámi a dobre to poláli.

Až do mesta bolo vidieť oheň. Na druhé ráno šetkých vypočúvala bezpečnosť, ale hovno mohli. Nepovedali sme nič. Keď nás pustili, išli sme sa ožrať k Aničke. Vtedy to nebola taká hnusná putyka jako dnes, robili tam aj tatarák.

Tento prvý oheň nás dal dohromady.

„Videl si tý plamene, Edo? Videl si ich, dopiči?!“ hovoril Miki.

Bol velice vzrušený. Stále to opakoval a já si myslím, že tú noc sa to nejako v ňom naštartovalo.

Že tý plamene vtedy ho urobili.

BOL TO SLÁVNY PRÍPAD

Ale najväc sa naše jazero preslávilo, keď zmizla Alenka Molcová. Boli sme v televízii, furt ukazovali jej fotku, robili všelijaké rekonštrukcie a napísali o nej do novín seriál na pokračovanie.

Naše mesto bolo zrazu slávne. Dnešní mladí ani nevedia, kam sa chodia kúpať. Jaké je to slávne jazero. Dnes to už vyšumelo. Ale vtedy! Šak sem potom aj dva roky skoro žiadne baby nechodili. Hore-dolu samý policajt, ale čo už? Alenka fuč.

Kapitán Molec, jej strýko, u ktorého bola na prázdninách, ju púšťal samú. On bol večne na záhrade a Alenka rada chodila plávať. Navyše, furt sa okolo nej gdoti ometal, čo ju chcel odprevádzať.

Ibaže jedného dňa sa od jazera nevrátila. Došli aj potápači, ale zas aj odišli, lebo sa našli traja svedkovia, čo ju videli s takým slameným košíkom odchádzať domov. Cez les.

Bezpečáci chodili po hore, pichali drótmí pod listy, ale nenašli nič. Kapitán Molec sa z toho zbláznil a prepustili ho z armády. Potom celé leto až do prvého snehu chodil s motyku okolo jazera a kopal ty svoje zákopy. Každý hrbolek, každú prepadnutú zem rozkopal, ale nenašiel ju.

Mal som vtedy osemnásť, bolo to ledva mesiac po tom slávnom ohni, čo urobil Mikiho. Velice nás to bralo. Každé pivo sme sa o nej bavili.

Šak jaká chutná baba to bola! Každý deň sme ju stretávali. Miki s ňú bol dokonca aj v kine, ale dala sa chytiť len po stehno. Šetkým sa nám lúbila. Aj preto sme zadarmo chodili pomáhať bezpečákovi, rýľovali sme les, ale okrem pár starých kostí, z kerých sa vyklula pytlácká srnka, nenašli sme nič.

„Gule by som mu odrezal," hovoril Miki.
„Zabiť takého hajzla je málo," hovoril som já.
Potom začali reči, že odišla s nejakým ženatým z Pelhřimova, čo tam bol na stanovačke, ale kďoví. Českí oní sem radi chodili, to je fakt. Pionéri do tábora, starí na jazero. Bol tu pokoj, dobrá voda, blízko ke vlaku. Ale jak sa Alenka stala slávna aj v televízii, velice upadol záujem o jazero. Zavreli bufety, tržby v reštaurácii išli dole. Českí oní prestali chodiť, starí aj pionéri. Trochu prišli Maďari, ale slabota. Keby boli ľudia z mesta dostali Alenkinho vraha, lebo nigdo nepochyboval, že ju zabili, obesili by ho na lampu. Aj sa dokonca hovorilo, na kerú.
Na tú pred národným výborom.

KEBY BOLI RYBY V RITI

Dlho som mladého nenechal robiť. Čo jak posere Mikimu image? Vyšťal som sa v lese a vrátil sa na breh. Dievčatá zrovna niesli várnicu s gulášom a zadarmo nalievali šetkým do tanierov.
O jedenástej sa začalo točiť pivo. Bezplatne. Všade boli Mikiho logá - Fitness Starr a veľiká zlatá hvězda, Čo vyzerá jak písmeno M.
Rybári chodili na guláš, na pivo, borovička tiekla a o chvílu niektorí neudržali ani udice. Jeden padol do vody a bol by sa utopil, keby sme ho nevytáhli. Další spievali: keby boli ryby v riti, nebolo by rybníka, strčil bych si prst do riti, vytáhol bych kapr-rika. Ale boli tak nadraní, že by netrafilí ani do vlastného zadku.

Na počudovanie, rýb nachytali dosť. Šetky z vody, z riti ani jednu. Polovníci dali na breh stoly, zakryté igelitom a tam ich komisia merala. Komisári sa nadrali jako prví a niekedy už ani nevedeli podržať rybu, jak sa im šmýkala. Furt padali na trávu a metali sa na zemi. Ryby aj polovníci. Ale jakosi sa šetci dohodli a keď padlo pol šiestej, preteky skončili.

Na pódiu sa už chystala káuntry kapela a za ňú nakúkala Jarabinka v krojoch. Keď chcel sociálny izé zakončiť akciu, nepustili ho ge slovu na velikú radosť šetkých okolo. Bubeník zrovna ladil blany a sociálny izé mekotal pred vypnutým mikrofónom. V tom buchote len otvíral hubu jak kapor. Ale tváril sa, jakoby bol v televízore.

Ceny rozdelovala manželka šéfa daňového úradu, taká pestovaná štyridsiatka a vtedy mikrofóny išli.

„Prvé miesto získava pretekár číslo devatnásť!“ hovorí.

Kapela zahrála tuš a Paula donésla prvú cenu. Šetci stíchli, jak si posadali na riť. Paula ledva udvihla vežu Sony aj s reprákmi zabalenú tak, že spredu bola v priesvitnom a odzadu v striebornom papieri. Ten potlesk nemal konca-kraja a my sme vedeli, že je to Mikiho potlesk.

Na tráve nebolo človeka, čo by sa neradoval. Triezvych bolo málo, aj decká boli rádijoaktívne. Dostávali kindervajcá a gulaté žuvačky na paličke. Oný z daňového dostal cenu útechy, ryby mu nebrali. Dostal by ju aj tak, Miki vedel, čo robí. Bol to týždňový zájazd na Capri, cez Mikiho cestovku MiTour.

Aby sa nepovedalo, tak to jeho žena vyhlásila jako jednodenný zájazd do Šaštína na púť pre jednu osobu.

Skoro bol aj prúser, lebo gdoti chcel menit' mikrovlnku za Šaštín, ale učučkali sme ho. A začali hrať Dostavníci a po dvoch skladbách zrázu prestali. Bubeník pustil rýchle tempo na bubnoch, jako keď prší, a vtedy dvaja kuchári doniesli prasa s citrónom v papuli. To bol ďalší potlesk pre Mikiho. Paula sa nezdržala a nahrála mu ho na mobil.

Slnko bolo už slabé a chystalo sa zapadat. Ligotalo sa na vode a šetko oblievalo pekným svetlom. Krásnejšie než inokedy boli aj polámané šmýkačky a kolo-toče na brehu, aj plavčíkova kukaňa, kde jakživ nijaký plavčík nesedel.

Mal som po robotke. Vyšlo to. Lieval som si borovičku do piva a tešil som sa.

Všetko, čo ma sralo celý týždeň, preteky, kuchári, ceny, manažér z kapely a Paula, čo furt obháňala Jula, stratilo sa jako dym. Podarilo sa to, vedel som, že Miki ma pochváli. Rodina urobila veľký skok dopredu.

Ešte som nevedel, jako velice mám pravdu.

KED BOLÍ HLAVA, TAK JU MÁŠ

Zobudil som sa vo svojej posteli. Podla svetla, na budík som nemohol kuknúť, jako ma bolel krk, bolo aspoň pól jednej. Ze slávnosti som si moc nepametal, len že Miki volal opitý, blekotal a bol velice veselý. A pamatám si Paulu, jako furt ťahala Jula do lesa a on jej utekal a rozkazoval si od Dostavníkov Slzy tvý mámy šedivý stékajú na polštár.

Do izby nakukol Rudi.

„Miki ťa volá," hovorí Rudi.

Idem vstať, ale kníšem sa jak námorník. Narýchlo si opláčnern ksicht a dám nové tričko. V bare už sedí Miki, v jednej ruke cigaretky, v druhej pistácie a škerí sa na mňa.

„Jak máš, Edko?" hovorí Miki.

„Jak tri razy vygrcaný," hovorím já.

„Povím ti novinky," hovorí Miki.

„Páčili sa preteky?" hovorím já.

„Jeb na preteky," hovorí Miki.

Žmurkám, jak keby som dostal kyjakom, Miki hned zalutuje.

„Ale dobré boli, Edko, počul som. Si kamarád," hovorí Miki.

Sadnem si do kresla a opatrne kuknem na Mikiho. Nevadí mu, že pred nim sedím. Ešte mi aj rukú ukáže, že ostaň.

„Edo, dopiči, Kuki je mrtvy!" hovorí Miki.

„Tak si ho dostal?" hovorím já.

„Odjebali sme ho aj s Mercedesom," hovorí Miki.

„Vyhrál si Mikinko, gratulujem," hovorím já.

„Dopiči, prišli sme o Čikiho," hovorí Miki.

„Kurva.." hovorím já.

Jak odpálil ten Mercedes, buchla aj rezervná bomba, čo mal v bunde. Furt nejaké omyly, krista!" hovorí Miki.

Zavrem oči, hlava mi treščí.

„Čo si dáš, Edko? Dobre si sa včera urobil," hovorí Miki.

„Ty šumivé oné nemáš?" hovorím já.

„Paula! Sprav Edovi šumítko!" hovorí Miki.

Vojde Paula a pod lavým okom má porádnú modrinu.

„Čo treba?" hovorí Paula.

„Šumivé oné," hovorí Miki.
Paula napustí vodu do pohára a hádže tam tabletku.
Pohár je hneď plný bielej peny.
„A jak sa ináč máš, Edko?" hovorí Miki.
„Víš čo, račej si nedám nič. Neni mi dobre," hovorím
já.
„Ale daj si volačo," hovorí Miki.
„Nescem," hovorím já.
„Ale šak si daj, keď ťa tolko núkam," hovorí Miki.
„Kakavo by som si dal," hovorím já.
„De ti veznem kakavo, ty kokot?!" hovorí Miki.
Ale hneď zakričí dozadu.
„Paula! Urob Edovi kakavo!" hovorí Miki.
„Mám ho v piči aj s kakavom!" hovorí Paula.
Miki strašne buchne do stola, že Paule skoro padne .
ryšavá parochňa.
„Dopiči, sprav to kakavo a nepičuj!" hovorí Miki.
Paula vybehne do kuchyne. Asi ju Robo zrúbal.
Gdoví, či ešte žije učiteľ?
„Tak Kuki to má za sebú..." hovorím já.
„V sobotu má pohreb," hovorí Miki.
„Fíha..." hovorím já.
„Už sa na to teším," hovorí Miki.
„Hádam tam, Mikinko, nechceš..." hovorím já.
„Šak já to platím. Vdova dá urobiť len kameň,"
hovorí Miki.
„Ty máš veľké srdco," hovorím já.
„Šak s Kukim sme boli kedysi najlepší kamarádi.
Keby nevyskakuval, gde by so mnú dneska mohol
byť!" hovorí Miki.
„Mikinko, môžem už íst?" hovorím já.
„Šak kam sa ženeš? Paula ti robí kakavo. Počuj,
Edo, jakého psa by si chcel?" hovorí Miki.

„Šak já mám psa," hovorím já.
„Čuvača by si chcel?" hovorí Miki.
„Čuvač je sprostý," hovorím já.
„Alebo setra? Chcel by si setra, Edko?" hovorí Miki.
„Šak já mám setra," hovorím já.
„Edko, setra ti kúpim!" hovorí Miki.
A postaví sa a do očí mi kuká.
„De je mój Arnold?!" hovorím já,
Postavím sa a do očí mu kukám.
„Tu je kakavo," hovorí Paula.
Laktóm si otvorí dvere a nese šálku. Stojí aj ona a
kuká na nás s kakavom.
Miki hovorí; „Edko, dopiči, prepáč. Jak som cúval do
garáže, prešiel som tvojho psa."

SMUTNO JE MI

Jak rodina vyletela hore, začal som já padat' dole.
Nemal som radosti z ničoho. Miki nakukél za tú
svoju tabulu a otvoril sa mu sám celý svet. Mne sa
mój svet zavrel. Ked som privrel oči, videl som
behať Arnolda. A štekať som ho počul furt.
Ked' som otvoril šuplík, našiel som jeho vodítko.
Ked' som hladal pod postelú boty, našiel som jeho
hračky, tú dokúsanú bárbinu, čo nepúšťal z huby.
Miki mi dával vác peňazí, aj chalani vela se mnú
hovorili a snažili sa ma potešiť.
„Pod' na pivo, ty kokot," hovorili.
Alebo: „Máš zadarmo celú Čičolínu. Co budeš chceť,
ti baby urobá," hovorili.
Alebo: Jój, ty sa s tým tolko jebeš, Edo. Já som mal
štyroch psov a nežije ani jeden. Keby som sa mal
jebať s každým, Čo mi nejaký fas prejde, tak mi z
toho jebne," hovorili.

Boli zlatí.

Arnolda som dal spáliť. Teda moc nechceli v tom krematóriu, ale jak som im prestrelil truhlu aj s nebohým, nažhavili horák.

Teraz mám pod postelú umy dve. Lojzovu a Arnoldovu. Dvaja moji najlepší kamarádi a obidvaja na prášek. Kúsok popela z Arnolda som si nechal venku. Zatavil som si ho do igelitu, taký malý sáček. Nosím ho spolu s vodičákom. Pre šťastie.

Dokonca som si po rokoch bol sadnúť do kostola. Akurát ból strašný hic a vnútri mali pekný chládeček. Kedysi ma sem každú nedelu vyháňala mamka, nenávidel som tý tvrdé lavice.

Mój otec bol Bulhar, mamka odťáľto. Tak mi katolíkov zhnusila, že som sa sám v sebe rozhodol, že sa zmením. Že sa nestanem pohanom, jako šetci moji kamaráti, čo síce do kostola chodili, ale pred branú boli samé kokotpičakurvajebať, potom na omši čučáli a keď vyšli, zase kokotpičakurvajebať.

Já som sa rozhodol, že po otcovi sa dám na bulharské náboženstvo. Čo to vlastne je, nevím, lebo otec nigdy do kostola nechodil, a jak som sa pýtal, dal mi akurát facku. Tak som si z časopisu vystrihol fotku jakéhosi kláštora s kupolami a kameným múrom, čo sa pred ním pásľa koza.

Dolu bolo, že: „Typický starý monastyr. V Bulharské socialistické republice je to dnes jen atrakce pro turisty.“

Obrázok som si nalepil na vrchnák od bot a vydržal mi dodnes. Mám ho furt na poličke. Keď nevím, čo ze sebú, kuknem sa naň.

Ale ani v kostelnom chládečku nenájdem dnes pokoj. Kukám na ty malby, čo nimi omalúvali strop. Kukával som na ne jak chalanisko, keď som sa už nevedel dočkať, kedy nás farár pustí na slobodu.

Je tam posledná večera, jak sed'á tí maníci za stolom a ten v strede im rozdáva žemle. Strašne som vždy chcel vedieť, čo sa jedlo kedysi. Jaké polévky jedol kristuspán. Asi rybacé? Možno aj haláslé.

Já mám veľmi rád polévky. Omše bývali v nedelu pred obedom a býval som na nich hladný. Vác než na farára som myslel na nedelný obed. Jak bude mamka nabírat slížovú polévku. A potom rízky. Škrkalo mi v bruchu a omša sa menila na utrpení. Tak som nedelu čo nedelu kukal na ty malby a modlil sa, nech to už skončí.

Ináč, najlepšia bola tá, jak jedného pribili na drevo. Dobré sadomaso. Boli na nej vojaci v takých chocholatých prilbách a tĺkli kladivami do ruky jednému, čo vypadá jak náš Čiki. Jak ma gdosi nasral, predstavoval som si, jak ho na to drevo pribíjam já sám. A hned mi bolo lepšie.

Ale jeden obrázek, čo som si nikdy predtým nevšímal, ma teraz zebrať. Je tam pastier s klukatú palicú, vede ovce za sebú a okolo behá jakýsi pes.

Vyrazilo mi dych. Ten psisko vypadá jako mój Arnold! Jako to mohli vedet? Tristoročný kostel.

Sedel som tam až do večera, pár rázy mi zvonil mobil, ale vypol som ho, lebo sa babky začali divno kukat'.

Ludí chodilo stále vác a chystala sa omša. Tam já nebudem. Pretlačil som sa ke vchodu a od brány som ešte raz kukol na strop. Arnold tam ból a vrtel chvostom.

„De si ból, ty kokot?" hovorí Rudi.
„V kostole," hovorím já.
„V kostole, kokot?" hovorí Rudi.
„Čo je?" hovorím já.
„Miki išiel do Bratislavy," hovorí Rudi.
„Čo nezavola?" hovorím já.
„Šak si mal vypnutý mobil, ty kokot. Dobre sa ten nasral," hovorí Rudi.
„Víš, jak to v kostole počuť," hovorím já.
„Tebe už úplne jebe, Edo," hovorí Rudi.
„Gdo šoféroval?" hovorím já.
„Robo. Já som tu nebol," hovorí Rudi.
„Robo dobre šoféruje," hovorím já.
„Gule ti odtrhne, keď príde," hovorí Rudi.
A pustí televízor. Dávajú zrovna správy a kukám, operujú ty siamské dvojčence, čo o nich už týždeň všade hovorá.
„Chudery baby, hlavami zrastené," hovorí Rudi.
Ukazujú doktorov, jako režu.
„A je to v piči," hovorí Rudi.
Rozdelili ich, ale jedna zomrela a druhá je v kritickom stave. Asi též zomre. Celý týždeň, čo to počúvam, im držím palce. Nepodarilo sa. Aj já s Arnoldom som bol zrastený. Jeden z nás zomrel a druhý je v kritickom stave.
Skloním hlavu a trhá mi očami. Toto sa mne ešte nikdy nestalo. Mám zrázu mokrú ruku.
„Kurva, Edo, ty plačeš?" hovorí Rudi.
„Kurva, Rudi, já plačem," hovorím já.
Revem, teče to zo mna jako z kohútika. Za šecker, čo nikdy netéklo. Rudi ma popliéska po chrbte. Nehovorí nič.
Som rád, že to vám ľudí nevidí.

„Rudi, toto nikomu nepovíš," hovorím já.
„Nič som nevidel," hovorí Rudi.
Sedím pred televízorom, už dávno sú športové oné,
ale já len sedím. Rudi vstane, kukne do okna.
„Mám nápad, Edo. Vím, čo ti urobí náladu," hovorí
Rudi.

KULTÚRNE VYŽITÍ

Vyrazili sme do mesta. Zaparkujeme džíp rovno za
kulturákom. Znútra vyrevujú ožrani.

„Na pivo nejdem," hovorím já.

„Jaké pivo, kokot? Kukneme sa na čajovňu!" hovorí
Rudi.

Obídeme barák, necháme tak reštauráciu na
poschodí, gde sme svojho času zažili moc randy.
Na prízemí naboku kúsok od schodov do plynovej
kotelne sú dvere. Kedysi Mládežnícky klub SZM,
dnes Čajovňa.

„Fetáci vyjebaní," hovorí Rudi.

Zatne peste. Citím, jako aj vo mne vre zúrivosť.
Nemám rád tých kokotov s nafarbenými vlasmi.
Veznem z auta bejzbólovú palicu.

„Počúvaj! No počúvaj to!" hovorí Rudi.

Oprem sa o palicu a počúvam. Znútra ide moc
čudná muzika. Tak sa krúti a zavýja a stene, jako
keď hadov krotí. Ideme donútra. Babenka s
náušnicami jako volant od Tatrovky ide do nás.

„Máte vstupenku?" hovorí.

Rudi ju odsotí, až si sadne na riť. Postavíme sa
každý z jednej strany dverí a kukáme. Závesy sú
zaťáhnuté, tak chvíľu trvá, kým aj niečo uvidíme.

Všade samé koberce, také farebné, jakoby perské, ale dobre zošľapané. Miesto stoličiek na zemi gulaté vankúšiky. Sedí na nich pár týpkov, vlasy po pás, kučeravé aj rovné. Tri-štyri baby škaredé jak noc. Samé reťázky a železka na krku. Na zemi dymí taký voňavý smrad.

Na pódiu, kde kedysi szmáci robievali tomboly, sedá ďalší, nechcem povedať, že muzikanti. Kokoti. Jeden búcha na dva hlinové bubny, ďalší píska na píšťalu a tretí dre nejakú basu, čo hrá jak husle. Moc sú zakukaní do seba, kníšu sa, jako sa vedel knísať len Riči Blekmúr, keď s Párplami vypaloval sóla. Ale títo fasi nič poradného zahrať nevedá.

Babenka s pokladničku vstane zo zeme.

„Chodte preč, prosím vás. Tu je koncert vorldmjúzik," hovorí.

„Čeho?" hovorím já.

„Vorldmjúzik," hovorí.

„Nepičuj," hovorí Rudi.

A takú jej ubalí, že odletí dalėj než pokladnička.

Vtedy sa týpci na zemi začnú obzerat'.

„Hej, čo je?" hovoria.

„Hovno," hovorím já.

Týpci kuknú na seba.

„Horí tu nejaké hovno," hovorí Rudi.

A zašľapne ten smrad, čo ze zeme dymí.

„Abyste nevyhoreli," hovorí Rudi.

Oprem sa o vypínače, čo mám za chrbtom. Vnútri sa rozsvieti a šetci kukajú jak vysraní. Velice sa im lúbí moja bejzbólová pálka, to je hned videť.

„Prosím vás, nerušte nás, dobre?" hovorí jeden.

Kopnem ho do brucha, že zaletí až na pódium. To sa preberú aj fušeri a prestanú drnkať. Jeden na mňa kuká a neverí. Zatočím bejzboľkú a na fleku mu rozjebem basu, čo hrá jak husle.

„Můj sitár, člověče!" hovorí.
Jebem já tvůj sitár!" hovorím já.
Robo pošle k zemi dvoch najsmelších, čo dorážajú.
Vlasatí odleťá na parkety a velice ich to bolí. Další
sa dvihnú a zdrhajú preč.
„My jsme kapela z Hodonína. My vám nic neděláme," hovorí jeden.
„Napiču hráte," hovorí Rudi.
Rýchlo teda zebere hlinové bubny a upaluje. Ten, čo
mal basu, čo hrala jak husle, sa chce biť. Rudi mu
ale jednu ujebe, a lup! zlomená ruka.
„Zavolajte políciu!" vykrikuje volagdo.
Tá s pokladničku beží dozadu, ale Rudi ju dobehne,
jak už drží telefón.
„To si nemala robiť, moja!" hovorí Rudi.
Otrieska jej ksicht o telefón a babenka pustí barvu.
Leží na zemi a stene. Rudi sa otočí do sály.
„Už idem, Edo! Nechaj mi nejakých!" hovorí.
Vráti sa akurát, aby vyrobil posledného invalida.
Chytí ho za ty jeho gorále, šecko to popraská a
maník sa zjebe na koberec. Rudi ho trošíčka
dokope.
„Ty feťák vyjebaný! Nechcem ťa tu vác nigdy vidieť,
jasné?!" hovorí Rudi.
Sála sa vyčistí, a to sme tam ledva minútu.
„Hádam pod'me," hovorím já.
A rozmlátím jakési sošky a také ty ezoterické pičoviny.
„Vyjebaní fašisti! Hnusní skurvení fašisti!" hovorí
volajaká.
To ma teda vytočilo. Šak mój dedko bol bulharský
partizán. Rudi ju chytí, takú s gorálkami, vlasatú
a prsatú a pritlačí ju ge stolu. Baba ináč k svetu,
velikánske zelené oči, akurát na hlave má ty dredy.
Napluje na Rudiho.

„Počkaj," hovorím já.
Rudi ví, že toto je mój den. Dá mi ju, mece sa jak divá, ale nepomáha jej nič.
„Podrž mi ju trošíčka," hovorím já.
„Edo, ty kanec," hovorí Rudi.
Já nehovorím nič, šáhnem do vačku a vytáhnem britvu. Rudi ju silnejšie chytí, já ju ešte kolenom pri tlačím o stól. Trase sa jak sulc. Otvorím britvu a potom jej pomaličky orežem šetky ty dredy, čo má na hlave, jeden za druhým. Reve, Rudi jej drží ústa a ona cez prsty bučí.
Už neni odvážná. Ani nie za dve minúty má vyškopenu hlavu. Je holá jak baraní zadek. Trase sa, Rudi ju pustí. Reve a tečú jej sople.
„Teba by som nepojebal ani za milijón," hovorí Rudi.
„Padáme!" hovorím, já.
V kúte sa váľajú dvaja s polámanými rukami, ináč ušli šetci. Sadáme do auta, zrázu mi je tak ľahko. Rudi sviéti jako mesáčik.
„Tak čo?!" hovorí Rudi.
„Dobrý si mal nápad!" hovorím já.
Šviháme cez mesto a o chvíľu sme na kopcoch, prehupneme sa cez vrchol a zastaneme pod lesom. Fajčíme, pijeme pivo z plechovky.
„Kurva, len aby si nemysleli, že sme skíni!" hovorí Rudi.
To by ho vážne nasralo. Neznáša, keď si ho mýlia so skínom. Má holú hlavu, ale fajnový dlhý kabát.
„Hádam to vidieť, nie?" hovorím já.

„Čo vidieť?“ hovorí Rudi.
„Že nejsi skín. Povedz mi ty, kerý skín nosí bílé ponožky? Neni taký!“ hovorím já.
Rudi prikývne. Fakt. Neni skína, čo by sa nám rovnal. Nepreští nigdo Rudiho a Eda, keď sa naserú.

KUKIHO POHREB

Odkedy Robo ubalil Paule, obchádza ju na kilometer. Asi mu Miki dohovoril. Ale ani Paula moc neprovokuje, málo ju vidieť s Julom. Aj sa už menej učíme. Vác sa učitel venuje Mikimu než nám, sedá spolu aj hodinu medzi štyrmi očami, až Robo začína žiarliť.

Ale Miki na také sprostosti nemá čas. Furt je v Bratislave, ráz bol v Prahe, otáčajú sa u neho všelijakí advokáti a Miki len chodí a tajomne sa usmieva. Keby sa neusmieval, myslel by som, že máme zas problémy. Jako vtedy, keď Csaba zradil. Ale Helga povedala Csabovi amen a tak na Mikiho nigdo nič nemá. Každý, gdo na Mikiho volačo mal, už voňá fijalky odspodu.

Jako Kuki. Dneska má zrovna pohreb.

Vezem tam Mikiho a kukám teda. Už pred cintorínom vidieť, že sa čosi veľké deje. Policajti šecko ohradili barevnými páskami. Nejaké babky aj chceli ísť donútra s krhličkú, ale zelení ich račej poslali preč. Pred branú stojí zo desať bavorákov a mercedesov. Najlepší Kukiho kamarádi. Všetci sú teraz najlepší Mikiho kamarádi. Nemajú sa zle, určite nie horšie než za Kukiho.

„Edo, dáš mi pozor na auto,“ hovorí Miki.

„Daj si bacha, Mikinko,“ hovorím já.

„Ale, ty hovado, nestraš ma,“ hovorí Miki.

Dnes má dobrú náladu. Z druhého auta vystúpi Robo a nese venec, pomaly väčší než on sám. Miki trval na tom, že ho ponese s Robom. Teda, váhu nese Robo, Miki len tak fajnovy drží stužky.

„Posledné zbohom kamarátovi," čítam.

Je to od Mikiho pekné. Miki je charakter. Ví odpúšťať, má veľké srdco.

Stojím na stúpačke džípa a vidím za plot. Zahrá muzika. Nejakí filharmonickí fasi až z Trenčína. Dujú trúby, je to velice slávnostné. Maličký farár čosi hovorí, ale nepočujem. Všade okolo Mikiho ľudá s rukú vo vačku, ale šecker je v porádečku. Vdova zaplače. Každý jej kuká na nohy. Má černé pančuchy a takú minisukňu, že šetci myslá len na to jedno.

Vraj má nejaké dva semestre, ale vác robila áčkovú kurvu. Potom ju Kuki nabúchal, a jej sa podarilo decko si nechať. Jak bude tichučko, nebude jej zle. Šak Kuki bol hovado, aj ju bil. Dobre sa teraz bude mať. Peňazí jej ostalo vela, dva baraky a záložňa.

Nigdo z pozostalých nepočúva farára, len kuká vdove na zadek. Potom zas zadujú trúby a truhla ide do zeme. Keď sa konečne dav pohne, je vidieť náhrobný kameň. Až zhíknem! Je to stíp z mramoru a na ňom Kuki jedna k jednej!

Velice pekné. Tučné písmená, že z nich zlato kapká. Těž velice pekné. A kvetov, jak keď priletel Svatý otec do Bratislavy. Lúbí sa mi, že Miki neni sviňa na svojich nepriateľov. Určite vdove pomóže.

Akurát tu chýba Čiki. Mal pohreb predvčerom, v tej tatranskej dedinke, gde sa narodil. Robo tam letel, Miki mal akurát Prahu. Ale poslal jeho materi obrovskú kyticu a tristo tisíc. Pomaly sa aj dozvedám detaily.

Čikimu nevybuchla bomba vo vačku. Zas taký chuj to nebol. On, kerý odpálil náloží vác jak kerýkolvek banský inžinér! Miki ho vraj nútil ísť velice blízko ke Kukiho autu. Chcel mat istotu. A keď to buchlo, ule- tel plech a urezal Čikimu hlavu.

Policajti prešlapujú z nohy na nohu, aj si spolu zapálime.

„Jak to ide, čo?“ hovoria

„Pomaličky. Keby už jeseň došla,“ hovorím já.

Pofajčime, pokukáme, oni huhlú do vysieláčiek.

Hudba hrá teraz Jestrdej. Kukiho milovaná muzika.

Podávajú sa ruky a pohreb končí. Vác ludí sa tlačí

pri Mikim jak pri vdove. Odtáľto to vypadá, že Miki

je hviezda pohrebu, šak aj je.

Túrujem motor, Miki sadá.

„Aj Arnolda ti tak pochovám, Edo. Bude mat' večší

kameň než Kuki. A na kameni zlaté písmenká, tučné

jak mój prst!“ hovorí Miki.

Pomály vychádzame okolo zátarasov, pred nami aj

za nami naše autá.

„Mne stačí urna pod postelú,“ hovorím já.

A šáhnem do vačku a ukážem sáček s Arnoldovým

popolom.

„My sme furt spolu!“ hovorím já.

„Drž volant a kukaj na cestu, ty kokot!“ hovorí Miki.

VELKÉ VECI IDÚ BYŤ

Já som Mikiho tieň. Já, Edo Štartér, ho kryjem vlastným telom. Som tam, de je Miki. A Miki je tam, de som ja, ale on to už nevidí. Tieň neni nič. Tieň je ľahký jako luft. Keď som tam, neni ma. Ale počúvam.

Druhý deň po pohrebe ide Miki do vlastnej posilovne a hodinu cvičí, až sa z neho leje. Toto som už dávno nevidel. Dojde Robo a tiež kuká.

„Že dal si ma zavolať?“ hovorí Robo.

„Robo mój, povedz. Rozmýšlal si niekedy, čo budeme robiť, keď padnú hranice?“ hovorí Miki.

„Jak padnú?“ hovorí Robo.

„Európska únia, ty kokot. Nebude už hranica s Českom. Ryžovat na utečencoch budú východňari, nie my,“ hovorí Miki.

„Tu jako nebude hranica? Never tomu. Roky tu je hranica, Mikinko,“ hovorí Robo.

Jój, ty kokot, nekukáš televízor?! Šetci to hovorá! Darmo sme podplatili tú komisiu u nás, referendum vyšlo! Dvíhali ruky jak kokoti a my budeme čochvíla bez roboty!“ hovorí Miki.

„Mikinko, to sa nám nikdy nestane. My sme na to moc šikovní,“ hovorí Robo.

„Budeme, jak začneme na sebe robiť. Pod' do mňa, chlapec mój. Povedz, jak vypadám. Čo si ty o mne myslíš?“ hovorí Miki.

A naťáhne svaly, dvihne činku a šaškuje s tými maličkými.

Já ti mám povedať, jako vypadáš?“ hovorí Robo.

„Pod' do mňa. Dobrý som, čo?“ hovorí Miki.

„Že pozrem najprv chrbát? Ukáž ty mne chrbát,“ hovorí Robo.

Miki sa otočí a svaly mu tam robá hore-dolu.

„Že jak tebe svaly hrajú? Že jaká muzika?“ hovorí Robo.

„No jaká, povedz,“ hovorí Miki.

„Že jaký Bétoven?" hovorí Robo.
„Šecky synfónyje mi tam hrajú! A čo vidíš, mój?"
hovorí Miki.
„Že dobrý si," hovorí Robo.
„Jaká pletenka, čo? Sú ty svaly nabúchané, čo?"
hovorí Miki.
„Že jaký radiátor máš ze svalov?" hovorí Robo.
„Dobre sa ty kukaj. Do pol roka tam bude komplet
ústredné kúrení. Odt'ál pot'ál!" hovorí Miki.
„Urobený si parádne," hovorí Robo.
Neví, čo Miki chce. A Miki sa potí, kuká do zrkadla.
„Dobrý je Miki, čo?" hovorí Miki.
„Miki je dobrý, dobrý Miki," hovorí Robo.
„Dobrý Miki dobrý, dobrý, čo?" hovorí Miki.
„Dobrý dobrý Miki dobrý, dobrý Miki dobrý, dobrý!"
hovorí Robo.
„Popiči dobrý dobrý Miki dobrý, čo?!" hovorí Miki.
„Teda, popiči dobrý dobrý Miki dobrý!" hovorí Robo.
„A víš, prečo je Miki tak popiči dobrý Miki dobrý
dobrý?" hovorí Miki.
„Nevím," hovorí Robo.
„Lebo je symetrický," hovorí Miki.
Robo len kýva hlavú.
„Že jako mám v symetrii hlavu aj telo. Lebo ty
móžeš mať telo jak Švarceneger, ale keď máš v
hlave nasrané, furt si len kokot," hovorí Miki.
Miki sa utre do uteráka s levom, čo kúpil v Tunise.
„Víš Robo, koho ty pred sebú vidíš?" hovorí Miki.
„Pozerám a vidím dobrého Mikiho dobrého dobrého
popiči Mikiho!" hovorí Robo.
„Ty už nič nehovor, ty ma len lúb. Víš, koho vidíš
pred sebú? Nového honorarneho konzula!" hovorí
Miki.

Robo nechápe, no o chvílenku sa usmeje.
„To je to, o čom sme sa bavili?!" hovorí Robo.
Je to tu! Víš Robko, jaká je to sila?! Je to tu!" hovorí Miki.
„Pod sem, nech ti zagratulujem!" hovorí Robo.
Tuho objíme Mikiho. Uterák s levom padá na zem.
„Fakt si dobrý, Miki, kurva!" hovorí Robo.
Sadnú si do kožených sedačiek. Miki ponúkne Roba, fajčá.
„Šetko sa zmení, tu to začne ináč vyzerat'. Počúvaj, naše decká sa nigdy nesmia dozvedeť, jak sme začínali. Nesmia to nigdy vedeť, jak sme my im pripravili budúcnosť!" hovorí Miki.
„Sila, dopiči, sila!" hovorí Robo.
„Honorámy konzul, víš, čo to je?! Šetko tu začne po novom. Kožené bundy? Do piči kožené bundy! Fitnesko? Do piči fitnesko!" hovorí Miki.
„Ale Čičolínu si necháme?" hovorí Robo.
„Ešte aj ďalšú otvoríme. Ale potichúčky. Ukáž ponožky!" hovorí Miki.
Robo nadvihne gaťu. Jak keby slnko vyšlo.
„Bílé máš?! Do piči bílé ponožky! Oblek nosiť budeš! Šak si zástupca konzula!" hovorí Miki.
„Jáj, Mikinko, august je a ty na mna ideš s Vánocami? Zástupca konzula? Jáj, dopiči!" hovorí Robo.
„A nebude sa tu nadávať! Žádné kurva, cecky, čo som to chcel! Tu sa bude hovoriť na úrovni!" hovorí Miki.
„Jaké Vánoce nám ty šetkým robíš!" hovorí Robo.
„Veru tak, Robino, drž sa len pekne svojho Mikiho a budeš mať Vánoce, Mikuláša, Velkú noc aj MDŽ naráz! Len sa drž Mikiho!" hovorí Miki.
Postaví sa, zebere uterák a vybehne z posilovne.

Robo tam ostane. Neví, čo ze sebu. Šibne mu? Nešibne? Čo urobí? Tancuje a neverí sám sebe!
Krúti sa a hlavú sa mu hoňá myšlienky, že zastav sa zem, zastav sa ty, čo je už toto? Vánoce v auguste? A sňahové vločky padajú do kopca? A že nevím, čo sa se mnú deje? Zebudím sa, strčím ruky do závesa, odhrnem závesa a tam zima? V auguste?! Vločky letá do kopca jakoby nič?! A šetci za oknom tancujú lambádu? Zahrnem závesa, pirulu zeberem, lahnem a keď sa zebudím, strčím zas ruky do závesa? A že odhrnem závesa? A že čo vidím? Sneží v auguste furt?! Vločky letá do kopca? A ľudá tancujú lambádu? A na rohu Jackson ide pre noviny? Jáj, zastav sa zem, Robo je popiči šťastný, stoj! Musím volať! Musím to volakomu povedať!
A hneď ťahá mobil a ťuká.
„Edo! Dopiči, poj sem! Musím konzultovať!“ hovorí Robo.
„Už idem, Robo,“ hovorím ja.
Popracem mobil a kuknem na neho. Šak tam celý čas v kútiku sedím. Šak som Mikiho tieň. Robo ťuká nové číslo.
„Rudi, chcem s tebu konzultovať!“ hovorí Robo.
Sková telefón a ešte trošíčku tancuje.
„Edo!“ hovorí Robo.
Reve do dverí jak tur. Zakývam mu.
„Šak som furt tu!“ hovorím já.
„Dopiči!“ hovorí Robo.
Keď ma už tak pekne pozdravil, obzerá si ma. Hneď sa otvorá dvere a do posilovne vbehne Rudi.
„Čo je? Kuki ožil?“ hovorí Rudi.
„Že jaký humorista prišiel?! Piču drž račej!“ hovorí Robo.
Rudi vidí, že sa ide pracovať. Postaví sa vedľa.

„Čo cítite? Že sú Vánoce! Jebe mu, povíte si. Že v auguste? Lenže mne nejebe, lebo naozaj sú Vánoce! Ideme zpívať koledy!" hovorí Robo.

„Neprehnal si to s jointákmi?" hovorí Rudi.

„Ty už nič nehovor, Rudi, ty ma len lúb. Dvihnúť gate, obidvaja!" hovorí Robo.

Dvihneme teda a kukáme na biele ponožky. To je moja pýcha, bílá ponožka. Denne dvakrát si mením bílú ponožku na každej nohe. Jak ideme hrať karty a nemáme biele ponožky, nezahráme si. A Robo na nás škaredo kuká.

„Bíle ponožky?! Do piči bíle ponožky!" hovorí Robo.

Zaštrngá na moju reťázku, omaká Rudiho prstene.

„A čo je toto? Reťázky, prstene?! Do piči reťázky, prstene!" hovorí Robo.

Zatrepe koženú bundu.

„Kožená bunda? Do piči kožená bunda! My sme odteraz konzultanti! Lebo Miki je náš konzul! Tento barák začne mať úroveň! Dáte si našiť čierne obleky jako v amerických filmoch! Pištoly sa budú nosiť, ale nenápadne. Ide nová doba. Dostanem kanceláriu a tam drevený telefón. Zvoní, zvoní, ale jebem naňho. Já sem gdosi! Nechodím už do terénu, konzultujem z kancelárie! A on furt zvoní! Dvihnem a zarevem - komu tykáš, ty kokot?! Položím sluchátko a pekne ďalej konzultujem. Aj vy chlapci tak. Na úrovni. A žádné kurva, cecky, čo som to chcel! Musíte robiť na sebe! Lebo idú Vánoce, chlapci, pre celú rodinu! „Rozmýšľajte!" hovorí Robo.

Popliéska Rudiho po pleci a odíde z fitnesska. Hneď sa vráti.

„De ste v piči tolko?!" hovorí Robo.

Ideme konzultovať.

NOVÁ DOBA

V tých dňoch, kedy boli šetci takí vytešení z Mikiho konzultovania, ja jediný som bol smutný. Já, Edo Štartér, som svojimi rengénovými očami videl za roh. Videl som, že naša rodina sa miesto hore začala šmýkať dole. Aj keď to tak na začiatku nevyzeralo.

Najprv mi zavolala tá babenka. Že chová psov a že či nechcem setra. Že ví, že som stratil Arnolda a že mi chce pomôcť. Ból som za ňú, sedeli sme na kávičke a po dlhém čase som si s kýmsi dobre pohovoril. Ináč bola k svetu. Keby nemala okuláre a nosila kratšie sukne, nevím, či by som sa bavil iba o psoch. Dala mi telefón, že jej môžem deň-noc zavolať, keby som potreboval. Že ona a jej kamaráti mi pomôžu.

A hovorila, že ja nejsom taký zlý, ako vypadám.

Potom Miki začal prestavovať barák. Hlavný vchod do fitneska prerobil a do fitka sa chodilo bokom. Urobil v chodbe taký drbnutý pultík a tam sedela Paula a striedala sa s nejakú červovlasú, jakože recepcia. Vlastne tam stále sedela tá černá, Paulu som tam videl iba ráz.

Zrovna prišli tí dvaja právnici, také ty extra vychcané svine, čo hovora sem-tam v telke a vysekali už z basy najvačšie kurvy slobodného Slovenska. Zrovna tedy Paula robila recepčnú.

Vítali sme ich pomály chlebom a solú. Miki aj chcel návštevy hostiť borovičku a kaviárom, ale vyhovorili sme mu to.

„Nepchaj sa nikomu do riti," hovoril Robo.

A Miki si dal povedať. Ale radúval sa z tých dvoch veľmi. To boli naši ľudá a Miki, jak sa ich bál, tak ich potreboval a jaksapatrí si ich obchádzal.

Keď s nimi rokoval, strážil som im bavoráky. Paula robila na nich oči, nosila kávu a slané, ale hneď ju to prešlo. Vlastne ešte raz bola na recepcii, jak došiel nejaký menší oný z ministerstva hospodárstva, ináč pilne drela angličtinu. Učili sme sa vo voľnom čase šetci a Julo sa stal členom rodiny.

Na školu sa vykašlal. Už bol sektember v polovici a nigdo ho neposielal preč. Mikiho učil osobne. Chemikár Julo u nás normálne urobil kariéru. Sám sa naučil anglicky. Tak mu lepilo, že spíkoval jak žeravý. To nemám z vlastnej hlavy, já vím len havarjú a kamán bejby, ale jeden z Čičolíny hovoril. „Prízvuk nemá dobrý, ale dohovoril by sa,“ hovoril ten z Čičolíny.

Robo odvtedy, jako ubalil Paule a chcel Jula zaklať, bol pokojný jak bábatko. Usmieval sa a vodil si denne inú kurvu, aby to Paula videla. Ale tej to asi bolo fuk. A jak aj nebolo, hrala to na jedničku.

Miki mal roboty viac než predtým, ale nebolo dňa, aby nás nevyskúšal.

„Havarjú tudej. Rudi?“ hovoril Miki.

„É..., gút, nie, kurva! Fajn! Ajm fajn, Miki!“ hovoril Rudi.

Zrovna si bol zebrať z obchodu tresku a tri žemle.

„Hau mač iz it?“ hovoril Miki.

Rudi sa zamyslel. Čo treska stojí, nevedel zaboha, lebo v lahódkach nakupoval vždy zadarmo, šak sme ich chránili. Takže sa potil dvakrát jak inokedy.

„Fiš? É... tú meny... many... mač... mač... fifty koruna, fórtý haliera,“ hovoril Rudi.

„Haliers, ty kokots?! Uč sa, krista!“ hovoril Miki.

A potom prišiel krajčír a meral nás na obleky. Na skúšky do salónu sme nechodili, asi sa bál, že jakživ už uňho nebude nigdo šit'. Radšej to nosil rozšité na ramienkách a skúšali sme ve fitnesku. Do týždňa sme boli oblečení jak do opery.

Kolečko sme robili stále v bundách, Šak ani baník nejde do bane v nedelkovom. Šaty sa nosili povinne doma. Potom Miki povedal, že aj kolečko sa bude robiť v oblekoch, nech naši partneri vid'á, že sme solídna firma. Nevím, či to pomohlo, platili jak predtým, to značí, že sem-tam niekdo nemal dost' a dostal nakladačku jak predtým.

Ale jedno sa musí uznať. Je to rozdiel, keď tomu, gdo neplatí, jebne niegdo v riflách a koženej bunde, jako keď mu jebne niegdo v parádnom dvojradovom obleku.

Vyprázané po papuli hned ináč chutí.

ZLATÁ TABULA

Raz zavčas rána došiel remeselník a navrtal nám do múra štyri dierky. Miki pri ňom stál a ukazoval, gde. Najprv sa kukal z blízky, potom sa kukal až s chodníka, či je to dost' vysoko. Chlapík tam našróboval zlatú tabulu a čakal.

Miki sadol do džípu a chodil hore-dolu po ulici a kukal z auta, jak je tú tabulu vidieť. Najprv išiel krokom. Bolo ju vidieť. Vrátil sa a išiel rýchlejšie. Zas ju bolo vidieť. Nakoniec sa prehnal okolo osemdesiatku a kukal na tabulu.

Furt ju bolo vidieť.

Potom sme sa kukali my. Ale už len tak pri dverách. Parádna pozlátaná, francúske písmenká a jakési arabské hakybaky.

„Až teraz si honorárny konzul, Miki. Nie že by si nebol, ale viš. Tabula je tabula," hovoril Robo. Večer sme dlho kukali do mapy a hľadali ten jeho ostrov, kerého ból konzulom, ale za žiadného boha sme ho nemohli nájsť.

SYMFONICKÝ ONÝ

Miki hovorí: „Edo, zavezeš Paulú."

Já hovorím; „Na Márijahilferštráse?"

Miki hovorí: „Na koncert."

Já hovorím: „De?!"

Miki hovorí: „Do filharmónie."

Já hovorím: „Zajebalo jój?"

Miki hovorí: „Nepičuj a chod'. A daj si oblek a motýla. Budeš reprezentovať, ty kokot. Vezeš sestru honorárneho konzula! A pištol nechaj v aute, nech nerobíš hanbu!"

Za hodinu sme v Bratislave. Sestra honorárneho sa predsa musí ukazovať. Trošičku blúdíme, ale nakoniec zastavím pri Dunaji, jak je tá Reduta. Už som sa zorientoval. Keby hneď Miki povedal, že je to tam, gde oplieskal tristotisíc v rulete, nájdem to ráz-dva. Zas neni gde parkovať, nejaký policajt pičuje, ale jak vidí diplomatickú značku, ukazuje mi cestu.

To sa mi lúbí. Predvčerom by mi kukal do kufra, čo vezem, a teraz mi salutuje. Dám mu sto korún. Že mi našiel flek, ale nejako čudne kuká. Nechám tak.

Pri vchode sa už madžgajú vyobliekaní oní. Také mladé v sukničkách kontrolujú pozvánky a nejaké gorily to šeckeru merkurujú.

Ale do vačku sa neodvážia pozreť. Kludne som mohol pištoľ zebrať. Bez nej som jak bez ruky. Zakývam pozvánku a ideme donútra.
„Drž sa za mnou, Edo!“ hovorí Paula.
Chová sa, jak keby sa nikdy neškrabala vidličku po chrbte. Všade chodí kokoti ve frakoch a vysušené babky v drahých šatách. Ale aj šikovné sa nájdu. Prechádza sa tam taký cicvor ze šerpú, vypadá jak admirál z filmu Vzpoura na Bounty.
„To sú diplomati,“ hovorí Paula.
Gdesi vzadu čašníci chystajú stoly, ale zatiaľ sú prázdne.
„Miki hovoril, že bude aj recepcia,“ hovorím já.
„Opravíš sa žrat, zašpiníš si oblek!“ hovorí Paula.
Celkom mi pokazila náladu. Nasraný idem do sály. Veliká, pekná, s lustrami. Vzadu porádný orgán, väčší jak v našom kostole. Sedíme vedľa nejakých, čo furt nemecky hovoria. Kukneme na seba, usmejeme sa. Nevím, čo ma to napadne a pokloním sa. Nemka vedľa sa ukloní tiež. A já jej vezmem ruku a bozkám. Čosi mele nemecky. Aj Paula jej podáva ruku. Račej sa tam nekukáme, prestane aj ona kukat' na nás.
Zahrajú fanfáry, príde prezident, postavíme sa.
„Prezident,“ hovorí Paula.
Privíta šetkých v sále a babenka vedľa neho to poví do mikrofónu anglicky, nemecky a ešte jakosi.
„Príhovor,“ hovorí Paula.
Šetci tleskajú. Sadneme si. Zboku prídu muzikanti, vela ich je. Kým sa usad'á, trvá to.
„Orchester,“ hovorí Paula.
Prestanú hrkat' stoličkami a zase sa tleska. Nakoniec príde týpek ve fraku a pokloní sa.
„Dirigent,“ hovorí Paula.
„Nejsom kokot,“ hovorím já.

Nemka vedľa kukne na mňa. Tlieskame. Ten oný dvihne paličku, šetko stíchne. Toto som raz videl v televízore. Tam to znesem, keď si môžem skočiť po čipsy. Tu sa nedá ani vyšťať. Jak to šetci vydržá?

Kapela hrá a je to tak strašne otravné, že mi padne hlava. Možno som aj chrápal, nevím. Paula syčí a štuchá do mňa. Nemka sa na mňa občas kukne. Usmejem sa a zas jej bozkám ruku. Už sa vás nekuká.

Sedím, ťažko je nespáť, keď takto hrajú. Že vážna hudba? Nudná hudba, šetci sa premáhajú, akože tomu rozumejú. Ale nudá sa tiež, lebo sa to patrí. Vidieť to na nich.

„Edo, neobzeraj sa!“ hovorí Paula.

Velice sa silím, nechcem Mikimu robiť hanbu. Všímam si račej kapelu. Majú dobrú výdrž. Asi sa vyšťa pred koncertom. To není len tak sedieť a nevrteť sa. Na jedného si špeciálne dávam bacha, sedí za veľkými bubnami a ešte nehral. Až teraz. Rách!

A zas má prestávku. Ten jediný by stihol skočiť aj na záchod. Ale či ho platá jako druhých? Taký huslista, kupříkladu. Fidliká celý koncert a ten za bubnom zahrá štyri rázy. A gdoví, či niečo medzi sebou majú?

Kukám, taká s veľkými huslami medzi nohami, tá je šikovná. Nejak často sa kuká na toho týpka, čo kýve paličku. Ten paličák ju určite pretáhuje. Šak umelci, nie? Víme svoje, jak sa to medzi nimi hemlesí.

Alebo ten klavirista. Teraz kukél aj on na toho s paličku. Šak môže byť. Možno je paličák na chlapov? Ale huslistka sa tiež kukla. Teraz! A zas! Možno je ten oný podobojím. Já to uznávam, šak sme ľudá.

Určite trtká spolu celý orchester. Ráz som videl také maďarské porno, že Horúca muzika.

Ondili tam pod cimbalom a natrhli aj buben. V takej čárde. Ale tu ma nič podobného nečaká.

Kukám teda na nástroje. Najlepšia je harfa. Jako inštrument, baba je nanič. Zblízka som harfu ešte nevidel. Normálne má pedále, jako auto! Či má aj spojku?

Začal som myslieť na harfu. Šikovne tá s drdolom brnká na nej a občas šlapne na pedál. To bude jako brzda. Keď slapne, ináč to zahrá. Tón jakoby hamuje. Keď nešlape, tón letí jako džíp po dialnici. Alebo naopak? Tak ma ten inštrument zebrať, že ani neviem jako som vstal a zohnutý, abych moc nerušil, idem sa z prvého radu kuknúť.

Strieborné pedále, prisámbohu!

„Edo!“ hovorí Paula.

Červená jak šlak ma ťahá za ruku. Šetci na mňa kukajú, jak keby som mal rozepnutú jatku. Paula ma štípe, strašne to bolí. Sedím už na svojom mieste a prisahám, že už nikdy ma nigdo na žiadny synfonický oný nedostane!

Našťastie to za desať minút končí a všetci tleskajú. Ani nepohnem rukú. Vypadneme medzi prvými, na stoloch žranice od výmyslu sveta, aj ananásy. Čašníci zadarmo núkajú šampanské, ale Paula ma ťahá preč. Vybalí to, až sedíme v džípe.

„Ty si taký kokot, Edo! Nepočul si, čo to je diplomatická nota? Takú keď Mikimu zahrajú, to bude príser! Lebo ty a já sme boli Miki! Ty si nerobil hanbu sebe, ale Mikimu, ty kokot! Honorárnemu konzulovi! Čuč, prosím ťa a zavez ma domú!“ hovorí Pavla.

Vytáhnem sáček s Arnoldovým popolom, chvíľku naňho kukám.

„Co neštartuješ?!“ hovorí Paula.
V rodine už nemám nikoho. Ostial som sám. Doma som vytáhol číslo a zavolať tej babe, čo mi chce pomôcť. O hodinku sme už sedeli na kávičke. Ďaleko za mestom, samozrejme. Nemusí nigdo nič vedieť. Na psa už ani neprišla reč a ani mi žiadného setra už neponúkala.
Fakt já nejsom taký zlý, jako vyzerám?

PRIHÁRA

Miki v čiernom obleku sedí v pracovni. Na stole má noviny, kuká kurzy peňazí. Niegdo klope prvý raz, ticho. Klope druhý raz, ticho. Klope zas. Nesere sa a vojde.
Robo v čiernom obleku. Chvílenku čaká, jak Miki šuchorí kurzovým oným.
„Že konzul pracuje?“ hovorí Robo.
Miki si čosi zapíše a kukne naňho, že pod'.
„Môžem?“ hovorí Robo.
„Čo, chlapec mój? Jako?“ hovorí Miki.
„Miki, necítiš to, že vela spíme?“ hovorí Robo.
„Nerád spíš, mój?“ hovorí Miki.
„Spím vela rád, a jak. A že necítiš, že vela papáme?“ hovorí Robo.
„Málo papáš rád, mój?“ hovorí Miki.
„Vela papám rád. Strašne žerem, šak víš,“ hovorí Robo.
„Tak na kerú piču si došiel?“ hovorí Miki.
„Kšefty nám idú?“ hovorí Robo.
„To ťa trápi? Že kšefty nám idú jako nigdy? Ze už teraz sme v plnke jak loď?!“ hovorí Miki.

„Šecko sa nám darí, lebo nám už nigdo nejde po krku," hovorí Robo.

„Kuki ťa trápí? Že videli teba u jeho vdovy, ty kanec? To ťa trápí?" hovorí Miki.

Robo si sadne do černej sedačky. Makučká je, že kolená má hneď pri brade. Vyskočí.

„Jako by som padél do bahna!" hovorí Robo.

„Jaké bahno, kokot? Talianska sedačka za pol melóna!" hovorí Miki.

Robo si opatrne sadá. Zas je v talianskom bahne až popás.

„Trápi ma, ze je nám velice moc dobre. Dokedy?" hovorí Robo.

„Poznám ťa jak vlastné boty. Povedz ty svojmu Mikimu, čo teba naozaj trápí. Pod' do mňa!" hovorí Miki.

„Učiteľ," hovorí Robo.

„Šak dobrý je jak víno. Povedz štyri," hovorí Miki.

„Fór," hovorí Robo.

„Povedz slon," hovorí Miki.

„Elefant," hovorí Robo.

„No, vedel si toto pred dvoma mesácmi? Počúvaj, ty necítiš, jako rasteš? Že ideš hore? To mi povedz? Že jak pracuješ na sebe? Ty ver Mikimu," hovorí Miki.

„Dám ti taký príklad..." hovorí Robo.

„Pod' do mna," hovorí Miki.

„Chodíš po svete a všade leze ten hmyz, obyčajní ľud'á, víš. Ale zrázu v dialke vidíš cicu. Behá, svieti medzi tými smet'ami, jak je krásna. Požreš na ňu a víš, že moja si, cica. Tak ideš po nej a kúpiš jej také ty pičoviny jako prsteň, auto, dom. A jedného večera sedíte dobre napapaní pri televízore a zrázu sa ti začne honiť v hlave, že gdo koho ulovil? Ty ju alebo ona teba?" hovorí Robo.

„Šak tak to vo svete chodí, nechaj tak... Čo má s tým učiteľ?! On po tebe vyštartoval?!“ hovorí Miki.
Robo sa zarehoce. Krúti hlavú. Aj Miki sa rehoce.
Buzerant ešte v tejto rodine nebol! Nalejú si dobrý chlast.

„Tú nám vypálili v Írsku,“ hovorí Miki.
Pijú bez ladu, jednu, aj druhú. Írsku visku, dobré teplo v gágore.

„Chutí aj teplá, čo?“ hovorí Miki.

„Učiteľ ma nechce, neboj. Nevyštartoval po mne. Iný príklad ti dám. Pamatáš na toho Miloša, Csabov kamoš čo ból?“ hovorí Robo.

„Jak by nie,“ hovorí Miki.

„Jak sme ho mali privázaného v pivnici o kúrenie a bili sme ho jak koňa?“ hovorí Robo.

„No tak počkaj, pýtali sme sa ho,“ hovorí Miki.

„Jak chceš, desať dní sme sa ho teda pýtali. A já sa ťa dneska pýtam, že gdo sa koho vlastne pýtal? My jeho alebo on nás, keď mal v bote mikrofón?!“ hovorí Robo.

„Kurva, ani mi nehovor. Víš, čo to stálo?! vlastne víš. Rok sme sa z toho lízali!“ hovorí Miki.

„A šecker urobil len vyjebanec Csaba,“ hovorí Robo.

„Csaba je mŕtvy. Co s tým má spoločné učiteľ? Máš dvókazy?!“ hovorí Miki.

„Nechaj to na mňa. Je to moja chyba, já som ho dovliekol,“ hovorí Robo.

„Nežiarliš ty trošíčka? Kvóli Paule, čo?“ hovorí Miki.

„Jeb na to! Pre rodinu to robím!“ hovorí Robo.

„Do Pauly sa nestaraj. Aj tak ju to do mesáca prejde,“ hovorí Miki.

„A čo, dievčatká ve strelu prídu? Ty nové do Čičolíny?“ hovorí Robo.

„Že jaké čokoládky prídu? Mulatenky!" hovorí Miki.
Robo si popraví slípy.
„Jój, černá pička neni bílá! Do stredy ti šetko o učitelovi povím!" hovorí Robo,
„To budem rozbabraný až do stredy? Zajtra chcem vedet' šetko!" hovorí Miki.
Jak povíš! Zajtra ho máš na stole aj s gulámi v sáčku!" hovorí Robo.

MIKIHO DRÍM

Obášený teplom a írskym chlastom, s hlavú na kurzovom lístku Miki o chvílu zaspí. Drímuje o hodine angličtiny. Very fajn sa mu drímuje. Otvárajú sa dórs a núter vác vpláva jako vojde učitel.
„Háj, máj ingliš tíčr Julio!" spíkuje Miki.
„Háj, máj lavly stjúdent Miki," spíkuje Julio.
„Havarjú tudej?" spíkuje Miki.
„Senk jú. Very vél," spíkuje Julio.
„Hau du ju fíl it!?" spíkuje Miki.
„Fajn," spíkuje Julio.
„Lets tok ebaut jor šúz," spíkuje Miki.
„Váj?" spíkuje Julio.
„Váj not?" spíkuje Miki.
„Á ju šúr?" spíkuje Julio.
„Ebsolútly," spíkuje Miki,
„Left or rajt?" spíkuje Julio.
„Ferst left, den rajt," spíkuje Miki.
„Ól rajt! Ti zis máj rajt šú," spíkuje Julio.
„Ou, jór rajt šú iz blek!" spíkuje Miki.
„En ti zis máj left šú," spíkuje Julio.
„Ou nou! Jór left šú iz blek olsou!" spíkuje Miki.

„Vau! Brilant ajdea!" spíkuje Julo.
„En vo ti zit?" spíkuje Miki.
„Dis? Di siz máj majkrofoun!" spíkuje Julo.
„Jór majkrofoun? A ju súr?" spíkuje Miki.
„Ebsolútly!" spíkuje Julo.
„Džast nau aj em sou satisfajt," spíkuje Miki.
Vyťahuje very big pištol, tak strašne big, že sa dá
použiť len v jeho dríme. Klade nabitú gan učiteľovi
na čelo.
„Heve nájs dej, hany bany, buc!" spíkuje Miki.
A vypáli do tíčra šetkých ilevn nábojov.

RUDI A ZORA

Okolo domu sa furt ometajú murári. Miki dal príze-
mie obložiť mramorom a urobil o meter vyšší plot.
Zvenku biely, znútra pomalovaný. Objednal si
umelca z Bratislavy a chalanisko tam celý týždeň
kreslil fresky.

Barevné. Napríklad:

Miki pri džípe (z lavej strany, pravú zrovna nabúral).

Miki s motorku Honda (patrila Kukimu).

Miki poluje 1 (bol ráz na bažanty).

Miki poluje 2 (fantázia z Afriky, Miki stojí, slon
padá).

Rodina striéla (ze športových lukov, okrem mňa sú
tam šetci).

Já som neni nigde. Chalani sa posmievajú, že já
som vlastne na tej prvej freske. Že sedím v džípe a
cez zrkadlové okná ma neni vidieť. Kokoti.

Móžem sa já vysrať na nejakú fresku.

Lebo robotka musí stále frčať. Já s Rudim chodíme
na kolečko a zaúčame mladých. Feki a Lojzo, poma-
lá dvojica.

„De sa tolko vlečú? Ešte máme tri bary a picériju!"
hovorím já.
„Čo máš nervy, Edo? Šak ty si ból rovnaký kokot,
ked si začínal," hovorí Rudi.
Učí mladých, čo môžu, čo nemóžu, komu môžu a
gdo nám môže.
„A nevím, či si taký kokot aj nezostal," hovorí Rudi.
Že naserem sa? Veru nenaserem. My sa tak
šceglíme. Gdo ti nemóže povedať kokot, neni tvoj
kamarád. A Rudi je posledný ze starej gardy, s kým
sa tu dá hovoriť.
Velice sa premenila naša rodina. Miki dá vác na
svojich advokátov, než na mój radar. A Edo Štarter
má radar v nose.
„Šak ty si naša Sibyla," hovoril mi Miki kedysi.
Ale dnes sere na svoju Sibylu. Zabudél už, že oddola
sa rodina stavá nie od vrchu.
Trošíčku ho za to klamem, ale len tak máličko. Jed-
nak teda sa stretávam s tú babu na kávičke za
mestom, jednak istím Rudiho, keď chodí za Zorú.
Jasné, že nie do Čičolíny. To by sa Mikimu donéslo.
Rudi má furt zaracha. Miki je moc tvrdý. Já som len
jedenkrát človek a jak vidím druhého človeka trpeť,
pomóžem.
Rudi tak mne pomóhel, ked sme vymlátili Čajovňu.
Zbil som nejaké decká za to, že Miki mi zrazil Arnol-
da. Mikiho zbit nemóžem. Nemóžem mu nohy polá-
mať a urobiť mu z ksichtu rajčákový pretlak jako
každému inému.
Až ma napne, jak na to pomyslím. Čo sa se mnú
deje? Len nemysli, Edo, a rob. Rob! Pomáhaj
Rudimu!
Idem teda za Makakom, jak volajú nášho školníka.
Je hrbatý a chlpatý jako opica. Zistím, kedy je volná
telocvična a tak mu zaplatím, že mi nohy bozkáva.
„Chcem ju na tri hodiny, na skúšku," hovorím já.

„Nepáchne tam ani noha!" hovorí Makak.
„Budem pred dverami," hovorím já.
„Zamknem školu aj vchod," hovorí Makak.
„Každému, gdo sa bude dívať, odstrelím gule,"
hovorím já.
A ukážem Makakovi pištol. Má modru knižku,
chlapec, ale pištol pozná. Dajú sa ňú narobiť také
diery do brucha, že do nich strčíš tenisák.
Makak čosi zamekoce, pozametá telocvičnú, vytre
podlahy a naťahá žinenky. Rudi na to bere, víte.
„Rebriny držá? Nie že sa mi zabije kamarád," hovo-
rím já.
„Dva roky, čo ich vymenili," hovorí Makak.
„Nejaké činky daj na zem. A hento je čo?" hovorím
já.
„Disk. Dorastenci to hádžu," hovorí Makak.
„Daj aj disk na zem. A kopije," hovorím já.
„To je hliníkový oštep," hovorí Makak.
„Kamaráta rajcuje šport, rozumíš? Jak bude spokoj-
ný, velice pekne zarobíš," hovorím já.
Pred polnocú tichučko zastane za telocvičnú Zorina
Fabia. Rudi došiel peši. Stojí za kopú koxu do
kotolne. Chytí Zoru za ruku a nebyť mňa, urobí jej
to na kokse.
„Chod' donútra, neblbni!" hovorím já.
Idú donútra, Makak stojí pri sprchách, ukážem mu,
aby sa vyparil. Zájde do kabinetu. O chvíľu odťal
počuť, jak padajú lopty. Nazrem, police sa trasú,
lopty skáćú po zemi. Makak sa chcel kuknúť
vetrákom.
Ukážem mu pištol, zakvičí a ujde. Zavrem dvere a
trošičku idem počúvať, čo robí ten kanec v
telocvični.
Tam je ticho.
„Rudi vyznáva lásku," hovorím já.

Vytáhnem bagetu a z dlhej chvíle ju idem jesť. Ochutnám, vyplujem. Kerý kokot mi kúpil vegetariánsku? Hladný idem počúvať za dvere. Furt nič. Počujem len svoj žalúdek.

Jak sú ticho už druhú hodinu, nevydržím a potichúčky otvorím. Ovane ma spotený smrad a čosi známe. Na žinenke sedí holý Rudi, hlavu ma v rukách a stene. Voňám krv.

Na parketách pod bradlami leží holá Zora v čelenke a adidaskách a z brucha jej trčí hliníkový oštep.

TAK ZORA UŽ NENI

A pričom chýbalo málo a Zorú by sme do Čičolíny nezebrali. Možno ešte mohla žiť. Bolo to akurát pred dvoma rokmi. Csaba zrovna opačoval Ukrajinky, čo došli na inzerát, že hladáme čašníčky. Máš ho vidieť. Ale že škrabať vedeli porádne!

Skočili na nás, jak sme im zebali pasy a Csabovi skoro vybrali oko z hlavy. Trošička sme ich prefackali. Jedna si zvykla hned', ale druhá nepovolila. Tak ju Csaba privázał v suteréne o vodné čerpadlo Sigma. Policajtskými želiezками. Ale tá sviňa vytrhla trubku a zatopilo suterén.

Išla potom do druhej pivnice na železný rošt. Samosebú, že sme ju dobre privázali a tam ležala asi dvanásť dní. Furt sa bránila. Každý deň sme ju šetci opačovali. Držala sa dlho.

Tak sa Csaba nasral a zebrať trháci kalendár. Natrhal ho od Velkej noci až po Dušičky a porozdával to družstevníkom, čo oproti chodili na pivo. A púšťal ich na dévušku celý týždeň, až kým nevymakla.

A bola naša. Darmo, výcvik je výcvik. To sa nedá odflákať. Jak zanedbáš psa, nikdy z neho nebude špičkový stavač. Já o psoch čosi vím a Csaba zas vedel čosi o babách. Šak mu to aj vrazilo do hlavy. Myslel si, že už je super číman a každý je proti nemu fas. Tak začal podráždať Mikiho, chcel ho dokonca vyhodit' do luftu v džípe, ale odnésoľ si to Prco, šak víte.

Teda, jak sme opačovali ty dve z Ukrajiny, prišla babenka z južného Slovenska, predstavila sa že Ilona nevímjaká a že nie za čašníčku, že ona chce robiť rovno v erotickém salóne. Na prvý pohľad žiadná sláva, ale vtedy sme rozbiéhali firmu.

„Opáč ju, ty kokot," hovoril Csaba.

A sotil Ilonu Rudimu. Sám bežal do pivnice. Točil si na video, jak Ukrajinku keľujú družstevníci. Mal už štyri kazety. Potom ich kopíroval a zhrábel za to pekné peňáze. Csaba bol kurva vychcaná, ale talent mal.

„Opáč si ju sám, ty fas," hovoril Rudi,

Ale Csaba už ból v suteréne. Tak Ilona prischla Rudimu. Zaťáhel ju do kancelárie, Ilona dala ze seba ten hnusný kabát, štráfikové šaty - a Rudi zhíkél. Mala urobené svaly jak kulturista.

„Športuješ?" hovoril Rudi.

„Dvíhala som v šróbárni bedne s maticami," hovorila Ilona.

A tak sa narodila Zora.

Rudi ju začal osobne natírat' olejom, našiel jej cvičebný program a urobil ten jej športový image. Jakože fitnesska. Brýle išli dolu, dostala kontaktné čočky a dlhú parochňu. Prešiel mesác a bola z nej jednička Čičolíny.

Dlho jej šlapala na paty polepšená Ukrajinka. Prezývali sme ju Štyrkazetová. Tá drina stála za to.

Ale dievča si jednej noci podrezalo žily pohárom na koňak a Zora sa stala zlatým klincom podniku.

„Jáj, ty to vieš, kúrva... to ťa naučili ve šróbárni?“ hovoril Rudi.

Spotený sa odvalil nabok. Jako na Zore sa ešte na žiadnej neurobil. Rudi si vlastne Zoru vymakal na svoj obraz.

Bol jej stvoriteľ. Furt jej kupoval nové adidas a ty rajcovné potítka na čelo. Ty rebriny a činky do izby bol tiež Rudiho nápad. Klienti velice rádi chodili do jej fitneska a chvíľami sme aj Čičolínu súkromne volali že Zora.

Akurát Mikimu sa to nesmelo povedať. Miki bol na blondíny. Ale cenu Zory poznal velice dobre a jak ju Rudi z lásky zabil, nasral sa velice.

PAULA SA CHCE ZHOVÁRAŤ

Po tom prúseri sa Miki prestal se mnú baviť. Prišiel o najlepšiu babu. Vedel, čo robí, keď Rudiho od nej ťahá. Lebo Rudi fakt je agresívne hovado. Se mnú sa teda Miki nebavil, ale Rudiho rádne dojedal.

Skoro ho zabil, ale nakoniec musel dať dolu oblek, vyfasoval montérky, kýbel a vápno a celý mesiac natieral pionérský tábor.

„Nech je jak Biely dom, dopiči!“ hovoril Miki.

A kým Rudi s vápnom makal pri jazere a zas po rokoch opáčil Solvínu, Mikiho barák sa pomáľy dokončoval. Logo Fitness Starr išlo preč a dolu sa ligotala len zlatá tabula honorárneho konzulátu. Veru to už nebol bar s posilovňu, ale parádny úrad. Ani primátor nemal lepšiu budovu a nemal ani takých konzultantov v čierných oblekoch, jakých mal Miki.

„Môžeme ti ešte hovoriť Miki, alebo len konzul?“
hovoril Robo.

„Icte do piči,“ hovoril Miki.

Za celý čas tu nebol nijaký farebný oný, čo by potreboval jeho služby, ale Miki bol pár rázy na východe a ťahal vraj jedného araba z búračky, čo mal v Košicách. To bola celá jeho konzulárna činnosť. A všelijaké ty párty v krajskom onom aj v Bratislave, kam som ho vozil. Ale núter som po skúsenosti s filharmónijú nesmel.

Tam chodil len Miki a Paula. Paula chcela občas zobrat' aj učiteľa, ale Miki sa nasral.

„Nepatrí do rodiny!“ hovoril Miki.

„Ale Mikííí!“ hovorila Paula.

„Neser ma!“ hovoril Miki.

A tak vždycky, jak sme sa vrátili, Paula hned' bežala za učiteľom a rozprávala mu, koho tam videla, čo mali baby oblečené a jak na ňu celý čas jeden z ochranky mrkal a ona že mu povedala pche.

A furt to Julovi u Mikiho žehlila. Včera to teda malo grády!

Príde za Mikim do nového podniku, čo o týždeň otvárame. Ináč, bude to največšie disko v okrese. Stavajú tam už chrómované štangle, okolo kerých sa budú krútiť baby. A venku, na takom balkóniku, budú ďalšie baby tancovať v reflektoroch a lákať tých na chodníku, nech idú núter. V sále budú ty lejzrové pičoviny a vác reprákov, než mávali Blek Sabat.

Miki a Paula teda kukajú, jak by sa dala hala ešte vylepšiť. Skoro je to už hotové, len vypucovať. Miki pomáľy listuje také to barevné porno, gde sú nafotené super baráky znútra a ostatní nad tým slintajú, že chcú bývať jak tí na obrázkoch. Zalúbí sa mu jedna stolička.

„Takéto sem dáme, čo?" hovorí Miki.
Paula horlivo prikývne. Neví, jak začať.
„Hodili by sa sem aj zrkadlá, čo myslíš?" hovorí Paula.
„Jasná vec, Pauli. Celé to bude jedno veľiké zrkadlo," hovorí Miki,
„Nebude to zas vela?" hovorí Paula.
„Zvačší to priestor, nechaj tak. Ludia majú radi zrkadlá. Ale ten bar sa mi nelúbí. Je to moc studené," hovorí Miki.
„Gaba má farebné neónky a je to velice chutné," hovorí Paula.
„Jeb na Gabu, prosím ťa. Já som Miki. Víš, já mám taký sen. Že sa ludia stretnú a poved'á si - ideme sa zabávať. A kam sa ideme zabávať? Gde je to najlepšie?!" hovorí Miki
„Predsa u Mikiho!" hovorí Paula.
„Presne, moja! Toto bude špicová diskotéka! A vedľa malý obchodík - víno, cigarety, šprcgumy," hovorí Miki.
„Miki? Kúp mi byt," hovorí Paula.
„Neónky, to je blbosť. To letelo pred desátimi rokmi. Dneska šecko sviet'á lejzre," hovorí Miki.
„Kúp mi byt," hovorí Paula.
„Byt? Načo je tebe byt?" hovorí Miki.
„Chcem mať súkromie," hovorí Paula.
„Čo mi tu vypráváš? Šak más doma štyri izby plné súkromia! Lepíš si tam po stenách pičoviny? Toho Pitta? Lepíš! Povedal som ti já niečo? Nepovedal. A vodiš si tam hore chlapov? Vodiš! A išlo ode mna k tebe nejaké krivé slovo? Nešlo!" hovorí Miki.
A zavre časopis a začne sa prechádzať po zemi, zakrytej igelitom. Sem-tam je igelit natrhnutý a Miki vždy, jak príde k diere, zúrivo do nej kopne. Igelit sa trhá.

„Ty to nechápeš, že já chcem byť sama?!" hovorí Paula.

Jak sama?" hovorí Miki.

„Mať svoj byt! Nechcem každé ráno otvoriť dvere a v chodbe vidieť Roba, alebo v kuchyni Rudiho, jak si varí kávu..." hovorí Paula.

„Rudi si už u nás kávu neuvarí, neboj sa!" hovorí Miki.

„A pred domom mi nebude stále štartovať Edo! Ja chcem bývať sama!" hovorí Paula.

„Doba je zlá, moja. Jako chceš byť sama? Chlapci na teba dávajú pozor!" hovorí Miki.

„Ježiš, Miki, ja mám z teba migrénu!" hovorí Paula,

„Jeb na migrénu!" hovorí Miki.

Paula si preloží nohu cez nohu, aby jej dobre trčali kolená. Snaží sa vytlačiť nejakú slzu, ale nejde to. Dvihne oči.

„Teraz sa na mňa dobre pozri a povedz mi, kolko mám rokov. Nie na kolko vyzerám, ale kolko rokov mám naozaj!" hovorí Paula.

Miki si k nej sadne. Hneď zaňuchá tú dobrú samičú voňavku.

„Ale čo ty vyprávaš, Paula! Šak ty si jedna chrumkavá kočena! Šak já keby som nebol tvoj brat, máš se mnú problémy!" hovorí Miki.

„A dokedy?!" hovorí Paula.

„Čo dokedy?" hovorí Miki.

„Ze dokedy budem taká dobrá?! Pretože ja by som možno hcela aj rodinu, to ťa nenapadlo?!" hovorí Paula.

„Šak máš rodinu! Mňa, Roba, Eda!" hovorí Miki.

„Normálnu rodinu! Je o pať minút dvanásť! Tikajú vo mne biologické hodiny! Mne už možno ušiel posledný vlak!" hovorí Paula.

Miki vyskočí a tak jebne do igelitu, že na podlahe ostane čára.

„Já sa z teba zbláznim! Čo v tebe tiká?! Biologické hodiny?! Tak si kúp digitálky, nebudú tikať! A čo ti ušlo? Vlak? Ved' ty si jakživ vo vlaku nesedela! Ty ani nevíš, gde je tu stanica! Nesor ma, Paula! Víš, že ťa lúbím, tak nesor ma!" hovorí Miki.

Paula sa obráti chrbtom. Má toho dost'. Začne si písať. Ví, že tým Mikiho strašne vytočí.

„No tak sa puč, sliepka jedna! Máme desať hodín času!" hovorí Miki.

Nemá do čoho kopnúť, tak aspoň treskne o zem vodováhu, čo tam nechali majstri. Strašne zle kukne na sestru a vyjde von. Chvílu je ticho. Potom počuť, jak sa na hajzli rozbíja zrkadlo. Feki s Lojzom leťá, že čo sa deje, ale Miki ich pošle do piči.

Já sa nestarám. Venku strážim džíp a počúvam to cez okno. Já už som toho počul! Ale já som betónová rúra bez konca. Čo sa do mna vyleje, jakživ nevýde von. Zas treskne nejaké sklo. Že teda kinečko robá velice. Miki sa o chvílu vráti a už je pokojný.

„Mám robotu, moja, povieš mi to zajtra," hovorí Miki.

Paula hodí vlasmi, dnes má blond jak zlato.

„Keď ja niekoho mám. Vážna známosť," hovorí Paula.

A Miki má zrazu dost' času.

PIŠTOL V TRENKÁCH

Miki hovorí: „Z rodiny?!“

Paula hovorí: „Angličan.“

Miki hovorí: „Gdo?!“

Paula hovorí: „Julo.“

Miki hovorí: „Gdo, moja?!“

Paula hovorí: „Náš Julo.“

Miki hovorí: „Náš Julo? Učiteľ?!“

A zvalí sa na zem, igelit neigelit a kope nohami jako žrebec. Za tých pár sekúnd si zasviní oblek až taký hnus. Vstane a zas je v porádečku.

„Feki!“ hovorí Miki.

Dobehne mladý. „Opucuj ma!“ hovorí Miki.

Feki vytáhne kartáček a kefuje šéfa. Miki sa rozpaží, nič nehovorí, len kuká na Paulu. Feki dokefuje a vypadne.

„Tak ty máš Jula,“ hovorí Miki.

A sadne si naproti sestre.

„Tak otvorme dialóg,“ hovorí Miki.

„On je úplne iný,“ hovorí Paula.

„On teda je úplne iný. A víš, prečo je úplne iný, moja? Lebo on ti donese sedem litrov hrubého, moja!“ hovorí Miki.

„Ježíšíš!“ hovorí Paula.

„V tom je on teda úplne iný. A už ťa vidím, Paulínka, jak hovoria čau Julko zo siedmimi litrami hrubého! Videla som taký fajnový kožušok za stodvadsať litrov čistého! Aj šminky potrebujem, Julko zo siedmimi litrami hrubého! A ty nemáš malú spotrebu, Paula! Pamataj na to!“ hovorí Miki.

„Tunák nejde o peniaze! On sa totiž Julo nemusí báť, či naštartuje auto!" hovorí Paula.

„On sa Julo naozaj nemusí báť, či naštartuje! A víš prečo? Lebo on nebude mať čo naštartovať!" hovorí Miki.

„Ale on je iný! On nemusí nosiť pištoľ v trenkách!" hovorí Paula.

A Miki sa začne prechádzať. Pri každej otočke urobí čaru na podlahe.

„Tak toto je ten problém, že on nenesie pištoľ v trenkách?! Už ťa vidím, Paula, ako každého desátého v mesáci, nie, už tretieho docupitáš — ahojte chlapci s pištoľou v trenkách! Nejako nám nevyšli peňáčky s Julom, založte svoju Paulínku! Jój, to bude úžasné, jak ty na tých svojich lodičkách pojdeš do Julovej záhradky, hodíš si boa okolo krku, aby sa nehompáľalo a budeš pretrhávať mrkvičku!" hovorí Miki.

„Julo píše do Učiteľských novín! Ví šetko o hviezdach! Jeho majú šetci radi!" hovorí Paula.

„A mňa nemajú radi?! Taký už neni, kerý by mňa nemal rád!" hovorí Miki.

„Miki, ale keď my sa ľúbime!" hovorí Paula.

„Prestaň, choď na manikúru. Ku kaderničke choď, daj mi pokoj!" hovorí Miki.

Paula vypne prsa a hodí zlatými vlasmi. Zamrká, že zrázu je v sále prievan.

„Mikííí..." hovorí Paula.

„Nehraj mi tu blondýnu!" hovorí Miki.

Paula sa postaví a jebne dverami.

„Feki!" hovorí Miki.

Nabehne mladý, zožene si leštadlo a čistí zem, čo dokopal šéf. Miki kuká za sestru a ešte si trochu zanádáva. Dialóg sa prerušil.

„Zožeň mi dnes večer učiteľa!" hovorí Miki. Feki friško vybehne.

JAKÉ MÁŠ TOPÁNKY?

O hodinku do Mikiho pracovne vchádza usmiaty Julio. Miki akože kuká do šanónov, ale hádže naňho očkom.

Miki hovorí: „Háj, máj ingliš tíčr Julio!“

Julio hovorí: „Háj, máj lauly stjúdent Miki!“

Miki hovorí: „Ha var júúú tudej?“

Učiteľ dvihne prst.

Julio hovorí: „Ha vááár ju! Ha vááár ju tudej, o kej?“

Miki hovorí: „Jeb na to.“

Julio zmíčne. Miki nechá šanóny a pomaličky obchádza okolo učiteľa. Ten sa stále usmieva, ale už menej.

Miki hovorí: „Lets tok ebaut jor šúz.“

Julio hovorí: „Prosím?“

Miki hovorí: „Nerozumíš anglicky?!“

Julio si rýchlo vyzúva boty. Miki vezme každú, pozerá donútra, pobúcha ňou o stól. Vezme vyskovačku a na každej odrapí opatok. Strhne futro aj vložku. Učiteľ len kuká, ale Miki nenájde nič. Podá Julovi dokaličené boty. Celého ho premacá. Zase nič.

„To je hajzel!“ hovorí Miki.

„Prepáčte, pán Miki, nevedel som, že sa treba prezúvať. Máte tu tie nové podlahy, Švédske parkety, ja si budem dávať papuče, dobre?“ hovorí Julio.

„Ale nie ty, chlapec mój. Ty si fasa chalan, teba mám rád. Obuj sa mi, nech neprechladneš," hovorí Miki.

Vystrašený učiteľ sa chce obuť, ale hneď sa vyzuje.

„Pichajú," hovorí Julo.

A ukáže klince, trčiace z podrážky.

„Kúpim ti nové. Julo. Ty si tu už nejaký čas a my sa vôbec nepoznáme," hovorí Miki.

„Ako učím, to viete, a ináč sa nič zaujímavé nedeje," hovorí Julo.

„Ale mňa baví šetko o tebe," hovorí Miki.

„No. Edovi som s pretekmi pomáhal, to viete, rybárom sa veľmi páčilo. A teraz aj občas cvičím v posilňovni, ale bolia ma z toho svaly, to tá kyselina mliečna, s tým nič nenarobím, ale Paula mi to tu všetko ukazuje," hovorí Julo.

„Pozri, ja vím, že Paula občas ukazuje. Ale máš moje slovo, že bude ukazovať len tebe a dokiaľ bude sama chcieť. Ale povedz ešte o sebe," hovorí Miki.

„Ste spokojný, ako vás učím?' hovorí Julo.

„Velice, Julko. Minule som ból s jedným šaržedafér a zrovna okolo išla taká prsatá blondýna, tak som mu anglicky povedal, že má petky kozy. Rozumel mi. A predstav si, že to bola jeho tajomníčka! Aj nevedel, či sa má smáť, ale chápal ma, viš, jak chlap chlapa," hovorí Miki.

„Vidíte, ja som vlastne chemikár a tu učím jazyk. Na to vlastne nemám aprobáciu a pán Robko hovoril, že vám to ani nemám hovoriť, že by prišli problémy, ale vy sa ma tak pekne pýtate..." hovorí Julo.

A kukne na Mikiho tak nevinne. Hotové jahňátko.

„Tak Robko hovoril? No prídu problémy, ale k Robkovi, kurva! Ale s tým si ty nerob hlavu, ty nejsi na vine! Porozprávaj o sebe, no!" hovorí Miki.

„Vyštudoval som odbor matematika-chémia, vždy ma to viacej tiahlo k matematike, ale skončil som na tej nešťastnej chémii! Ruky flakaté, plášte prepálené od kyseliny, no fuj! Prišiel som za riaditeľom, ale on mi vraví — počuj, mladý, máme tu starého profesora Juráša, ten bude učiť matematiku, kým nepójde do penzie," hovorí Julio.

„Počúvaj, Julio, a ty vieš dobre počítať?" hovorí Miki.

„Samozrejme. Ale ten Juráš je zdravý ako železo a učí dodnes," hovorí Julio.

„Jakože fakt dobre ty vieš počítať, Julio?" hovorí Miki.

„Matematika ma vždy bavila. A Juráš mi bráni," hovorí Julio.

„S tým Jurášom by nebol problém. S ním by som tí vedel helfnúť. A keď tak dobre počítaš, vedel by si aj účtovníctvo?" hovorí Miki.

„To je triviálne. V podstate jednoduchá matematika," hovorí Julio.

„Keď triviálne, tak ja ťa pošlem na kurz! U nás tí účtovníci majú strašne krátku životnosť," hovorí Miki.

Učiteľovi lepí. Obzerá sa, obúva si jednu topánku a hneď ju zas vyzúva.

„Nechcem byť práve účtovník..." hovorí Julio.

„Šak na tú drinu budú iní. Já potrebujem niekoho z rodiny, gdo by sa na nich kukol. Kontrola, chápeš? A ty už si naša rodina. Aj Paula hovorila, že si velice spoľahlivý. Rozmýšľaj, Julio!" hovorí Miki.

Julio vstane, chvíľu neví, gde sú dvere a s topánkami v ruke odíde. Po chrbáte mu teče ladový pot.

Hlavný účtovník! Hlavný účtovník!

ROBO SA LÚČÍ

Robo ví, čo sa patrí. Večer si povysáva izbu. Kúpi dobré víno a na stole zapáli sviečku. Chvílu na to kuká, dá svietnik dole a prevráti obrus na druhú stranu. Tak je to lepšie. Položí svietnik, otvorí okno, vyvetrá. Potom strekne taliansky sprej a zavoňá more. Ozve sa klopanie a vojde Paula.

„Tak som tu, chcel si sa zhovárať," hovorí Paula.

Dala si kožené čierné nohavice a červenú blúzku s výstrihom až po pupek. Vlasy má dneska domodra. Robo skáče okolo jak na strunkách.

„Som velice rád, že si došla, cica," hovorí Robo.

„Nehovor mi cica! Čo chceš?" hovorí Paula.

„Chýbaš mi. A keď sme spolu, chováš sa jak taká oná! Ved' nemôžeš si zo mňa furt robiť srandu! A ešte pred učiteľom! Šak my sme rodina! Si moja, já som tvoj, to platí, kurva! Aj keď to občas medzi nami škripalo! Ráz darmo, my patríme k sebe!" hovorí Robo.

„Jak - patríme? Dobre, že som prišla! Aspoň ti to môžem povedať," hovorí Paula.

„Keď ty tak dobre hovoríš, moja!" hovorí Robo.

Chce ju chytiť za ruku, ale Paula sa vyšmykne. Opre sa o parapet a Robo si všimne, jak sa jej deska dobre zarezá do zadku. Začne byť vzrušený.

„Medzi nami niečo bolo. Aby si tomu rozumel, Robo, trtkali sme spolu. Ale teraz je koniec. Medzi nami je obrovský múr a ty nemáš na to, hovorím ti, nemáš, aby si ho prekročil. Ty sa cez ten múr nevíš ani kuknúť," hovorí Paula.

„Čo, jaký múr, cica?" hovorí Robo.

Ja mám teraz Jula. Kontrolná otázka. Kukni sem, čo vidíš?" hovorí Paula.

A nahne sa k nemu a pichá si prstom do výstrihu. Robo kuká len na prsa. Paula nemá podprsenu a Robo jak sedí, bolavo sa mu postaví. Paule sa zaligoce krk.

„Ze čo já vidím? Zlatú reťázku za štyridsať litrov, čo som ti kúpil k narodeninám, to já vidím!" hovorí Robo.

Paula sa opre nazad a reťázku drží v prstoch. Hrubá je, že by za ňu auto odťáhla.

„Tak ty vidíš reťázku. Ale že vnútri mám dušu, to ty nevidíš! Nigdy si ty také nevidel! Si sa po mne len válal jak taký kanec!" hovorí Paula.

„Ešte povedz, že sa ti to nelúbilo! A čo moja duša? To mám na ňu sadnúť a bicyglovať sa jak oný?!" hovorí Robo.

„Si veru oný! To musel prísť Julo, aby povedal - Paula, ty tunák máš dušu! Dušu!" hovorí Paula.

„Vy jako spolu netrkáte?" hovorí Robo.

„Načo ti ja toto vôbec hovorím, debil. Vždy si bol kokot, kokot aj si a kokot ostaneš! Čau!" hovorí Paula.

„Takto so mnú hovoriť nebudeš!" hovorí Robo.

Skočí na Paulu a zvalí ju na zem. Jedným ťahom jej roztrhne blúzku a Pauline bradavky vykuknú do izby. Paula kričí, ale Robo nič nedbá. Už nemyslí modzgom, už ho vede iba vták. Vála sa po Paule, ide ju rozpučiť, jednu rukú jej drží ruky a druhú chce dať z nej ty kožené gate. Sú velice tesné, ťažko to ide a Robovi sa nakoniec podarí roztrhnúť zips.

Gate praskajú a zúrivý Robo ich ťahá z Pauly jak hadú kožku. Paula kričí a pluje, ale Robo nič nedbá. Zrovna jak jej kmáše gaťky a ide do nej, rozrazá sa dvere a v nich stojí velice nasraný Miki. Za ním vykukuje Feki a Lojzo. Každý v ruke pištoľ.

„Chodte preč!" hovorí Miki.

Mladí odídu.

Miki namieri pištoľ na Robovu hlavu. Je velice pokojný, hovorí potichu.

„Športuješ, mój?“ hovorí Miki.

Paula smoklí a vstáva zo zeme. Naťahuje si gate, padá, lebo nemôže dobre ísť. Miki na ňu hodí deku z Robovej postele.

„Počúvaj. Paula je moja sestra,“ hovorí Miki.

„Šak my sa ľúbime, pravda, Paulínka?“ hovorí Robo. Paula je už preč. Miki mieri Robovi na hlavu, ani si trenky nestihol naťáhnúť. Vták mu visí a Robo len pregíga. Z Mikiho kuká smrť jak rýchlik v tuneli.

„Pýtam sa ťa, chcela Paula?“ hovorí Miki.

„Šak sme ľudá... stane sa, Miki...“ hovorí Robo.

„Chcela Paula?“ hovorí Miki.

„Nevím... prišla...“ hovorí Robo.

„Lebo keby chcela, nepovím nič. Ale já sa ťa pýtam naposledy - chcela Paula?!“ hovorí Miki.

„Nie... asi nie...“ hovorí Robo.

„Že nechcela, že? Aj mne sa tak vidí,“ hovorí Miki.

Robo si naťáhne trenky.

„Otvor hubu,“ hovorí Miki.

Robo s rukami na trenkách otvorí ústa a Miki mu tam vopchá hlaveň.

„Nervózny si, chlapec mój?“ hovorí Miki.

Zašróbuje trochu v Robových ústach a potom pomáľy pištoľ vytiahne. Utre si do Roba zaslinenú hlaveň,

„Šak sme kamaráti. Miki, kurva.“ hovorí Robo.

„Toto bolo naposledy, Robert,“ hovorí Miki.

„Sori, Miki, ježiš fakt sori. Omluvím sa Paule, sori...“ hovorí Robo.

Miki schová pištoľ a bez jediného slova odíde. Sviečka padla a začína smradlavo dymiť. Robo len kuká za Mikim a pregíga.

„Som v piči! Som v piči, kurva!“

VIDÍM TO JAKO DNES

Keď sa háda rodina, nemusím pri tom byť. Jakákoľvek rodina. Stačilo mi, jak kedysi môj tatko revával na mamku a tá doňho hádzala taniere. Raz mu rozbila o hlavu šesť pohárov Zlatá Zuzana a tatka šili na pohotovosti. Jak som mohol, friško som ušiel z nášho paneláku do slobodárky a odtiaľ k Mikimu. Do novej rodiny.

A sere sa to aj tam.

Musím to rozchodiť. Idem k jazeru tú cestú, jako vždycky. Les voňá jak rozbabraná baba. Velice mám rád tento les. Výjdem pri jazere a voňám vodu. Potom zaskočím do Malého bufetu. Má tam napísané Bufet Ritmo, ale šetci ho volajú Malý. Objednám si veľké pivo a ucuckávám. Z jazera sa nese všelijaké výskanie, ľudá sa ešte člapkajú, ale už pomenej. Voda není tak dobrá jak v auguste.

Kuknem na tú cestičku medzi stromami a spomínam. Vidím to jako dnes.

Zrovna tam ide Alenka Molcová, na sebe má mokré plavky a v ruke slamený košíček. Na nohách vietnamky, pekne jej plieskajú o patu. Jak ide do kopca, jedna sa jej vyzuje. Alenka sa zastaví, očistí si nohu o trávu, oklepe šlapku a ide dalej.

Skočím do lesa kúsek vyššie, aby ma nevidela. Obzre sa a zájde ešte hlbšie pod stromy. Slnko sa ligoce dierami v listoch. Celú ju ofrká svetlom.

Ešte ráz sa obzre a začne si sťahovať mokré plavky. Aj stehná má mokré a preto jej ťažko idú dolu. Gumička sa do nej zarezáva a plavky sa zadrhnú na pol zadku. Jak je celá čokoládová, zadok má strašne biely a plavky držia v polovici.

Stojím za stromom a nevydržím sa už kukat. Dám dole tepláky a honím si. Jakosi sa jej podarí dať ich dolu, ale stratí rovnováhu a stupí na kamienok. Tichučko zjajkne. Rozopne si mokrú podprsenku. Aj prsa má biele. Malé bradavky pokrčené od zimy. Pukne mi pod nohú halúzka.

Alenka sa obzre. Keby sa bola zlakla! Jak by sa zlakla, šetko by bolo v porádku. Uvidela ma, veľkého chalana s teplákami poníže kolien, jak si drží vtáka a jahňaco kuká na ňu.

Smiála sa mi!

Zrázu dostanem pred očami červenú mlhu. Vybehnem z kríkov a zvalím ju, jak som ťažký. Padáme do trávy. Ležím na nej, začne kričať. Našmátrám jej tenký krk. Gúla na mňa ty černe očiská a dychčí.

Lezem do nej jak som dlhý, stále rýchlejšie to robím, naša spotená koža sa lepí a mlaská. Už sa nesmeje, len strašno kuká. Zrázu ma na bruchu šklbne a všetko podo mnú je horúce. Zvalím sa vedľa nej a dýcham.

Nehovorí nič. Ticho leží, oči otvorené. Na stehnách má krv. Drgnem do nej. Nehýbe sa. Volám ju menom, neodpoví. Oči sa jej tak čudne začínajú kalieť.

Krk má celý červený, jak som ju zaň držal, hlava jej hopsá ze strany na stranu. Alenka je mrtvá. Má zlomený vaz. Zrázu sa do lesa vrátia šetky zvuky. Od jazera počut šplachot a výkriky dievčat, jak ich tam ze srandy topá. Lopta plieska o hladinu.

Obzerám sa. Nigde nigdo. Naťáhnem si tepláky, do košíčka hodím jej plavky a odťáhnem ju od cestičky. Strčím ju do kríkov a prihrniem trochu lístia. Modzek mi pracuje jak nigdy. Navláčím konáre, zakryjem ju ešte machom a haluzami. Potom veľikým oblúkom prejdem cez les, vyjdem na konci pláže, dám dole tepláky a len tak v trenkách si zaplávam.

Plávam až gu stredú pláže za chalanmi.

„Nejdeš na pivo, Edo?“ hovorí Miki.

„Šak jasné,“ hovorím já.

Takí mokrí vyjdeme z vody a bosí kráčame do starého bufetu. Máme osemnásť, je nám fasa. Dáme si desinku do voskovaných pohárov. Vedľa, pod lesom stavajú nový bufet, čo ráz nazvú že Ritmo, ale každý ho bude volat' Malý. Kopú preň akurát terasu. Vtedy ma to napadne.

Do večera Alenku nigdo nehladal. Zvykla chodit' za kamarátkú. Jak sa zešerilo, odvliekol som ju k základom nového bufetu. Odhrabal som nasypáný štrk, potom aj zem. Mal som tatkovu vojenskú lopatku, čo šlohel z útvaru. Prihrnul som telo zemú a navrch nasypal štrk. Nič nebolo poznať.

V noci strašne pršalo a jak ju na druhý deň začali hľadať, neboli už nijaké stopy. Ani psiská nič nenašli. Doobeda štrk robotníci zaláli poctivým betónom a za par dní na ňom urobili terasu. Tú terasu s hnedými gabrincami, jak dneska sedím.

Já, Edo Štartér, sem chodím sedet' nad pivom a spomínať. Každý sa ma vtedy bojí. Šetci si myslá, že len tak kukám do piva a drbe mi z roboty. Len já vím, čo mi je.

Že meter a pol pod terasú Malého bufetu leží Alenka Molcová, čo mala biely zadek a čokoládové nohy a jedného dna si v lese dávala dolu mokré plavky.

RÁTAME TOPOLE

„Edo, poj sa prejsť!“ hovorí Robo.
Sadáme do džípu a Robo len ukáže rukú za mesto.
Prejdeme okolo hasičov a mineme poslednú pumpu.
Okolo autoservisu odbočíme na topolovú alej k
jazera.
„Čo sa deje?“ hovorím já.
„Nepičuj! Počítam topole!“ hovorí Robo.
Soférujem, stromy švihajú vedľa nás.
„Je ich štyricat'osem alebo padesát? Kvóli tebe som
ich nespočítal!“ hovorí Robo.
Nezídeme k jazeru, ale po asfaltovém chrbte prie-
hrady rovno k piónérskemu táboru.
„Príde turnus? Dávno sme neboli,“ hovorím já.
Na dvore Robo zahvízdá. Z jednej chatky vyleze
rozespätý Rudi v montérkach.
„Kurva, zrovna som natieral,“ hovorí Rudi.
„Riť palovú si ty natieral,“ hovorí Robo.
„Sevas Robikam. Čo más?“ hovorí Rudi.
A zíva na celé kolo. Tábor je dopolky nabielo jako
nejaký kaštieľ.
„Ideme ťa s Edom kuknúť. Edo, choj sa prejsť,“
hovorí Robo.
Kurva, načo ma sem volal, keď robí tajnosti?!
Urobím si vychádzku. Furt ma to tu baví, aj keď
som už dávno celý tábor prelozil. Šak to bolo pre
nás zakázané miesto, tu sme od plota kričávali na
české decká. Vtedy, jako chalanovi, sa mi to tu
videlo jak raj, tyto preglejkové chatky, jedáleň
ohodená brizolitom, stožáre na zástavu.
Sadnem si na buzerplac prerastený machom. Příro-
da si bere tábor, pomály z neho ukrajuje. Tunák si
robievali pionéri nástupy. Tí ozajskí, ze šatkámi na
krku. Nie naši z Číny a Indie.

Čo sme sa na nich navyškíerali! Ale ve skutočnosti sme im závideli. Aj trúbky mávali a dávali si hlásenia. Pochodovali a spievali pri gitare. Každé ráno ťahali na stĺp zástavu.

„Čo žena, jak sa má?" hovorí Robo.

„Bola s malým v zologickej, dobre bolo," hovorí Rudi.

Ozaj, Rudi má ženu. Takú drobnú, gaštanovú, ale chutnú. A prcka šesťročného, čo si furt chce požičať odo mňa pištol.

„Ešte to tu vydržíš, chlapec mój?" hovorí Robo.

„Čo mám robiť šak to bolo v prdeli se Zorú, díky, že si ma podržal," hovorí Rudi.

„Nebolo to ľahké, ale urobil som to," hovorí Robo.

„Miki to nescel urobiť, ale ty si povedal, podržme ho," hovorí Rudi.

„A jak si došiel. Že Robo, potrebujem vrátiť dlhy, požičaj mi sto litrov, no? Čo som urobil?" hovorí Robo.

„Požičal si mi, Robko, já vím," hovorí Rudi.

„Já to nescem počut', šak já som tvoj kamarát. Keď už já nie, gdo ti pomóže?" hovorí Robo.

„Len malému už nekupuj ty strikacé pištoly, furt máme mokré koberce, žena nadáva, víš," hovorí Rudi.

„Zlatý je ten prcek. A že narodeniny jaké boli, čo? U teba vtedy, čo? Baby varili a my sme chlastali v obyvačke, čo? A tvoj malý jak sa hral s tým džípom na baterky, čo?" hovorí Robo.

„Já že od čeho som mal na ksichte dezén," hovorí Rudi.

„Pekné narodeniny," hovorí Robo.

„Ožrali sme sa jak dogy," hovorí Rudi.

„Len či ešte také budú," hovorí Robo.
Rudi položí štetku a sadne si k Robovi.
„Čo máš na srdci, Robikam?" hovorí Rudi.
„Povím ti a odjebem ťa hneď?" hovorí Robo.
„Kurva, teraz to už musíš povedať!" hovorí Rudi.
„Nie, ja ťa mám rád, aj rodinu mám rád, ale, kurva, poviem ti to. Ráno, jak sa rozdávala robota, viš, Miki sa holí v kúpeľni a zrazu sa začne pýtať na teba. Hovorím - poslúchel ťa, chalanisko. Za trest sedí v tábore a maluje šecker vápnom. Ví, čo je disciplína. A Miki že - já ho jebem a pójde do piči!" hovorí Robo.
„Jakože já? Já pójdem dole?!" hovorí Rudi.
„To isté som mu povedal - Mikinko, neblázni! Šak Rudi pre teba urobil prvé-posledné!" hovorí Robo.
„To je za šetko, čo som preňho urobil?!" hovorí Rudi.
„Hovorím mu - nepamatáš, jak to bolo s Dulom? Keď vela rozprával? Jak ho Rudi zavézél do kameňolomu a lámal mu ruky lešenárskú trubkú? A Dula furt len reval - já som to nebol, to bol Csaba, nechajte ma, já mám ženu a deti? A ty si na Dulu vysypal plnú Tatrovku, lebo Miki tak chcel? A just to ból Csaba? Kurva, furt nejaké omyly!" hovorí Robo.
Rudi sa postaví, chodí po betóne, kope do kamienkov, sadne si. Opuští sa naraz a začne plakať.
„Kurva, já musím zmiznúť volakam!" hovorí Rudi.
„Furt nejaký omyl v našej brandži... kam chceš zmiznúť, ty blázen? Šak Helga ťa nájde prv, než sa narodíš!" hovorí Robo.
„Kurva, zmiznime spolu, pomôž mi, Robo, nenechaj ma odjebať, šetko pre teba urobím!" hovorí Rudi.
„Nechytaj sa ma! Ukludni sa, kurva, nehysterči!" hovorí Robo.

Striasa zo seba Rudiho, kerému prdli nervy. Visí na Robovi a ťahá ho na zem.

„Nechytaj sa ma, ti hovorím!" hovorí Robo.

„Keby si bol ty šéfom, tak sa to nemóže stať!" hovorí Rudi.

Spadne na zem a rumázgá. Robo ho chytí za bradu a kuká mu do očí.

„To ti mám já hovorit?" hovorí Robo.

„Ty by si bol lepší šéf, kurva, odjebme ho, kým on neodjebe nás!" hovorí Rudi.

Robo dvihne chlapca, postaví ho na zem. Rudi zrázu prestane revať. Uteká do chatky a vráti sa s pištolú. Kontroluje zásobník a reve na celý tábor.

„Odjebem ho! Já ho odjebem!" hovorí Rudi.

„Počkaj, šecker chce čas. Šetci to vidá, že obchody už nejdú jako kedysi. Miki to presolil, myslí len na seba. Učiteľovi verí viac jak starej garde! To neni dobré! Načo nám je konzul, doboha? Ty neblbni! Choj na to s rozumom, Rudi. Počkaj, kým ti povím. Edo! Edo!" hovorí Robo.

Výdem spoza rohu.

„Šetko si počul, čo? Šak preto som ťa zebrať sem. Rodina je ohrozená, Edo. Já, Rudi a ty to musíme dať do porádku. Kým nebude neskoro. Mladí, ten Feki a Lojzo, pomáaly kontrolujú šecker, čo urobíme. Neni to dobré, kurva. Neni to dobré!" hovorí Robo.

Sadáme do džípu.

„Zavezeme ťa domov, Rudi. Dáš si poradné šaty. Chceme, aby si ból starý Rudi. Dýchaj, chlapec. Vyspi sa. Den-dva sa ti ešte nič nestane. Neni to zas také horúce. Miki chystá oslavu, víš, zrovna je mesác, čo ho menovali. Sed' doma a čakaj na telefón," hovorí Robo.

Rudi prikývne. Vyťahuje a zase zastrkáva zásobník.

„Nebud' junec, ukludni sa!" hovorí Robo.

Rudi schová kvér do monterek.

„Edo, já vím, že aj ty sa na mna sereš. Za tý sračky vtedy. Mal si pravdu, šetci máme nasraná v botoch.

Já. Paula, Miki. Ty jediný sa nebojíš. Naštartuješ auto a nemáš strach. Nigdy som ti to nepovedal, Edo, ale prepáč. Za šecker, jak som t'a hádam urazil. Teraz t'a potrebujem, Edo. Idú nové časy. Mikiho čas končí, začal sa náš čas. Striedajú sa svatí jak v orloji, víš? Ideš s nami, Edo?" hovorí Robo.

Prikývnem.

„Keby si nekývel, odjebem t'a zezadu, Edo!" hovorí Rudi.

A vyt'áhne pištol.

„Kurva, Rudi, dýchaj!" hovorí Robo.

„Prepáč, Edo," hovorí Rudi.

„Kam sa ide? Nebudeme furt sedet' na riti!" hovorím já.

„Tak sa mi lúbíš, Edo. Domú. Ideme domú, jakoby sa nič nestalo," hovorí Robo.

MUSÍM SA UKLUDNIŤ

Že čo já urobím? Pustím si televízor. Vtedy oddychujem, aj sa vzdelávam. Šetci majú naladený pornokaná, len já kukám Spektrum. Kukal som aj pornokaná kedysi, ale furt to bolo rovnaké.

Baba, dvaja chlapi. Ona im najprv fajčí. Potom ju jeden preťahuje, zat'ál čo ona fajčí druhému. Prehod'á sa. Potom ju preťáhnu po jedném do predku aj do zadku. Ráz na bruchu, ráz odboku, ráz posed'áčky. Nakonéc vlezú do nej obidvaja a vystríkajú sa jej na líco. Ked' som to videl podvacáté furt v tomto poradí - preladi som kanál. Už jaký fas toto točí. Prisahám, že porno, čo nafotil starý Lašák s babami ze Slovlíku, bolo lepšé.

Možno ma tam rajcovala zaváracá linka, gde som robil.

Nejaké baby som aj poznal, aj keď mali zavreté oči. Robili to na linke, vedľa linky aj pod linku. Naozaj fasa zábery. Najlepší boli tí, čo ondili na vysokozdvížnom vozíku. Z Lašáka by bol v Amerike milionár.

Fotky sme rozebrali s chalanmi zo šetkých strán. Miki kúpil celú sériu a dlho vydíral ty baby tam. Tri bolí vydaté za policajtov. Velice sa nám to hodilo.

Račej teda kukám Spektrum, šetko o prírode. Na zemi, ve vzduchu, aj pod vodú. Deň potom, jak sme dovézli Rudiho z tábora, mal som plnú hlavu Robovych rečí. V telke išlo zrovna čosi o rybách.

Za oknom zastavil malý Jaguár a vystúpil feši jak ze švédskeho filmu. Blondáčik, usmívavý, sáčko, špicaté boty. Hodinku sa zdržal u Mikiho a jak odchádzal, nakukél do baru. Zrovna tý ryby končili.

Sadél si na pol zadku za mnú a kuká,

„Pekná ryba," hovorí.

„Moc jedovatá," hovorím já.

„To je fúga," hovorí.

„Poznáte fúgu?" hovorím já.

„Nevynechám ani jednu príležitosť, aby som ju ochutnal," hovorí.

Kuknem naňho. Blondáčik sa len usmívá a bubnuje prstami. Má velice jemné ruky, jako taká slečinka. Urobené nechty, prsteň s čiernym kameňom. Ty šaty sú na ňom tak obyčajné, až to reve, že stáli majlant. „Ročne zomrú stovky Japoncov, ktorí nevedia odolať chuti fúgy. Jej maso je velmi lahodné. Kuchári, ktorí vedia porcovať fúgu, prechádzajú dlhým výcvikom, ale aj tak dochádza k hromade fatálnych omylov," hovorí.

„Já by som to nejedol. Šak vyzerá jak najedovaná ropucha," hovorím já.

„A viete, Edo, v čom sa predvčerom válal váš bravčový rezeň, čo ste dnes zjedli na obed?" hovorí mi?

Jak ten ví, čo som obedoval? Blondáčik sa furt usmívá a ukáže prstom na televízor. Idú titulky.

„Gurmánska smrť, čo môže byť príjemnejšie? Japonci jednoducho radi riskujú. Fúga je čosi ako ruská ruleta," hovorí mi.

Zazvoní mu mobil. Nič nepoví, počúva. Schová mobil, pozrie na mňa a odíde. Na dvore zahučí Jaguár a nechá benzínový smrad.

Kukám za blondáčikom a ze schodov schádza Miki.

„O čom si sa bavil s Helgú?" hovorí Miki.

Vyschlo mi v hube jak nigdy.

„To je Helga?!" hovorím já.

Miki sa zasmee a ide ďalej.

Som celkom v riti. Som rozložený. Som uvarený.

Sulc na tanieri.

Helga je tu!

POSLEDNÁ ŽRANICA

Odvtedy som nespal. Furt som sa videl, jako ma Helga porcuje na posteli jako fúgu na tanieri. Ale vác sa tu neukázala. Aj tak mám nervy z toho. Volám aspoň mojej babe. Vím, čo riskujem. Co keď mi Helga odpočúva telefón?

Ale v telefóne mi kamarádi mojej baby rad'á, gde sa mám schovať. Že načo schovať, pýtam sa? Keby k čomusi došlo. K čomu by malo dójst?! Najprv si myslím, že si robá srandu. A oni, že dójde. A jak na to dójde, mám sa schovať. Že záchod na prvém poschodí. Tam sa mám schovať? Já sa mám dekovat' na hajzli?! Ale nerobá si srandu. Asi fakt k čomusi dójde. Nevím to už zastavit'. Hrne sa to na mňa. Najprv čosi začne Robo, potom já, ani nevím jak. Dopiči!

Na druhý deň vypukla tá oslava. Nemal som velice príjemné pocity, ale nič sa nedá robiť. Jak aj Robo s Rudim pokračujú, v čom začali, nedopadne to dobre.

Aspoň že môžem mysleť na oslavu, šetky reštaurácie v meste sa predbiehali, gdo nám pošle fajnovějšíú ponúku. Striedal sa manažér za manažérom a zostavovali jedálny lístok. Do šetkého pindala Paula, nič sa jej nezдало dost' dobré. Učitel, kerý v školskej jedálni nepoznal vačšé blaho než rajčinovú polévku, stál za ňou a meditoval nad každým žrádlom.

Miki nakoniec šetkých ogabal a pozval si šéfkuchára z Bratislavy, čo varí pre najonakvejších.

A ten si dovézel za dodávku nožov, kastrólov a mixérovo. Na chladiacom aute sa vézlo masko. Čerstvá zeleninka prišla ráno pred oslavu. Domáci boli rádi, že si Miki objednal u nich aspoň chleba a rožky. Oblízali labu.

O to vám sme u nich s Robom robili košťovku. Žrali sme jak sirotky, kým sa dalo. Jak neboli objednávky, zebrale sme si ešte po lahvinkách značkového vína a vypadli sme. Akurát letecky prišlo tropické ovocie a my sme ho tajne chodili žrať do kuchyne.

Aspoň sme chceli, ale já, kupříkladu, som nedostal ani hnilé avokádo. Tí zmrdi Feki a Lojzo strážili kuchyňu a tak boli vymletí, že sa báli zobrať si aj sami. Robo si zbral ananás, ale tak bol nasraný, že ho jebol o zem.

„Já od nikoho nepotrebujem ananás! Já keď budem chceť, kúpim si vlečku ananásov, kurva!“ hovorí Robo.

Keď sa vydýchal, hodil som reč.

„Bude niečo?“ hovorím já.

„Čo jako?“ hovorí Robo.

„Orloj. Striedanie svatých,“ hovorím já.

„Čo ti jebe, ty kokot? Nevidel si Helgu? Načo ju Miki pozval? Sekaj račej dobrotu a drž hubu, Edo!“ hovorí Robo.

A bolo po orloji. Šetci svati ostanú na svojom mieste. Aspoň já to tak vidím. Aj mi odlahlo, aj mi zas bolo ťažko. Ten mój hlas mi do telefónu hovoril, že dnes. Že dnes sa to vyrieši. Dójde k tomu a mám sa schovať na prvém poschodí. Začínalo mi byť šetko jedno. Odkedy Miki zrazil Arnolda, toto už nebol mój dom.

A mladí furt strážili kuchyňu. Miki mal strach, aby mu žrádlo niegdo neotrúvil. Čosi viselo v lufte, musel to cítiť. Helga nechodí len tak. Ale Miki nehovoril nič a chystal žúr, majloval na šetky strany.

Z Bratislavy došla firma, čo prestrela salón fajnovými obrusmi, doniesla riad aj zlaté príbory. Okukovali sme to zlato jako v múzeu.

Jak bude chýbať len jedna lyžička, vy hlavy kokotje, poskladáte sa!" hovoril Miki.

„To budem račej žrať plastovú," hovoril Robo.

Ale hovoril to len tak pre seba, potichúčky. Sračky mal až v botoch. Furt sa obzeral a vôbec nespával. Helga mu nešla z hlavy, aj keď sa tu vác neukázala. Lebo Helga je filcka vychcaná. Týždeň býva v nejakom hoteli alebo leží v krikoch, žere len konzervy a pije dažďovú vodu, kuká na teba ďalekohľadom a keď to najmenej čakáš, vystrelí ti modzog z hlavy.

Já som sa Helgy nebál. Hovoril som si, že som jej trochu sympatický. Po tých rečách, čo sme spolu mali. Šak má rada prírodu jak já. Vedel som, že mňa by netrápila. Ze mňa by odpálila hned', bez mučeňá. A tak som s chladnú hlavu myslel na dnešný večer. Na Mikiho oslavu. Že čo bude a jak sa to stane. Naozaj som bol klidný jak nočné jazero. A bolo mi jedno, či to bude mój posledný večer alebo nie.

Osprchoval som sa a dal si čierny oblek. Jak som zišiel dolu, uvidel som naraz Rudiho. Zacukalo se mnú. Toto nebude dobré, hovorím si, ale Rudi normálne ukázal chalanom pozvánku a išél dalej. Tak ho šéf predsa pozval.

Dolu stojí Miki a vítá ho, jakoby nič. Podá mu ruku jak ostatným, pravda, trochu sa mračí.

Lebo Rudi prišél v kožených gatách a svojem kabáte jak z Matrixu. Ani okuláre si nedal dolu a tak vešél do sály. A mal aj biele ponožky. Stáhlo mi hrdlo.

Čochvíla sa poschádzali hostia, ale bolo ich menej, jak Miki čakal. Vlastne nedošél skoro nigdo.

Z Bratislavy ani jeden, z mesta len zástupca primátora, ale zdržal sa len na predjedlo, polievku a to dobré masko. Miki bôl nafučaný, že najväčšie zvieratá, ktorým už dva týždne telefonoval, neprišli. Chvílenku mi ho bolo aj ľúto.

Cez prípitok kukal len na primátorovho chvosta, ale ten furt klopil oči.

Miki hovoril: „Som veľmi rád, že sme sa tu šetci zišli, lebo dnes je náš veľký deň. Máme spolu čo oslavovať. Váš Miki sa stal honorárnym konzulom, to dávno víte. A to je veľká vec,"

Paula začala tlieškať, tlieškali všetci a najväc Rudi. Vypil štyri aperitívy a začal byť najebaný.

Miki hovoril: „Já vám povím jednu veľkú životnú pravdu: Račej byť smutný v Rols Rojsi, jako byť veselý na bicygli."

Šetci sa zasmáli, ale Rudi bol ticho. Za chvíľu sa zasmál aj on. A vypil pátý a šestý aperitív, zežral olivu a vyplul. Kvóstka pristála primátorovmu onému na kolene.

Miki hovoril: „Ked' raste Miki, raste s ním celá jeho rodina. Gdo je naša rodina? Robo, Paula, Julo, Feki, Laco, Rudi... aj Edo. Edo, šak povedz vtip."

„Áno, povedz nejaký vtip!" hovorí Paula.

To som teda nečakal. Ale Miki nevyzeral, že ma chce zhodiť. Miki predsa ví, jak já hovorím frky. Postavil som sa, Miki zacingal na pohár.

„Ze prečo majú policajti železné gombíky?" hovorím já.

Primátorov oný dvihol hlavu a zadíval sa. Posmelilo ma to.

„Že prečo majú policajti železné gombíky na uniformách? Jako na rukávoch? Aby si neutiérali do rukávov nos! A že prečo sa im tie gombíky ligocú?"

Lebo si do nich nos utierajú!" hovorím já.
„To bolo popiči," hovorí Rudi.
Primátorský oný sa zasmál, jakoby ho čosj bolelo.
Paula sa rýchlo postavila a privítala ho. Že jak sme šetci rádi, že je tu. Že jak bude Miki pomáhať mestu a dá urobiť asfaltové chodníky na južnom sídlisku, gde žije, jako sa Paula vyjadřila, rómska komunita. Primátorský oný zažmurkal, jakože d'akuje. Robo sa nahél ku mne.
„Popiči vtip si povedal, ty kokot. On bol predtým policajt," hovorí Robo.
„Já som sa tlačil hovoriť frky?!" hovorím já.
Našťastí Paula pískla na prstoch a už nabehli čašníci s predjedlom. Žrádlo vylepšilo náladu.
„Krabý v majonéze," hovorí Miki.
Všetci tlačili do hlavy. Jak to bolo dobré! Ale dávali len máličko.
„Z toho sa nenažerem," hovorím já.
Paula na mna tak škaredo pozřela, že na duplu nebola šanca.
„Taká lepšá treska," hovorí Rudi.
Ale potichu, že ho nigdo nepočul. Paula len kukla na dvere a zas napochodovali tí fasi s polévkú.
„Korytnačá," hovorí Miki.
Ale pářila jak hovadžá. Moc som si nepochutnal.
„Čo si nepofúkáš, ty chuj?" hovorí Robo.
Primátorov oný sa chcel dvihnúť, ale Miki ho ukecal, nech ostane. Musel slúbiť, že okrem asfaltu zřeparuje aj volejbalovú halu. To sa mi prestávalo lúbiť. Miki začal vypadať jak Matka Tereza.
Len ho cicajú tí nenažřanci z magistrálu, čo přefřekali mestské peňáže na svoje domy.

Ale Miki prikyvoval a bol rád, že ten fasinger v spotenej košeli sedí vedľa neho.

Načo robíme ty kolečká? Načo drú baby v Čičolíne? Aby cigoši z južného konca mali asfalt?! Tejto rodine už nič nepomôže, jak sa dá na charitu. Šak vím, že charitu sa dá zakryť každé svinstvo, ale to robí len ten, čo chce lézt do politiky.

A vtedy som pochopil, čo vedeli už šetci. Že Miki kuká na parlament. Oblál ma studený pot. Bolo to možné, šak tam sedeli rovnakí zmrdi jak on. Tá šanca sadnúť si na bratislavský kopec tu bola a Miki si tam dvere otváral laktami aj nohú.

Šetci to vedeli, len já, starý fas Edo Štartér, nie.

Zrovna jak som mal ty najčernejšie myšlienky, doniesli moc pekné masko, aspoň tri druhy. Bolo pekne uložené na tanieri, kúsek s ryžú a zemáčkami a veľice šťavnatú oblohú. Omáčka bola v zlatom vandlíku a malú naberačku sme si tanier polievali. Hned sa mi urobila nálada. Na druhej misečke bol posekaný syriček a tým sa to ešte posypávalo. Sypal som jak naši cestári v decembri, tak mi chutilo.

Primátorov oný, len čo dožral, odišél. Sviňa. Miki ho ból vypravadiť a hned sa vrátil. Už nebol navrčaný a odlahlo mu jako nám. Chvílenku som mal dojem, že sa zas vrátili staré časy, že je to naša stará dobrá rodina, čo vypaluje butiky, vydržuje kurvy a vodi utečencov cez kopečky jako kedysi.

Že nejsme len doprovod nejakého honorárneho oného, čo letí hore, ale parta, čo ví zarobiť aj uderiť, keď treba.

Kukél som na Roba. Nepil, žartoval, ale bol v napetí. To já na ňom poznám. Všade videl Helgú. Rudi sa úplne ožral, ale ból pokojný. Že či mu Miki čosi nedal do vína?

Po veľkom jedle, jak odišiel jediný hosť, dali sme si dole kabáty, rozepli košele a povolili remene. Paula sa vyzula a behala len v pančuškách. Furt jazdila nohú učiteľovi po gulách.

Miki sa roztápal a bol samý úsmev na každého. Mladí už zase boli venku a dávali pozor na barák. Sedeli sme za stolom, zavalení žrádlom a parádnymi mištičkami.

Len my, stará garda.

Miki poslal čašníkov preč, že už ich nepotrebuje. Odkryli ešte obrovský stól na konci salóna, gde bolo božé požehnaní. Studený bufet jako, ale z nejakých mís sa aj parilo. Z toho by sme vyžili ešte tri dni. Časníci pozdravili a mali sme to len sami pre seba.

Mohli sme si aj prdnúť.

Keď ste medzi ľuďmi, gde si ani nemôžete prdnúť, necítíte sa dobre. A určite to nejsú vaši kamarádi. Takí tí najbližší. Nigdy sa neuvolníte, ste furt v napetí. A toto boli ľudia, medzi kerými nebola hanba si prdnúť. Len potichu, ale aj tak. Proste jako v rodine.

Zrázu sa postavil Robo, kukél na Mikiho a my sme stíchli.

„Môžem pár slov?“ hovorí Robo.

„Musíš!“ hovorí Miki.

„Ty víš, Mikinko, jako sme my dvaja spolu vyrastali. Se mnú, od mala malinkata spolu. Naše mamky právali v jednej práčovni a počúvali spolu Maratón, je tak?“ hovorí Robo.

Miki prikývol.

„A jak sme tomu dedovi vystrelili oko? Tatko ma zrubal aj za teba. Ty víš, že já pre teba urobím odvtedy šecker. A jak sme bony predávali? To boli ťažké časy. Ale že prečo tu já pred vami teraz stojím holý?“ hovorí Robo.

„To mám počúvať každý rok?!" hovorí Paula.
Objala učiteľa a dala mu do úst hrozno.
„Lebo medzi nami je jedno dievča. Malinké bolo a my sme ju kedysik vozili v kočáriku," hovorí Robo.
„A pamatáš, jak sa nám dosrala?" hovorí Miki.
„Ježíš!" hovorí Paula.
„Čo sa ondiš, šak decká serú!" hovorí Miki.
„Dávali sme jej mastný chleba s cukrom a ona nám vyrástla a dneska je z nej už veľká defča! Že prečo tu já teraz stojím pred vami holý?" hovorí Robo.
„No už to povedz, lebo prechladneš!" hovorí Miki.
„Teraz to počúvaj, Paulínka moja. Aj keď už spolu nejsme, aj keď máš Jula, počúvaj ty za šetko — že prepáč!" hovorí Robo.
„Tak toto som ešte od Roba nepočul. Já si to velice vážim, Robo." hovorí Miki.
„A ty, učiteľko, povedz sedem!" hovorí Robo.
Julo sa rozhlíadol, či má, ale šetci velice prikyvovali.
„Sedem," hovorí Julo.
„A já ťa už jebem!" hovorí Robo.
Sadol si a šetci sa smáli. Učiteľ nevedel, čo si má myslieť.
„To jakože ťa mám rád," hovorí Robo.
A kamarátsky štuchol Jula do pleca.
„Julo, šak povedz niečo!" hovorí Miki.
Chalani začali tlieškať. Julovi sa nechcelo hovoriť.
Sedel na stoličke jak prilepený. Najvác ho ťahala hore Paula. Teraz im to ukáž, chujom, čo majú len zédéešku - kukalo jej z očí. A Julo vstal.
„Tak teda, milí priatelia!" hovorí Julo.
„Ale chod' do piči, jakí priatelia?" hovorí Robo.
„Čo sme záhradkári?" hovorím já.
Miki sa postavil a ostalo ticho.

„Počúvaj, Julo, já ti povím veľkú životnú pravdu. Ty si brata nevybereš. Čo ti mama a tata dajú, to máš. Ale takúto rodinu, jakú ty vidíš okolo stola, to nenájdeš len tak!“ hovorí Miki.

V tej chvíli sme boli zas z jedného kusa. Aspoň na chvíľku.

„Nevedel som si najskôr medzi vami zvyknúť, ale teraz som rád, že som tu. Mnohému som sa u vás naučil,“ hovorí Julo.

„Už trikrát sme spolu štartovali!“ hovorím já.

„Čo, ty kokot? Odjebeš mi nového človeka?“ hovorí Miki.

A rodina sa zas rosykala. Teda, nasral som sa, ale už ma to tak nebolelo. Julo ešte chvíľu ďakoval, ale postupne zanikol v hurhaji. Chalani vstávali, naberali si na tanieriky zo studených mís to najsamfasa žrádielko. A pili sme šetci jak smadné kone a já som neprestajne kukal na hodinky.

Bolo o desať minút pol jednej v noci.

JAK SOM SA SPLÁCHOL

O devať minút pol jednej som bol pred záchodom na poschodí. Zamknutý. Zabúcham na dvere, ozve sa mrmlánie. Kopnem do dverí.

„Nebúchaj, ty kokot!“ hovorí Rudi.

Odomkne a padne na mňa. Ožratý jak snop.

„Uteč, Rudi!“ hovorím já.

Nechápe nič a grcá na koberec. Tak ho položím pred dvere. Hned sa otočí k stene a chrápe. Černé okuláre celý večer nezložil z ksichtu.

Čo si navždycky z Rudiho zapamatám, sú ty jeho biele ponožky. Svietá na celú chodbu a ostanú nejakým zázrakom biele, aj keď Rudi bude o desať minút polátý krvú, s dvanástimi ranami v bruchu a v hlave. Prečo mi Miki vtedy zrazil psa?!

Prečo mi to urobil?!

Sadnem si oblečený na misu a zamknem sa. Vždycky sa zamykám. To som sa naučil doma, v paneláku. Tatko si furt myslel, že si na záchode honím. Ale ja som si len rátal peňáze, čo mi dali decká v škole, aby som ich nebil.

Kukám na sekundovú ručičku, skáče dokolečka jako šibnutá. Presne o pol jednej počuť zdola výbuch. Asi vyhodili pancierové dvere do domu. Zo šetkých strán sa ozývajú výkriky a potom začnú strieľať samopaly.

Kurva, prečo strieľajú?! Šak ich mali len zebrať!

Zapchám si uši, ale furt počujem ten hnusný zvuk. Nábojnice zvoňá o dlaždice. Cítim tých chlapov v kuklách a neprestrelných vestách, jako strieľajú, jako chodá po salóne a meňá zásobníky. O chvíľu sa to stíši, počuť kroky po dome a sem tam výstrely. Kroky prídu aj pred dvere záchoda. Ožratý Rudi sa zobudí a húka.

„He - he - héééj?!“ hovorí Rudi.

A znova palba. Rudi dostane svojich dvanásť do hlavy a do brucha, ale nikdy ho nebudú boieť, lebo je tak ožratý, že hneď naveky zaspí.

Čau, Rudi, teba je mi ľúto.

Keď vylomili dvere záchoda, našli ma sedieť podlá dohody. Mysleli si, že sa modlím. Ale ja mám len zopeté ruky a držím sáček s Amoldovým popolom.

SPRÁVA Z TLAČE

Hovorca riaditeľa odboru obzvlášť závažnej trestnej činnosti oznámil, že polícia rozložila ďalšiu skupinu organizovaného zločinu na Západnom Slovensku. Údajný šéf podsvetia, prezývaný Miki, a šesť jeho komplicov zahynulo po vzájomnej prestrelke, vyvolanej agentom provokatérom. Organizovaná skupina sa zaoberala pašovaním drog, prostitúciou a nelegálnym prevádzaním cudzincov cez hranice.

JAK SOM ZRAZU NEBOL

Som nazad. Som doma. Som v Bulharsku.
Bratia ma prijali medzi seba a nič sa nevyptovali.
Som tu už mesiac a celý monastyr som vymaloval na bielo. Sme vysoko v kopcoch a každý deň zídeme do doliny, gde pestujeme rajčáky. Ďaleko od šetkých turistov.
Dovolili mi malovať kamene pri ceste. Z údolia sem hore sú to aj dva kilometre. Cesta je lemovaná z oboch strán kameňmi, veľkými jak konská hlava. Jeden po druhom ich malujem a spomínam. Robota mi ide od ruky.
Peňáže, čo som mal, som daroval kláštoru. Patriarcha povolil prúd a teraz sem tahajú dróty. Prvý ráz tu uvida žárovku. Kameňov vedľa cesty je moc. Dúfam, že mi robota vydrží aj rok, potom si nájdem volačo iné.
Pokukávam po brale nad monastyrom, že jaké by bolo nabielo.
Vypočúvali ma mesiac, šetko si nahrávali a potom ma schovali sem. Dal som im tip. Som utajený svedek. Proces není proti komu vést, šetci sú mŕtvi.

Ale pre istotkuma zašli.

Ničoho sa nebojím. Je mi šetko jedno. Nebojím sa ani Helgy, jak ma ráz nájde. Kludne jej kuknem do očí.

Malujem nabielo kamene a myslím na Roba, na Rudiho, na Mikiho, na Paulu aj na učiteľa. Občas pri ceste nájdem malý kameň, zapasovaný do hlíny. Celý vypálený slnkom. Keď trčí ze zeme, vyzerá jak dievčenské koleno.

Vtedy myslím zo šetkého najvác na Alenku Molcovú. Ináč sa nemám zle, už som pár rázy aj spal. Nervy mí už tak nebzučá. Schudol som. Jedávam obilnú kašu, pijem len vodu. Bohovsky zdravé.

Žádný Edo už neni. Šak v monastyre neni čo štartovať. Prijal som meno Petar a som spokojný. Už konečne vím, gdo som a načo tu som. Každý nemá také šťastie.

Preto vám niečo poviem.

Máj nejm is Petar. Vots jór nejm?

Všetkých, čo majú radi drsný humor
s robustnou pointou, bravúrne dialógy
a zvieratká, táto kniha prevedie navyše
aj základmi anglickej gramatiky.
Hor sa do štúdia, dear friends!
English is easy...

